

NOEM
BRI
OS

Επτά χρόνια

ΜΕ ΤΟ σημερινό φύλλο η «ΕΒΔΟΜΑΣ» αρχίζει τον έβδομο χρόνο της τόν έβδομο χρόνο των προσπαθειών της, για να παρουσιάσει ένα περιοδικό συγχρονισμένο και ανταποκρινόμενο στις σημερινές απαιτήσεις του ανεπτυγμένου κοινού.

Με συνεργάτες τους καλλιτέρες "Ελληνες λογίους, και με ζωγράφους-διακοσμητάς μοναδικούς εις τὸ εἶδος των, παρουσιάζεται σήμερα—πρώτη φορά στην 'Ελλάδα—όχι απλῶς με δγκο σελίδων γεμάτων από την πλέον ἐτερόκλητη ὕλη, ἀλλὰ περιούτων όπου τὸ κάθε τι ἀποτελεῖ μέρος ἐνὸς ἀρμονικοῦ συνόλου με σκοπιμότητα καὶ ψυχὴν.

Ὅσοι ξεφυλλίσουν αὐτὸ τὸ τεῦχος, θα ἀντιληφθοῦν μόνοι των ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ συνηθισμένες ρεκλάμες καὶ αὐτοδιαφημίσεις, ἀλλὰ γιὰ τὴν πραγματικὴ ἀλήθεια.

Κί' ἡ ἀναγνώριση αὐτῆ των ἀναγνωστών μας, θα εἶναι ἡ καλλίτερη ἰκανοποίηση γιὰ τοὺς κόπους καὶ τίς θυσίες μας.

Λωποδυτικὲς πρωτοτυπίες

ΟΙ ΛΩΠΟΔΥΤΕΣ ἀρχίζουν νὰ πρωτοτυποῦν τὸν τελευταῖο καιρὸ, στοὺς λόγους πού τοὺς παρακινοῦν στίς κακές τους πράξεις. Νὰ πρωτοτυποῦν μάλιστα σὲ σημεῖο, πού νὰ φέρνουν σὲ δύσκολη θέση τοὺς δικαστὰς πού εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ τοὺς καταδικάσουν.

Τὴν περασμένη ἐβδομάδα π.χ. ἕνας ἔκλεψε μερικὰ ἀνταλλακτικὰ αὐτοκινήτων, γιὰ νὰ μπορέσει νὰ κεράσει τοὺς φίλους του γιὰ τὴν... ἑορτὴ του!

Τι τιμωρία νὰ ἐπιβῇ, τώρα, ἕνας δικαστὴς σ' ἕναν ἄνθρωπο πού δὲν ἐπρόκειτο νὰ ὠφεληθῇ τίποτα ἀπὸ τὴν κλοπὴ του, ἐκτὸς ἀπὸ μερικὲς εὐχὲς πού θὰ τοῦ ἔδιναν «ἐπὶ τῇ ἐνομομαστικῇ του ἑορτῇ».

Ἕνας ἄλλος πρωτοτύπησε σὲ εἶδος: "Ἐκλεψε τὸ φράκο ἑνὸς γαμπροῦ καὶ ἔγινε αἰτία νὰ καθυστερήσῃ ὁ γάμος, λίγες ὥρες μόνο, γιὰτὶ ἡ ἀστυνομία, ἐνεργήσασα δραστηρίως,

τὸν συνέλαβε ταχύτατα.

Δεδομένου ὅτι «μεταξὺ χειλέων καὶ κύλικος πολλὰ πέλει» κί' ὅτι ἂν ἀνεβάλλετο ὁ γάμος μποροῦσε καὶ νὰ μὴ γίνῃ, τὸ καλλίτερο πού θὰ ἔχῃ, νὰ εὐχηθῇ κανεὶς σὲ γαμπρὸ εἶναι νὰ ἐξακολουθῇ καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια νὰ εἶναι εὐχαριστήμενος γιὰ τὴν δραστηριότητα τῆς ἐλληνικῆς ἀστυνομίας.

Γιὰ τοὺς γαλλομαθεῖς

ΤΕΣΣΕΡΙΣ Ρῶσοι ναῦτες τοῦ Σοβιετικοῦ πολεμικοῦ, ἀφοῦ πέρασαν ὠκεανούς καὶ θάλασσες γαλανές καὶ... Μαῦρες, κινδύνεψαν νὰ πνιγοῦν στὰ ἡσυχὰ νερά τοῦ Φαληρικοῦ ὄρμου. Οἱ δύο μάλιστα ἀπὸ αὐτοὺς θὰ τὴν εἶχαν πολὺ ἄσχημα, ἂν δὲν πηδούσαν ἕνας καλόγηρος καὶ ἕνας ἀεροπόρος γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσουν. Προτείνουμε, ἐκτὸς των ἄλλων βραβείων πού δίδονται θὰ μποροῦσαν νὰ διεκδικήσουν αὐτοὶ οἱ δυὸ γενναῖοι σωτῆρες, νὰ πάρουν καὶ δίπλωμα... Σωβετάζ.

Κόντος, Κοντὸς καὶ Σία

ΚΑΠΟΙΟΣ δεινοπαθήσας θεατῆς τοῦ περίφημου παλαιστοκοῦ μάτς ἔλεγε πρὸ ἡμερῶν:

—Νίκησε ὁ Λόντος τὸν Κβαριάνι καὶ κάτι τρέχει. Ἐγὼ τὸν προκαλῶ ἂν μποροῦσε νὰ μπῇ ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα σὲ τὸ Στάδιο γιὰ νὰ βρῇ θέση νὰ θαυμάσῃ τὸν ἑαυτὸ του!

Καὶ ἀλήθεια, Ποτὲ ἄλλοτε δὲν χρειάστηκε τόσοσ ἀγῶνας γιὰ νὰ μπῇ κανεὶς σὲ Στάδιο, γιὰτὶ ποτὲ δὲν τὸ εἶχε πλημμυρίσει τόσοσ κόσμος παρ' ὅλο πού τὰ εἰσιτήρια ἦσαν ἀκριβὰ σχετικῶς.

Ἐν τούτοις μιὰ εἰδηση στίς ἐφημερίδες ἦρθε νὰ μᾶς καταπλήξῃ: Ὁ διοργανωτὴς τοῦ μάτς, κάποιος κύριος Κόντος, ζημιώθηκε διακόσιες χιλιάδες δραχμές!!! Σὰν πρακτικὸς, ὅμως, ἐπιχειρηματίας πού ἦταν, σκέφθηκε νὰ βγάλῃ ἕνα μέρος τῆς ζημίας, παίρνοντας μερικὰ ἀργυρὰ σερβίτσια ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μεγ. Βρετανίας, ὅπου ἔμενε.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου τὸν κατήγγειλε καὶ ἀπεστάλη ὡς... εἰδικώτερος ὁ ἀστυνόμες κ. Κοντὸς, παρ' ὅλη τὴν... ἔντονη διαφορὰ πού εἶχαν.

Ὁ ζημιωθείς οργανωτὴς εἶδε τὰ σκουρὰ καὶ, ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὰ διάφορα παλαιστικὰ κόλπα, πῆδησε ἀπάνω τοῦ "Ἐκανε, δηλαδή, ἄλμα ἐπὶ... Κοντῶ!

Δυστυχῶς, ὅμως, καὶ αὐτὸ ἀπέτυχε, καὶ ἀναγκάστηκε νὰ ὑποστῇ τίς συνέπειες. Ἐγίνε ἐρευνα στίς βαλίτσες του, πού τις εἶχε ἑτοιμές γιὰ νὰ φύγῃ, καὶ βρέθηκαν ἄρκετὰ ματηλῖα καὶ πετσέτες τοῦ ξενοδοχείου.

Ἐν τούτοις, ὁ κ. Κοντὸς μπόρεσε νὰ δικαιολογήσῃ πληρῶς τὰς παρουσῖα των. Τὰ ἤθελε γιὰ νὰ... σκουπίζῃ τὰ δάκρυά του γιὰ τὴ ζημία του κατὰ τὴ διάρκειά τοῦ ταξιδιοῦ.

Σὰς παρακαλοῦμε νὰ διαβάσετε
ὅλοι ΔΟΚΙΜΑΣΤΙΚῶΣ τὴν
πρώτῃ συνέχεια τῶν νέων μας μυ-
διοτορημάτων.

ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΜΕ ΤΑ ΓΕΡΑΝΙΑ

Ελληνικό
ΤΟ Κ. ΚΛΕΜΑ

«Ήξερε και πώς τον έλεγαν. Υπερνικώντας κάθε ντροπή τον πήρε ένα πρωινό από πίσω, κι είδε πως δούλευε σε κάποιο εργοστάσιο. Ο φύλακας, εκεί της είπε πως ήταν μηχανικός και πως τον έλεγαν. Άλκη... Βαράκη, Βουράκη, Βαράκη, Βερ- τέλος πάντων! Άρκει που θυμόταν το μικρό του δνομα: Άλκη... Άλκη! Τι ώρα το δνομα που είχε!

Εδώ και τρεις εβδομάδες τον είχε συναντήσει για πρώ-

τη φορά στον μεγάλο δημόσιο κήπο. Ήταν ακριβώς την άλλη μέρα που άλλαξε κατοικία η Άλκη. Η φίλη αυτή θ- μορφή κατάξανθη κοπέλλα ήταν φιλέν- δα της και καθόταν μαζί της, στο ίδιο δωμάτιο. Έδω όμως και καμιά είκο- σαριά μέρες άλλαζε εργασία, πήγε σ' ένα άλλο γραφείο δακτυλογράφος και της έπεφτε μακριά πιά η καμαρούλα της Στέλλας. Κι ήταν καλλίτερα έτσι! Οι δύο τους αποτελούσαν μια μεγάλη αντίθεση. Η Στέλλα χαϊνότανε μπροστά στην Άλκη. Το άσχημο πρόσωπό της, το κοντό καχεκτικό της ανάστημα χτυπούσε περισσότερο, όταν η χυλόκορμη Άλκη βρισκόταν κοντά της. Κι η Στέλλα τώ- νωθε πολλές φορές αυτό... Ναί! Καλ- λίτερα που είχαν χωρίσει!

Την άλλη Κυριακή τον ξανα συνάντησε στον κήπο. Θέλησε μάλιστα ο νέος, για μια στιγμή, να την πλησιάσει και να της μιλήσει. Έκανε ένα-δυο βήματα και της είπε: Δεσποινίς! ήθελα να... Άλλά αμέ- σως κόπηκε και, ντροπισμένος, έστριψε να φύγει, αφήνοντας την Στέλλα κατα- κόκκινη από συγκίνηση. Είχε ραντεβού με την Άλκη αυτή την ώρα στον κήπο—άλλά η φι- λενάδα της δεν είχαν έρθει. Τι πείραζε όμως; Αυτός, είχε πε- ράσει—ο Άλκης—και της είχε μιλήσει—έστω και δυο μονάχα λόγια άσχετα και κοινά.

Αρχικά την είχε πειράξει πολύ ο χωρισμός της από την Άλκη γιατί ήταν κατά βάθος πολύ φίλες. Ύστερα από λίγες μέρες όμως, τα πρωινά και βραδυνά περάσματα του Άλκη από το σπίτι της είχαν γεμίσει την ψυχή της από μια καινούριο- γιαν ευτυχία. Μια χαρά που για πρώτη φορά ένιωθε να πλημ- μύριζε την καρδιά της ύστερα από 21 ολόκληρα χρόνια ζωής. Είχε φτάσει στην πρωτεύουσα με το ίδιο νικό να γίνει δασκάλα και να πάρει το διπλώμα της φιλολογίας από το Πανεπιστή- μιο. Τώρα όμως παρ' όλο που διάβαζε για διπλωματικές εξε- τάσεις, ο μόνος της σκοπός έ- νιωθε πως ήταν μονάχα ο Άλ- κης! Ο Άλκης και τίποτ' άλ- λο...

Εικοσιδυό ολόκληρες μέρες ο Άλκης, δέ ζούσε πιά. Είχε χά- σει την ψηλή ξανθομάλλη κο- πέλλα, που η τιμία ψυχή του αγαπούσε μ' όλη της τη δύναμη. Την είχε πρωταντικρώσει σ' έ- ναν από τους κεντρικότερους

δρόμους της πρωτεύουσας, έκα- νο που χάριζε άσκοπο στις δυο- μεγάλων μαγαζιών. Ήταν έδω- μήνες. Περνούσε βιαστικά με- άσθετική, κοντή, άσχημη κο- μιλή. Η Άλκη δεν σκεφτόταν να μιλούσε αδιάκοπα. Την πήρε κά- και, χωρίς να τον προσέξει, μα- μαθε που καθόταν. Ήταν έδω- σπιτάκι. Δυο δωμάτια κάτω κ' κρδ από πάνω, που άνεβαινε από μια σιδερένια σκάλα. Μια- άλλο σπιτάκι τίποτα. Μια μάν- χα απέναντι μιά μάντρα μαντι- νη, χωρίς κανέναν σκοπό. Το βρά- δου έμαθε και τόνισα της γο- χαία. Για μια στιγμή η άσθε- της, μιλώντας κάπως δυνατά... Άλκης διέκρινε καθαρά την πα- —Καθμένη Άλκη!... Έστω τα- δλε εύκολα... Είναι πολύ ζωή!...»

Από κείνο το βράδυ, την έκα- κτικά. Κάθε πρωί περνούσε από την ώρα της δουλειάς και περιμενε πού κάτω από το παρ- τικόκκινα γεράνια, να βγί, να βγαινε κατά τις όκτώ, την έκα- συχα, διακριτικά από πίσω, έργοστάσιο που εργαζόταν. Κι τον πρόσεξε για καλά—έκ' α- γυρισμό, της μίλησε.

Η Άλκη ξαναβρήκε και τον ξε- παραξένα.

—Τι θέλετε; τον ρώτησε ξανά.

—Ήθελα να σας γνωρίσω...

—Να γίνουμε φίλοι! Ήθελα... Ή- ξέρω πόσα πολλά πράγματα α- δύνατο να σας εκφράσω... τις- με συγκίνηση.

—Μά, Στέλλα, τί λές! Άρχισε να κλάμματα...

—Κι αν εγώ δεν ήθελα; τόνισε η ξαν- θομάλλη νέα περιεργα, —Δεσποινίς! με παρεξηγείτε ολότελα... Δεν θέλω να σας θίξω με τα λόγια μου αυτά. Κάθε άλλο!... —Δεν μ' ενδιαφέρει, ότι και να θέλετε...

Σας παρακαλώ... δεσποινίς Άλκη!... —Σας είπα όχι! όχι!... όχι!... Αυτό ήταν όλο. Ίσχυνε το βήμα της και χάρθηκε μέσα στην μικρή πλακοστρω- την αυλή, που οδηγούσε στο δωμάτιο της.

Από τότε ο Άλκης ούτε της ξαναμί- λησε. Φοβότανε μήπως πάλι την κακο- παρήσει με τις ομιλίες του και αυτό δεν το ήθελε καθόλου. Άρκεστηκε μοναχα να την περιμένει κάθε πρωί, πιο κάτω από το σπίτι της και να την συνοδεύει, αφού την καλημερίζει ευγενικά, μέχρι το ερ- γαστάσιο, το βράδυ πάλι, αν τύχουν η Άλκη δεν συναντούσε την άσθετική φι- λενάδα της, την συνόδευε άμιλητος, σχε- δόν ξένος, μέχρι την πόρτα της. και κεί την καληνυχτιζε ησυχά, γλυκά, πολύ γλυκά, σαν να ήταν κι οι δύο τους ε- ρωτευμένοι. Κι η Άλκη δεν έφερνε καμ- μιά αντίρρηση. Αυτό κράτησε μέχρι τις εικοσιδυό τελευταίες μέρες...

Από τότε όμως, η νέα χάθηκε. Ούτε το πρωί έβγαινε από το σπίτι της κι ού- τε το βράδυ έφευγε από το εργοστάσιο. Ο Άλκης ήταν απρηγόρητος. Δεν μπο- ρούσε να καταλάβει τι συνέβαινε...

Περνούσε κάθε πρωί κάτω από το πα- ράθυρο με τα γεράνια, μια, δυο, τρεις, πέντε φορές—και κάθε βράδυ ξαναγύρι- ζε και καθόταν ακίνητος στην απέναντι μάντρα. Τίποτα όμως, τίποτα. Η ξανθο- μάλλη κοπέλλα δε φαινόταν πουθενά. Μονάχα η άσθετική, άσχημη, κατακίτρι- νη φίλη της, έβγαινε κάθε δειλινό να πο- τισί τα γεράνια, ρίχνοντάς του μια γρή- γρη ματιά.

Μία Κυριακή, την συνάντησε μάλιστα στον κήπο και για μια στιγμή θέλησε να την πλησιάσει κι η Άλκη, Σταμά- τησε όμως απότομα, με τη σκέψη πως δεν έπρεπε να εκθέσει την ψηλή νέα, έ- στω και στη φίλη της άκομα.

Τι να κάνει όμως; Τι να κάνει; Μήπως ήταν άρρωστη; Οι πρωινό και βραδυνόι που περπατού κάτω από το παράθυρο με τα γεράνια ήταν άσκοποι. Μονάχα την άσθετική φιλένδα της έβλεπε—κι αυτό το χτυπούσε σαν άσχημο προμή- νημα...

—Άλκη, Σε παρακαλώ να περάσεις από το έρμηκό σπιτάκι και ν' άνεβης στην καμαρά μου. Είναι ανάγκη. Πολύ με- γάλη ανάγκη.

Σε περιμένω σήμερα.

Άλκη.

Αυτό το γράμμα, όταν του τώφεραν στο γραφείο, ήταν απόγεμα. Με μια γρή- γορη ματιά, διάβασε το περιεχόμενο, ά- φησε μια φωνή θριάμβου και χωρίς να πάρει το καπέλλο του, πετάχτηκε από το εργοστάσιο στο δρόμο...

Ήταν εικοσιδυό μέρες που δεν είχε έλθ' την Άλκη. Και δυο άκόμα, που ούτε η άσχημη φιλένδα της είχε παρουσια-

στή—ούτε για μια στιγμή μονάχα—να πο- τισί τα γεράνια, όπως συνήθιζε.

—Όταν μπήκε στη μικρή καμαρά, ο Άλκης αντίκρυσε ένα θλιβερό θέαμα: Σ' ένα λευκό καθαρό κρεβάτι, κοντά στο παράθυρο με τα γεράνια, κειτόταν κάτωχρη ή κοντή άσχημη κοπέλλα. Γερ- μένη άπάνω της έστεκε η ξανθή νέα.

—Άλκη!... φώναξε άσυναίσθητα ο Άλ- κης μη μπορώντας να κρατηθεί. Ξαφνιασμένη εκείνη σήκωσε το κεφάλι και παραμέρισε τα ολόχρυσά μαλ- λιά της, που είχαν χυθεί— από το άνασο σκύψιμο, στο προσκέφαλο της άρρωστης—μπρός στα μάτια της. Άναγνωρίζοντας τον Άλκη, η έκπληξη της ολοκληρώθηκε. Τα χείλη της προσπάθησαν να ψιθυρί- σουν έστω και την παραμικρότερη έκφραση άπορίας.

—Εσείς;... έδω, τέτοια ώρα; Ο νέος βρέθηκε γρήγορα κοντά της.

—Τι χαρά! νόμιζα πως έσεις εί- σαστε άρρωστη, γιατί έβλεπα έδω κι έβδομάδες μονάχα τη φίλη σας στο παράθυρο... Ναί! Συγχαρη- στε με που ήρθα τόσο νωρίς— α- λλά από την αγωνία μου, ήταν αδύνατο να περιμένω να σχολάσει το εργοστάσιο...

—Δεν πρόκειται γι' αυτό. Άλλά... γε- νικά, δεν καταλαβαίνω τι ζητάτε άκόμα από μένα... Σας είπα όχι!...όχι!... το ψι- θύρισε σε μια προσπάθεια να κρύψει την ταραχή της.

—Άλκη! μην παίζετε μαζί μου... Κα- ταλάβετε το, λοιπόν, πώς... Ή ξανθομάλλη νέα τον διέκοψε με μια νευρική κίνηση.

—Μή φωνάζετε τόσο... η φίλη μου εί- ναι πολύ άρρωστη...

Ο Άλκης κατέβασε τα μάτια στην άρρωστη, που κοιμόταν άνασαιώντας βα- ρειά.

—Έχετε δική! Σας ζητώ συγγνώ- μη... Άλλά, Άλκη, άκούστε με... Τα μά- τια του σηκώνονταν πάλι στο πρόσωπό της πλημμυρισμένα από μια άλλοκοτη λαμπή—Άλκη! μη με τυραννάτε... Σας άγαπάω, σας άγαπάω πολύ! πολύ...

—Όχι! Όχι! Πάψτε! τον διέκοψε τρέ- μοντας. Σας παρακαλώ για τ' δνομα του Θεού, πηγαίνετε... Όχι!... Όχι!... και το βλέμμα της έπεφτε άήσυχο στο προσκέφαλο της άρρωστης.

—Άλκη—άφήστε με να σας το πω: σας λατρεύω, είσαστε για μένα...

—Πάψτε, λοιπόν! του φώναξε απότο- μα. Φτάνει πιά!

Η φωνή της είχε κάτι το άγριο. Κι όμως βαθεία της πνιγόταν ένας πολυμ- πημένος λυγμός.

Ο Άλκης σώπασε για μια στιγμή, άπογοητευμένος από το περίεργα προ- σβλητικό ύφος της, άλλά η άκαταήγητη πάλι στάση της του κίνησε την άπόφαση να δώσει μια τελική λύση.

—Δεν σας καταλαβαίνω καθόλου... άρ- χισε. Μου γράψατε ένα γράμμα πως θέ- λετε νάρθω σήμερα έδω! Μου γράψατε ένα τέτοιο γράμμα, να ή, όχι!...

Ή Άλκη κατέβασε σασπαινώντας αμη- χαντα το κεφάλι. Η σιωπή της αυτή τον

εξενεύρισε. —Μιλήστε, λοι- πόν!... φώναξε—Το γράμμα αυτό είναι δικό σας—έτσι;...Με φωνάζετε! Δεν ήρ- θα μόνος μου... Καί νάμα! Τι με θέλε- τε!... Μιλήστε, επί τέλους, αφού είναι ά- νάγκη... τόσο μεγάλη άνάγκη και για σας και για μένα...

Σήκωσε το άχρο κεφάλι της και τον είδε να τρέμει από έννευρισμό και συγ- κίνηση. Τα μικρά χείλη της άρχισαν να τρέμουν από την προσπάθεια ν' άπαντή- σουν έστω και μια λέξη...

Την ίδια στιγμή, η άρρωστη άνοιξε τα μάτια της και κύτταξε μισοκοιμισμένα, θαλά, τριγύρω. Άντικρύζοντας τον Άλ- κη, το πρόσωπό της άόρφασε σ' ένα χα- ρούμενο χαμόγελο. Με μια άδύνατη κί- νηση τα σκελετωμένα της δάχτυλα ζή- τησαν τα δικά του και τα κέρνα χείλη της άρχισαν σπασμωδικά να μιλού- ν:

—Άλκη! ήρθες; Τι χαρά! Τι ευτυ- χία! Έλα πιο κοντά, να! έδω δίπλα μου, στο κρεβάτι... Καί δός μου τα χέ- ρια σου... Έτσι! Τι ζεστά που εί- ναι! Είναι όλο φάτια. Τα δικά μου εί- ναι τόσο κρύα... Έε; Δεν είναι κρύα; Άλκη!... Ώστε έλαβες το γράμμα; Έε; πάλιαβες!... Άχ, Άλκη!... Ήμουν τόσο άρρωστη, που δεν μπορούσα μόνη μου να σου γράψω...

Ο νέος, που είχε καθίσει κοντά στο προσκέφαλό της, τινάχτηκε έκπληκτος στην τελευταία της φράση.

—Τι είπατε; Δεν μου γράψατε μόνη σας το γράμμα;... Καί βέβαια! Μου τώγραφε η ίδια η Άλκη!

—Ναί, η Άλκη!... εξακολούθησε η άρ- ρωστη. Είναι τόσο καλή! Την είδοπιη- σα νάρθ' έδω, γιατί ήμουν σε κακά χα- λια... Κι ύστερα, όταν ήρθε, την παρε- κάλεσα να σου γράψει...Ναί! ήθελα να σ' έχω κοντά μου τις τελευταίες μου στιγμές...

—Μά δεν έχετε τίποτα... την διέκοψε ο Άλκης μ' ένα ορμέψυτο αίσθημα κα- λωσύνης. Είσαστε μονάχα λίγο άδιάθε- τη—αυτό είναι όλο... θά περάσει γρή- γορα!

—Όχι!... θά περάνω... Μή φαντασθής...

Σήκωσε το χέρι μηχανικά κι έστειλε ένα φίλημα...

πώς μ' άρέσουν οι τραγικότητες αλλά πιστοποιώ μιάν αλήθεια. Είμαι βέβαιη περισσότερο κι' από το γιατρό ακόμα, πως θα τελειώσω. "Αλκη μου! Γι' αυτό σέ φώναξα... τις τελευταίες μου στιγμές θέλω να σου εκμυστηρευθώ κάτι... δεν υπάρχει πιά κατένας λόγος να στο κρυψώ... αρχικά σκέφτηκα να μη σου πω τίποτα... αλλά τώρα, που είναι άργα... πολύ άργά, θέλω να μάθεις..."

Η Άγνη είχε περάσει σιγά-σιγά πίσω από το κρεβάτι της άρρωστης και στεκόταν στη μεριά του τοίχου, όρθη, ακίνητη, κατάκρη από συγκίνηση άπέναντι στον "Αλκη, που προσπαθούσε να καταλάβει τα περίεργα λόγια της μελλοθάνατης.

— "Ήσυχασε! έπενέβη σκύβοντας προς το κίτρινο άρρωστο κεφάλι. Μη φαντάζεσαι πως είναι άργα!... "Αφισε και τον... κύριο "Αλκη να συνέλθει. Αυτό που θέ το πής, είναι τόσο άποτομο, τόσο πολύ..."

Η φωνή της ήταν διστακτική, κρύβοντας μιάν απόκρυφη τραγική σκέψη.

— "Αφισέ με να το πω, "Αγνή! διαμαρτυρήθηκε η άρρωστη. Είναι άργα πιά. Κι' ές άλλου, θέλω πιά να το ξέρη..."

Τά θολά, κουρασμένα μάτια σφάληξαν με δυο δάκρυα. Τά χείλη μονάχα έμειναν άνοιχτά, αφήνοντας να ξεφεύγει μιά βραχνή, σπασμένη φωνή, που εμοιάζε με ρόγχο.

— "Αλκη! Σ' έβλεπα πρωί και βράδυ να περνάς κάτω από το παράθυρό μου... Πίσω από το κουρτινάκι που διάβραζε, σε παρακολουθούσα αδιάκοπα... "Η αγάπη σου με συγκίνησε σιγά-σιγά... "Ήταν τοου ηρωική, τόσο ήσυχη, τόσο ευγενική!... Και σήμερα δεν σου κρύβω πως το κατώρυσες! Σ' αγαπώ πιά κι' εγώ "Αλκη μου! Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ!..."

Κι' η φωνή της πνίγηκε στην κούραση, στη συγκίνηση, στη ντροπή...

Από μιάν άσυνείδητη προσπάθεια, ο νέος κρατήθηκε να μη φωνάξει. Τά μάτια του μονάχα σηκώθηκαν έρευνητικά στην "Αγνή, που έτρεπε άπέναντί του. Τόν κυττούσε και κείνη, ρουμ-κωμένη, γεμάτη απόγνωση, τη φοιχτή παρεξήγηση... "Ετσι, κατάλαβε άμέσως.

— "Άμοιρη φτωχή άρρωστη! Είχε νομίσει πως οι πολυώρες στάσεις του κάτω από παράθυρο, τ' άπενωσμένα του βλέμματα που ζητούσαν αδιάκοπα την "Αγνή, δεν ήταν παρά ή βουβή κι' άνεση παράκληση για τόν έρωτα της άσχημης φοιτητριάς...

Αυτή η άποκάλυψη τόν πόνησε βαθιά, πλημμυρίζοντας την ψυχή του από οίκτο.

— "Όποτε μ' αγαπάτε και σεις; ψιθύρισε άνισχυρος πιά να συγκρατηθή. Μ' αγαπάτε αληθινά;... Θεέ μου!..."

— "Αχ! μη μου μιλάς πιά στον πληθυντικό, "Αλκη... ξανάρχισε η άρρωστη, άνοίγοντας τά μάτια... Μίλησέ μου όπως εγώ! Φώναξέ με και σ' με τ' όνομά μου..."

— Δεν το ξέρω... τόνισε άσυνείδητα ο νέος.

— "Ω! Τι περίεργος άνθρωπος που είσαι... Και μ' αγαπάς έτσι, χωρίς ούτε καν να ξέρεις πως με λένε; "Αλκη! πές μου; "Αλκη!..."

— Να!

— Τι χαρά! Τι εύτυχία, που μ' αγαπάς... "Αλλά για πές μου, ακόμα, τί σε τράβηξε πρώτα-πρώτα, να με προσέξεις και να μ' αγαπήσεις; Σέ παρακαλώ! Πές μου το κι' αυτό... "Αλκη..."

Ο νέος κούταξε για μιά στιγμή την "Αγνή, που με τά χέρια στο στόμα προσπαθούσε να πνίξει τούς λυγμούς της.

— Το παράθυρο με τά γεράνια... ψιθύ-

ρισε χαμένα.

— Τά γεράνια!... επανέλαβε η άρρωστη μ' ένα άχνό χαμόγελο. Είδες τί όρασία πού είναι; "Ήταν της "Αγνης! "Αλλά από την ήμέρα που έφυγε..."

— "Έφυγε; Πότε έφυγε;... ρώτησε άκράτητος έκείνος.

— "Εδώ και είκοσι πέντε μέρες τώρα... "Αλλάξε δωμάτιο, γιατί της έφευτε μακριά από την νέα της εργασία..."

— "Α!... κι' έμείνατε μόνη σας εδώ!..."

Τώρα έρχόταν η εξήγηση. Η "Αγνή είχε αλλάξει δουλειά και δωμάτιο κι' αυτός την περίμενε άδικα χωρίς να κατορθώσει τίποτ' άλλο, παρά ένα μεγάλο κακό στην άμοιρη άσχημη νέα.

— Ναί, μ' άφησε μόνη η "Αγνή... παραπονέθηκε για μιά στιγμή. "Αλλά τί πειραξες, τώρα... "Εσύ! "Αφού εσύ είσαι εδώ... Θυμάσαι; Την Κυριακή έκείνη στον κήπο, που μου μίλησες λίγο..."

— "Αλκη! Δεν ξέρεις τί χαρά αισθάνθηκα, τί χαρά!... Καί δεν εύρισκα τό θάρρος να σου πω : Τι θέλεις... τί θέλεις... Μήπως

— Το παράθυρο με τά γεράνια, ψιθύρισε χαμένα ο "Αλκη.

δεν το ήξερα. "Εε... "Αλκη! Θεέ μου! Τι χαρά, Θεέ μου!

Η άρρωστη ευνόκλεισε τά μάτια κουρασμένη. Μιά νεκρική σιωπή απλώθηκε άμέσως στο δωμάτιο.

Ο "Αλκης σηκώθηκε από το κρεβάτι, αφήνοντας τ' άρρωστα παγωμένα χέρια. Η "Αγνή έκανε ένα-δυο βήματα προς τό μέρος του νομίζοντας πως θα φύγει.

— "Όχι! δεν φεύγω... την πρόλαβε αυτός—έτσι σηκώθηκε λίγο, να ξεμουδιάσει, να κινηθώ, να σκεφτώ..."

— Δεν ήξερε καν τί έλεγε.

— Κάνε ότι θέλεις, "Αλκη μου!... ψιθύρισε η άρρωστη—δι' θέλεις... Μονάχα—άν ήθελες... να μου κανες μιά χάρη... μιά χάρη!

— "Ό,τι θέλετε!

— "Όχι... μίλησέ μου στον ενικό και σ' ό. Και με τ' όνομά μου... Με λένε Στέλλα... Πές μου το αυτό... "Αλκη!

— "Ότι θέλεις... Στέλλα!

— Τι γλυκά που τό λές! Τι γλυκά!...

Τώρα ήθελα να κατέβαινες κάτω στο άπέναντι πεζοδρόμιο και να κούταξες ψηλά στο παράθυρό μου, όπως πριν γνωριστούμε... Στο παράθυρο με τά γεράνια, καθώς σ' άρέσει να λές... "Εγώ θα

σηκωθώ!

— Μιά, Στέλλα, τί λές, τρέλλο! άρχισε τά κλάμματα της "Αγνης, δυνάτο να σηκωθή..."

— "Θά σηκωθώ! Θέλω να σου πω κάτι... "Αλκης μου μου ύποπτευε ότι κήνη αυτή την χάρη. "Ε, "Αλκη... κατέβη, θά σηκωθώ και θα σου παραπυρο... κι' από κεί θα σε γράψω για πρώτη φορά... όχι όπως πριν, σε χαρτερισω τώρα και θα σου πω ακόμα... κι' ένα φιλή! "Αλκη, πού Κατέβα!..."

— "Αν δεν μπορούσα να σε βοηθήσω κι' η "Αγνή να σε βοηθήσει... "Ελα "Αλκη! Θέλω να σε χαρτερίσω από τό παράθυρο... "Ελα... πηγαίνε... "Ο νέος κατέβηκε στον έρρειό του πτωχότατος.

Στάθηκε τρέμοντας στο άνοιγμα της άκούμης στην μάντρα—τα δύο λίγο τό παράθυρο με τά γεράνια—και δυο κεφάλια να προκύπτουν. Γνωριμία, που ποικίλλεται από φο, γεματο ζωή, και τ' άλλο, χρο, κίτρινο, πλημμυρισμένο μαυρο θάνατο...

Σήκωσε το χέρι μηχανικά, στείλε ένα φιλήμα στην άσχημη που τρεμούριζε ολόκληρη, μινάχα χαμόγελο.

— "Ιην είσε κι' αυτήν να τρεμούλιαστα σκελετωμένη... κα στο στομάχι—άλλα καρμια σωριάζεται πίσω από τό παρσο, παρασούροντας και την "Αγνή...

Σάν τρέλλος έτρεξε ν' άπ' όστην σιωρόκαλα, που άπ' όστην καμαρούλα της Στέλλας κούσε την "Αγνή να κλάει από γορητή.

Κοντά στο παράθυρο, καθήνη στο πάτωμα, η Στέλλα μλούσε με τά μάτια άνοιχτά, μιάν άπόλυτη εύτυχία. Τα χέρια του δεξιού της χεριού, έμειναν κρατούσαν ακόμα τό στήθος, χαιρετισμού που τά χείλη προφύσσαν ν' άποτελειώσουν, να μονάκριβο φιλήμα...

— "Αργά-αργά την σημάδεψε άγκαλιά του και την έπαι στο λευκό κρεβάτι... "Ετσι σεβασμό από πάνω της, έπαι του κυλούσαν δυο κρυά...

Της σταύρωσε τά χέρια, κλεισε τά γυάλινα της μάτια, άφησε τά χέρια του να πέσουν τά μαλλιά της...

— "Υστερα σοβαρός, συγκρατημένος στην "Αγνή, — Πάει... έθρυσέ!... Καί μ' έμεινε να δώσωμε τ' όνομά της...

— "Αλκη! "Αλκη μου! "Εγώ για να χάσης τά ίχνη μου και να χάσης... Τό περισσότερο όμως να έχασω κι' εγώ... Δεν ξέρω, αλλά βούμουναι και σένα και την άγνη... "Αλκη!..."

— "Όταν με φώναξε άρρωστη, ήσυχασα... "Αν τώδερα, δεν θα ήμουν... "Αλκη! "Αλκη μου! "Εγώ για να χάσης τά ίχνη μου και να χάσης... Τό περισσότερο όμως να έχασω κι' εγώ... Δεν ξέρω, αλλά βούμουναι και σένα και την άγνη... "Αλκη!..."

— "Αλκη! "Αλκη μου! "Εγώ για να χάσης τά ίχνη μου και να χάσης... Τό περισσότερο όμως να έχασω κι' εγώ... Δεν ξέρω, αλλά βούμουναι και σένα και την άγνη... "Αλκη!..."

— "Αλκη! "Αλκη μου! "Εγώ για να χάσης τά ίχνη μου και να χάσης... Τό περισσότερο όμως να έχασω κι' εγώ... Δεν ξέρω, αλλά βούμουναι και σένα και την άγνη... "Αλκη!..."

— "Αλκη! "Αλκη μου! "Εγώ για να χάσης τά ίχνη μου και να χάσης... Τό περισσότερο όμως να έχασω κι' εγώ... Δεν ξέρω, αλλά βούμουναι και σένα και την άγνη... "Αλκη!..."

— "Αλκη! "Αλκη μου! "Εγώ για να χάσης τά ίχνη μου και να χάσης... Τό περισσότερο όμως να έχασω κι' εγώ... Δεν ξέρω, αλλά βούμουναι και σένα και την άγνη... "Αλκη!..."

— "Αλκη! "Αλκη μου! "Εγώ για να χάσης τά ίχνη μου και να χάσης... Τό περισσότερο όμως να έχασω κι' εγώ... Δεν ξέρω, αλλά βούμουναι και σένα και την άγνη... "Αλκη!..."

— "Αλκη! "Αλκη μου! "Εγώ για να χάσης τά ίχνη μου και να χάσης... Τό περισσότερο όμως να έχασω κι' εγώ... Δεν ξέρω, αλλά βούμουναι και σένα και την άγνη... "Αλκη!..."

— "Αλκη! "Αλκη μου! "Εγώ για να χάσης τά ίχνη μου και να χάσης... Τό περισσότερο όμως να έχασω κι' εγώ... Δεν ξέρω, αλλά βούμουναι και σένα και την άγνη... "Αλκη!..."

— "Αλκη! "Αλκη μου! "Εγώ για να χάσης τά ίχνη μου και να χάσης... Τό περισσότερο όμως να έχασω κι' εγώ... Δεν ξέρω, αλλά βούμουναι και σένα και την άγνη... "Αλκη!..."

— "Αλκη! "Αλκη μου! "Εγώ για να χάσης τά ίχνη μου και να χάσης... Τό περισσότερο όμως να έχασω κι' εγώ... Δεν ξέρω, αλλά βούμουναι και σένα και την άγνη... "Αλκη!..."

— "Αλκη! "Αλκη μου! "Εγώ για να χάσης τά ίχνη μου και να χάσης... Τό περισσότερο όμως να έχασω κι' εγώ... Δεν ξέρω, αλλά βούμουναι και σένα και την άγνη... "Αλκη!..."

— "Αλκη! "Αλκη μου! "Εγώ για να χάσης τά ίχνη μου και να χάσης... Τό περισσότερο όμως να έχασω κι' εγώ... Δεν ξέρω, αλλά βούμουναι και σένα και την άγνη... "Αλκη!..."

— "Αλκη! "Αλκη μου! "Εγώ για να χάσης τά ίχνη μου και να χάσης... Τό περισσότερο όμως να έχασω κι' εγώ... Δεν ξέρω, αλλά βούμουναι και σένα και την άγνη... "Αλκη!..."

— "Αλκη! "Αλκη μου! "Εγώ για να χάσης τά ίχνη μου και να χάσης... Τό περισσότερο όμως να έχασω κι' εγώ... Δεν ξέρω, αλλά βούμουναι και σένα και την άγνη... "Αλκη!..."

— "Αλκη! "Αλκη μου! "Εγώ για να χάσης τά ίχνη μου και να χάσης... Τό περισσότερο όμως να έχασω κι' εγώ... Δεν ξέρω, αλλά βούμουναι και σένα και την άγνη... "Αλκη!..."

— "Αλκη! "Αλκη μου! "Εγώ για να χάσης τά ίχνη μου και να χάσης... Τό περισσότερο όμως να έχασω κι' εγώ... Δεν ξέρω, αλλά βούμουναι και σένα και την άγνη... "Αλκη!..."

— "Αλκη! "Αλκη μου! "Εγώ για να χάσης τά ίχνη μου και να χάσης... Τό περισσότερο όμως να έχασω κι' εγώ... Δεν ξέρω, αλλά βούμουναι και σένα και την άγνη... "Αλκη!..."

— "Αλκη! "Αλκη μου! "Εγώ για να χάσης τά ίχνη μου και να χάσης... Τό περισσότερο όμως να έχασω κι' εγώ... Δεν ξέρω, αλλά βούμουναι και σένα και την άγνη... "Αλκη!..."

— "Αλκη! "Αλκη μου! "Εγώ για να χάσης τά ίχνη μου και να χάσης... Τό περισσότερο όμως να έχασω κι' εγώ... Δεν ξέρω, αλλά βούμουναι και σένα και την άγνη... "Αλκη!..."

— "Αλκη! "Αλκη μου! "Εγώ για να χάσης τά ίχνη μου και να χάσης... Τό περισσότερο όμως να έχασω κι' εγώ... Δεν ξέρω, αλλά βούμουναι και σένα και την άγνη... "Αλκη!..."

Μιά σπαρταριστή θεατρική καμπάνια.

Ο κ. Γ.ρ. Ξενόπουλος είναι σήμερα.

“Πώς ήταν ή πρώτη μου πρεμιέρα,,

Ο κ. Ξενόπουλος βλέπει τά σανίδια της σκηνής να φεύγουν κάτω από τά πόδια του! Τό πρώτο «τράκ». Πώς παρ'όλίγον θά...έμαξιλαρώνετο! Τό πάθημα της Κυδέλης. Πώς ο κ. Ξενόπουλος έγινε για ένα βράδυ...γερμανός και για ένα άλλο Ιταλός!

ΓΙΑ έναν θεατρικό συγγραφέα — όπως και για έναν όποιονδήποτε καλλιτέχνη, ήθοισι, μουσική, που έχει...δοσοληθές με τό μεγάλο κοινό—ή ζωηρότερη ανάγκη της καριέρας του είναι άσφαώς ή πρώτη γνωριμία του με τό τρομερό Κοινό. Γνωριμία, που ποικίλλεται από ήλιον έπεισθια και άνέκδοτα.

Αυτά τά «ώραία ανέκδοτα» ζήτησε ή «Εβδομάδα» την νέα καμπάνια της ν'άσπασε ή πρώτη καλλιτεχνική θεατρική παρουσία μας, των όποιων τά έργα οι άνωτέρω της θύλασαν πολλές φορές την άπειρία να χειροκρατήσουν.

— "Εννοώ τότε κάτι παράξενο: Τά σανίδια της σκηνής φεύγανε κάτω από τά πόδια μου και μιά ζάλη, κάτι σαν ναυτία, μ' έκανε να μη βλέπω τίποτε μπροστά μου. Δες και βρισκόμουν επάνω σε μιά μεγάλη γέφυρα, κάτω απ' την όποια έρρεε όρμητικά κάποιος γείμαρρος, που άπειλούσε να με παρασύρει. Τό κοινό έξακολούθουσε να χειροκρατή με μανία. Υποκλήθηκα άδέξια πολλές, πάρα πολλές φορές—πόσο άστειος θάμωνα τότε, άλθθεια!—και όπισθοχώρησα στά παρασκήνια κατασυντηνημένος.

Με φώναξαν και στη δεύτερη πράξη και στην τρίτη. Καί ξανάβηκα. Όμως τότε λιγώτερο «τρακαρισμένος», λιγώτερο συγκινημένος.

— Είχατε πάρει πιά τό πρώτο βάπτισμα.

— "Ετσι φαίνεται.

Ο κ. Γ.ρ. Ξενόπουλος κατά μιά φωτογράφια του 1895, όταν δόθηκε ο «Ψυχοπατέρας».

— Και τώρα θά θέλαμε να μάς πητε τό χαρακτηριστικότερο ανέκδοτο αυτής της πρεμιέρας σας. Γιατί δεν μπορεί να μην ύπάρχη...

— Τό χαρακτηριστικότερο; Αλήθεια, για σταθήτε! Μου κανάτε να θυμηθώ ένα ποανηματικά γ α ρ α κ η ρ ε α τ ι κ ό ά νέκδοτο που ή μακαρίτισσα Κανελλίδου μου τό θυμίζει ός τά τελευταία της γρήνια κάθι σερά που με συναντούσε:

Συνέβη άκοιλιώς στην πρεμιέρα του «Ψυχοπατέρας». Τότε οι θεατοβόλκοι ήσαν διηρημένοι σε δυο άνταρξαγόμενες μεριές: τούς «Παρασκευοπολιστάς» και τούς «Βερονιστάς», τούς θανασιτάς δηλαδή της όποιοιού Παρασκευοπολίου άς' ένο, που ύπεστηρίζαν κι' οι «Καιροί» που Κανελλίδου και τούς θαπαδούς της... αντίπληρου της στο επάγγελμα έννοο—Βερόνη "Εγώ ήμουν «Βερονιστής».

— Για πόσο λόγο;

— Δικαίωμα μου, νομίζω...

— "Α, όρα! Συναγίστηκε...

— "Ήσουν δέ απ' τούς σανατιώτεροους «Βερονιστάς». Όταν λοιπόν ή Παρασκευοπούλου έμαθε πως έβγα θεατρικό έργο, πήγε να πετάξη απ' τη γαρά της. "Ε-

Όμιλεϊ ό θεατρικός συγγραφέυς κ. Γ.ρ. Ξενόπουλος

κει θά μάς την έφερνε για καλά... Παρακάλεσε λοιπόν την σύζυγο του διευθυντού των «Καιρών» κα Κανελλίδου νάρθη στην πρεμιέρα μου μ' όλο της τό σόι—και δεν ήσαν όλιγάριθμοι—για να μέ... μαξιλαρώ-στη!...

— "Όταν την ήμέρα της παραστάσεως είδα θρονασμένη στα πρώτα καθίσματα την Κανελλίδου με τό στρατηγείο της, τά κατάλαβα όλα... "Ήταν όμως άργά για να προλάβω τό κακό. Καί την ώρα που με φώναξαν στη σκηνή και έγίθηκα, περίμενα μέσα στην ταραχή μου και τά... μαξιλαράκια της Κανελλίδου να μουθούν κατανέφαλα! Όστόσο, αυτό που έπηκολούθησε ήταν καταπληκτικό.

Μόλις εμφανίσθηκα, τό μαξιλαράκι μετεβλήθηκα σε...παταγώδη χειροκρατήματα και έπιδοκιμαστικούς ψιθύρους, των όποιων τό σύνθημα—όπως μούπαν άργότερα—είχε δώσει πρώτη ή Κανελλίδου.

— Δηλαδή, σαν να λέω, πήγε για μαλλί και έγίηε...

— Κάτι τέτοιο... Κι' όταν άργότερα άνταμώσαμε και της ζήτησα τόν λόγο της τόσο άπόροπτης...συμφιλίωσης μας, μούπε γαυρογελώντας:

— «Δεν σταίγατε έσεις, μ'ά τό... έργο σας. Μπορούσα να κάνω κι' άλλους!»

Ο κ. Ξενόπουλος διηγείται τά άνέκδοτα του σαν να του συνέβησαν...χθές. Ζωντανά, σπαρταριστά και με τό άπαραίτητο έλαφρό γούμορο του, που δύσκολα κατορθώνουμε να συγκρατήσουμε για να τό μεταφέρουμε «εστενωγογραφημένο» εδώ μαζί μ' ό,τι μάς διηγείται.

Κάνοντας κατάχρηση της... ευδιανοσίας του, τόν ρωτούμε άκόμη κάτι:

— Ποιές άλλες πρεμιέρες σας σας άσπασαν έξωγοριστήν εντύπωση;

— Μας άπάντα άδιστάκτως:

— Δυό. Η μιά με τόν «Παρασκευοπολίστα» με τετραόρακτη άληγάλη κομωδία, που έδωκα τό 1910 στον θίσο Κυδέλης...

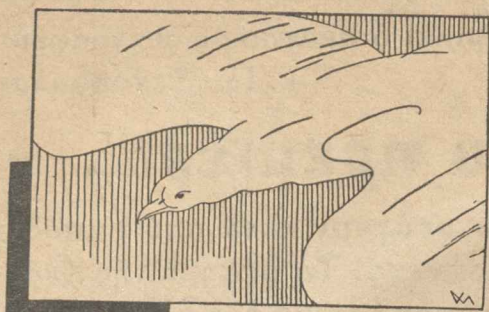
— Με τό όνομα του άνταρξαγόμενου Γερμανού συγγραφέως Freud, τόν διακόπτουμε.

— Νά που το θυμάστε! Και με τόν τίτλο «Ένα σπίτι άνωκάτω». Την κατεργαριά αυτή την έκανα έν συμφώνω με τόν θίσο για να μην έρθουν οι κριτικοί και νά...μιλήση τό κοινό. Έννοείται πως ή άπινυγία του ήταν πλήρης και την έποιένη που γνωρίστηκε ή αλήθεια οι κριτικοί δαγκωνόντουσαν απ' τό κακό τους. "Ήταν όμως άσφα για να έκείσουν γνώμη. Τούς είχε προλάβει τό κοινό.

— Και ή άλλη;

— Η άλλη ήταν με την «Μονακριά», μιά ποικιλιακή κομωδία, που άνέβασα τό 1912 στο θέατρο Κυδέλης, σε μετάφραση του Ιταλού Roberto Strati. Δεν ύπάρχει θεατοβόλκος που να μην θυμάται τό ιστορικό της.

Πράγματι, ή πρεμιέρα αυτή έχει μείνει άληγομένη. Ο κ. Ξενόπουλος σάφως την γούδα αυτή σόρα στην κα Κυδέλη για λόγους—ένδεικτους—επειδή βοήθων τότε σε διάσταση μαζί της. Η πρεμιέρα σημείωσε θάνατο. Όταν την έπαινε τό κοινό ή Κυδέλη, έγινε έξω φρενών με τόν κ. Ξενόπουλο. Αλλά τό ό,τι σκέψουν όλοι ήταν πως δεν μπορούσε να άντεκινήθη, γιατί τό έργο πήγαινε πρίμα με μιάλην άπινυγία και άκόμη μεναιλότερες «επιπλάσεις». Κι' έτσι, ούτε λόγος καν μπορούσε να γίνη για... κατέβα-

ΚΑΠΟΙΑ εξερευνητική αποστολή προ πάντων χρόνων άκριβώς, αποτελούμενη από τρεις τομηνρούς "Αγγλους, μπήκε στην μυστηριώδη ζούγκλα του Σάκο της Βολιβίας. Αυτό αποτελούσε μία πραγματική τρέλλα, γιατί η ζούγκλα της Νοτίου Αμερικής ήταν έως τότε εντελώς άξεση-σεύνητη.

Ο αρχηγός της αποστολής, Ζούλιαν Ντίγκουιν, ήταν ένας νεαρός καθηγητής του πανεπιστημίου της Οξφόρδης, οι δε σύντροφοί του ο ένας διπλωμάτης κι' ο άλλος...όπερατζέρ του κινηματογράφου!.

Οι τρεις αυτοί "Αγγλοι ήταν ζήτημα αν θα κατόρθωναν να βγούν από την ζούγκλα, αν δεν είχαν την τύχη να συναντηθούν με τον περίφημο «Τάιγκερ-Μάν». Έναν από τους πιο παράξενους ανθρώπους που έχουν ποτε, και ο οποίος έγινε φίλος και οδηγός των.

□=□

Ο «Τάιγκερ Μάν» —το πραγματικό του όνομα είναι Σάσα Σιέμελ—είχε εγκαταλείψει προ είκοσι χρόνων την Ευρώπη και τον πολιτισμό της, για να ζήσει σαν πρωτόγονος άνθρωπος μέσα στην άξεση-σεύνητη ζούγκλα της Βολιβίας. Η τυχοδιωκτική του όμως ζωή δεν άργισε από την ημέρα μόνο που μπήκε στην ζούγκλα.

Κατήγεται από την Λιθουανία κι' οι γονείς του ήταν άνθρωποι του λαού. Από μικρό παιδί ο Σάσα τρομοκρατούσε τους συμμαθητές του κι' οι δάσκαλοί του έλεγαν ότι «είχε τον διάβολο μέσα του». Αιωνίως απείθαργος, καυγάτζης και δόλιος. Μία μέρα έλυσε και το περίστροφο του πατέρα του για ν' απειλήσει ένα συμμαθητή του. Κατά το 1906 πεπειδήθηκε

Οι μεγάλες περιπέτειες της Ζούγκλας

«Τάιγκερ-Μάν»

Ο «άνθρωπος-τίγρης» και η τυχοδιωκτική του ζωή. Μία από τόν πολιτισμό... με την συντροφιά των κλασικών σφέν. Γιατί δεν άκουσε πιά να γίνεται λόγος γι' αυτό

ως λαθρεπιβάτης σ' ένα ατμόπλοιο που πναινε στο Κένιζμπεργκ. Εκεί έπολέμησε δόκλους μήνες με την πείνα και, τέλος, νικημένος και ντροπισμένος, έγυρισε σπίτι του. Έγτερα πάλι από λίγους μήνες πήγε στο Μπουένος Άιρες της Βραζιλίας. Εκεί θρέθηκε πάλι αντιμετώπισης της πείνας.

Χωρίς να γάση το θάρρος του, έαλθηκε τότε να μάθει τα Ισπανικά και την μηχανική και έπιασε ταυτοχρόνως δουλειά στο τυπογραφείο μίας εφημερίδας.

Είχε άρχεισει να συνηθίσει στην ήσυχη αυτή ζωή, όσπου έρωτεύθηκε την γυναίκα της οίλου του. Ένας πόλεμος άρχισε να γίνεται μέσα στην ψυχή του. Για να μην κάνει ό,τι η άγρια αλλά πρωτόγονη ήθη-κή συνείδησή του κατεδίκαιζε, και για να ξανάβρει την φυγική του ηρεμία, αποφάσισε ξαφνικά να φύγει για τ' άγρια χώματα του Νότου και να ξεγιάσει το πάθος του.

Ζώντας μέσα στις καλύδες των άγριων της ζούγκλας! Ταξίδεψε με τα πόδια σαν περιπλανώμενος ήπιότης, προχωρώντας πάντα προς το άγνωστο και εξασκώντας όλα τα επαγγέλματα. Πότε υλοτόμος, πότε μηχανικός, πότε γεωργός.

Ός μόνο σύντροφο στα ταξίδια του είχε δυο κιβώτια βιβλίων, γεμάτα κλασικά συγγράμματα, γιατί στο Μπουένος Άιρες είχε κατορθώσει να συμπληρώσει άρκετά τις γνώσεις του. Μιλούσε πέντε γλώσσες και κανέναν κλάδο επιστήμης ή φιλολογίας δεν τον άφηνε αδιάφορο. Για να είχε όμως πραγματικά «ελεύθερος άνθρωπος», έπίστευε ότι έπρεπε να δρύνεται μακριά από τον φεύτικο και επιφανειακό πολιτισμό μας.

Φεύγοντας από γωριό σε γωριό, επιδιώχωνε όπλα κι' έβγαλε φωτογραφίες. Σε λίγο γνωρίστηκε μ' έναν άλλον τυχοδιωκτή, κάποιον Άπαρίσιο, του οποίου και έσωσε την ζωή, γιατί δεν του έλειπαν

και οι ιατρικές γνώσεις.

Οι δυο τυχοδιωκτές ξεκίνησαν τον δρόμο τους μαζί. Έβλεπαν ότι απέσαντο δάσος της Βραζιλίας. Ζήτησαν δουλειά από έναν έμπορο ναλαβάνε μεγάλες παραγγελίες από ναντίον των εργατών. Αυτά που έκλωσαν και προς κατάληψη της Σάσα, που για πρώτη φορά απασχολή-...προχώρησε μόνος του και με ταστή φυγαιμία την συντηρούσε την σκοτώση!.

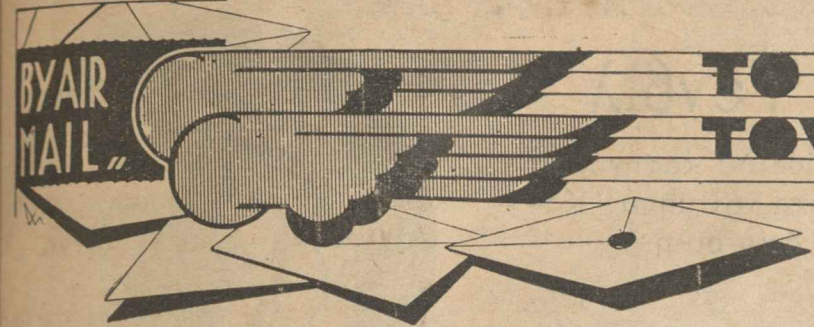
Έγτερα από λίγο γνωρίστηκαν με τον Ινδό, ο οποίος του απειλούσε με ματική του κλίση. Ο Ινδός απειλούσε και μεθυσος, ήταν έτοιμος μάσιος κυνηγός άγριων θηρίων. Σάσα με σώμα μ' αυτό.

Ο Σάσα όσολήθηκε πολύ με τα όηματα του Ινδού. Μετα σε πείσε είχε σκοτώσει μόνος του έναν λεοπαρδάλη και έπιασε ένα λεο-σάμα με σώμα μ' αυτό.

Ο Σάσα όσολήθηκε πολύ με τα όηματα του Ινδού. Μετα σε πείσε είχε σκοτώσει μόνος του έναν λεοπαρδάλη και έπιασε ένα λεο-σάμα με σώμα μ' αυτό.

Μία μέρα, ένα ζάγκουα του άραζε την Βαλάντη του, την έπιασε του σκύλλα, που τον συνόδεε. Τίς νιννηγετικές προίπειες Ν. κεο Μάν) κατόρθωσε να εκλιθή, ίδια του τα γόρια την άναγκασαν τοβόισσα, αλλά έπί δύο μέρες μετά τοόθωμά του δεν άνοιξε το πύρι μιλήση σε κανένα. Τέλος, έπει σε πιά να τ' άνοιξη, τα πύρι έίπε στον σύντροφό του Άπαρίσιο: —Δεν θα ξανακινηθώ...

Και κοάστηκε τον λίγο του, έαυού οι "Αγγλοι έξερευνητή τους έσωσε.

Η Άλεις Γουάιτ υπό κατηγορίαν...

Πο έλίγων ήμερών, ο διεθυντής της άστυνομίας του Χόλλυγουντ έδεδγη την έπιστή της περιήγησης πρωταγωνιστριάς του φίλμ «Οι άνδρες ποστιμούν τις ξαν-ές», που έσημείωσε τελευταία πραγματι-κή θραμύο στην παγκόσμια θόνη. Η γη-ριωμένη Άλεις Γουάιτ συνωδύετο από τον μηνητήρα της Σύριλ Μπάρτλετ, διά-την έπίσης συγγράφει κινηματογραφι-κών έργων.

—Πόμως να διαμαρτυρηθούμε για την άστολή συγκοαντία της οποίας έμασσε... άνατά έδής της το καλλιτεχνικό ζεύγος.

Πράγματι, ένα πρωτόγονο σκάνδαλο της δημοσηγή της προηγουμένη. Ο Άλεις ήσαστος Τζών Γουόρμποτον, κί-ωνας τον περίπατό του με άμάξη, έδεδγη την έπίθεση τριών ληστών, οι όποιοι άφου τον έβρισαν σ' ένα γαντάκι, τον έκκοποι-σαν ούκρά.

Συλληθόντες οι ληστές, ίσχυοίστηκαν έπί πρέσθην στην άξιοποίη αυτήν πρέ-ξη τους κατόπι υποδείξεων της Άλεις και του Σύριλ, οι όποιοι τους είχαν πλη-ώνει για να... παραμορφώσουν τον Τζών Γουόρμποτον!

Ο διεθυντής της άστυνομίας έπελήφθη άνακρίων...

□=□

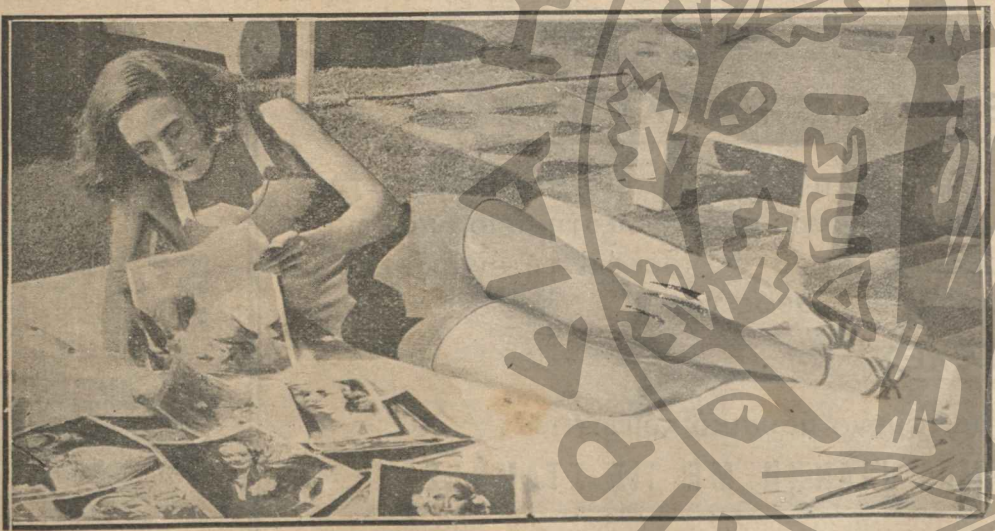
Η Πάολα Άντράλ λιποθυμά...

Άναμείβλως τα στούντιο έπιφύλασσαν πιά την νοστιμώτατες εκπλήξεις...

Τουλάχιστον αυτό μαρτυρεί ένα πρόσ-μο περιστατικό που συνέβη στο γαλλικό στούντιο της «Παραμύθων» κατά το γύ-ρωμα της ταινίας «Ο Άνώνυμος Δρό-μος» από τον σκηνοθέτη Πιέρ Σενάλ. Σε μία σκηνή του έργου παρουσιάζεται ένα τραγικό που φυγομαχά πάνω σ' ένα ά-νοστομα. Γύρω στο άγροδστρωμα στέ-κον οι τρεις πρωταγωνιστές του φίλμ, ο Κονστάν Ρεμύ, η Πόλα Άλλερύ και η Πόλα Άντράλ.

Στην στιγμή συγκι-νητική... Ο Κον-στάν, μιλά στο παιδί, κρατών-τας το στην άγ-καλιά του και η Πόλα Άντράλ, ως ητέρα, τσελ-λά από την λα-...τόσο κλαίει με λυγμούς. Ο Σε-νάλ διεθύνει την σκηνή με μεγάλη άστοχότητα... Δι-ατάσει την επα-...της σκην-ής και, δυό πέν-τε, δέκα σορές. Το πύριμα οθά-κατά-προσώον-ται! Η διεθυντής Πόλα ύπονοεί-...αυτή κάθε σορά...την και νέα άλματα. Έγεται...στην πόλ...την άνατά της......σεύουν. Σε μία τελευτία της

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Η Τζέαν Κρόουφορντ, έποφελείται ένός αλτοκινητιστικό αντήματός της για ν' άναπαυθή μερικές μέρες στην Κωνή Άκτή. Η μόνη της άασχόληση καθώς βλέπει, είναι να έπο-γράφι φωτογραφίες της γι' τους θανασιός της.

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΤΩΝ ΚΟΛΥΓΟΥΝΤ.

στην ζωή του... Δεν είναι ενδιαφέρον το πράγμα για μία καινούργια ταινία:

□=□

Κινηματογραφικός... στρα-τηγός!

Έξω από το Παρίσι, πάνω σ' έναν έ-ξογικό δρόμο, ο Γάλλος σκηνοθέτης Ζωρζ Λακόμπ άνοικοδόμησε μία παλιά συνοικία της Μονμάρτης— που είναι κατεστρα-μένη πιά σήμερα — για το γύρισμα ένός φίλμ υπό τον τίτλο «Νεότης» σε σενάριο του ίδιου του σκηνοθέτου.

Μεταξύ άλλων γαλλοιτιστικών έργων παλίας συνοικίας είναι κι' ένας δρόμος με το όνομα «Οδός Στρατηγού Στρον-λιν», ο όποιος όμως, για όσους έγνωρι-σαν καλά την Μονμάρτη του παρελθόν-τος, άποτελεί πραγματικό μυστήριο!

—Δεν θυμάμαι να υπήρχε ποτέ τέτοιο ένομα σε δρόμο... παρετήρησε πολύ δικαί-ως ένας δημοσιογράφος, γνώστης των πραγμάτων, στον Ζωρζ Λακόμπ προ ήμε-ρών.

Ο σκηνοθέτης έβαλε τότε τα γέλια. —Δεν με εκπλήττει διόλου η παρατή-ρησή σας, έίπε. Δεν ξέραμε πώς να όνο-μάσουμε τον φανταστικό μας δρόμο και, δίγως πολλή σκοτούρα, του δώσαμε το ό-νομα του όπερατέο μας Στροντλιν, ο ό-ποιος—μη πρός κακοσημιτικό σας—έλαβε την τιμή να προαυθή και σε...αταστικό!

Έγυετε μήπως καμμιάν αντίρρηση;

□=□

Ζητείται κομμωτής!

Κι' ένα άλλο εύθυμο από την ζωή των στούντιο...

Έγυρίζο η «Οραία της Νυκτός». Η Βέρα Κορέν, πρωταγωνίστρια του έργου, έτοιμάζον να παίξει μία σκηνή με διαφο-ρετική κόμμωση από κεινή που είχε πα-ρουσιάσει στις προηγούμενες σκηνές. Ο-ταν ξαφνικά άντελήθηκε ότι ο κομμωτής της έλειπε.

Έβαλε τότε τις όφες. Στις έπ-κλήσεις της, όλοι οι παρόντες μέσα στο στούντιο, μηχανικοί, δούλοι, σκηνογρά-φ, έσπευσαν να άναζητήσουν τον κομμωτή. Πουθενά όμως δεν βρισκόταν αυτός.

Πρό της άναγ-κης, έπρεπε να βοήθ ένας τυγά-τος άναπληρωτής. Και έσπευτολογή-θη ένας νεοπαύ-λος, που το πα-ρουσίαστικό του τον έδειχνε ίκανό για μία τέτοια ύ-πηρεσία.

Όταν ο νε-οπαύλος αυτός ό-δηγήθηκε μπροστά στην Κορέν, ένό-ρισε και την εί-πε καλώς από το κασίσιμα και έπε-σε γάνω άπ' την ασταμύδα του.

—Αδύνατο ή-ε έμνηστέσω την κόρη... Έγώ έέ-αυόνα να καλ-λώ μνηστέσω και κεινέδες... έίπε, άπορησμένος ο νεό-παύλος.

Παρακολουθήσατε όλοι:

Το καινούργιο ρομάντσο του κ. Δημ. Ίωαννοπούλου

ΛΙΓΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ, ΜΙΑ ΧΑΡΑ, ΕΝΑΣ ΠΟΝΟΣ

Το αιώσιο παρμύθι της άγάπης.

Το άριστούργημα του γόητος Πονσόν ντύ Τερράιγ

ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΙΠΠΟΤΕΣ ΤΗΣ ΦΛΑΝΔΡΑΣ

Τέσσερις στρατιωτικοί που διεκδικούν μέχρι θανάτου την καρδιά μίας γυναίκας, της κόμηςσας Λιάνας

σμά του.

—Έγω και μιάν άκόμη πρεμιέρα, προ-θυμοποιείται να μάς βοηθήσει ο κ. Ξενο-πούλος, που μ' άρρησε μεγάλην έντύπωση. Ήταν η πρεμιέρα των «Φοιτητών» που δόθηκε το 1920 από το Θέατρο Συγγρα-φών» στα «Όλμπια». Από ένα μήνα μία τρομερή ισχυαλγία με κρατούσε στο κρεβάτι και δάσταζε κι' ως την ημέρα της πρεμιέρας. Ούτε λόγος μπορούσε να γίνει για να βγώ έξω. Κι' έστειλα την γυναίκα με την κόρη μου στο θέατρο. Έ-κεινο το βράδυ μούγινε σωστή αποθέσις. Έως έπειδή...έλεπα. Και το κοινόν άξι-ούσε τον συγγράφει από σκηνής.

—Τόν συγγράφει! Τόν συγγράφει!... Τότε άναγκάστηκε να δέη στην σκηνή ή κορούλα μου και να τους θεβαιώσει ότι: —Ο μπαμπάκας μου άπόψε είναι άρ-ρωστος!...

—Να τόν φιλήσεις τότε από μέρους μας, φώναξαν ένθουσιασμένοι μερικοί θεα-ταί.

Και ή κορούλα μου, πιστή διεμνησέ των αίσθημάτων του κοινού, όταν γύρισε σπίτι με φίλγες τρυφερά εκ μέρους των... —Και οι σημερινές πρεμιέρες τί έν-τύπωση σας κάνουν; τολμούμε μιάν τελευ-ταία έρώτηση.

—Καμιά. Έκτός από ένα έλαφρό

«τράκ» που δενμπόρεσα άκμή... έδεψε τα λίγα γένεια του—...ούτε υπάρχει και στο μέλλον άπ'...

Ο συγγράφει που παρεμύθησε πρεμιέρες ισχυοίμων έργων του, έγνηκαν τουλάχιστον...4000...πολλά από τα 40 θεατικά έργα του γόητη και σε 100, 200 και 300 (ραστάσεις) μιλιά για τράκ!

Μά τότε οι άλλοι συνάδον-...τί θα πρέπη να μιλούν:

Αυτό θα το δούμε σ' έπόμενες έξις μας.

MIX. ΧΑΝΝΟΥ

Στο περιθώριο της Ιστορίας

Η δίκη του Φουκέ Τενβίλ

Τα κακουργήματα του αίμοσταγούς δημοσίου κατηγορού του γαλλικής επανάστασης. 1000 δύματα τόν μ'ηνα! Καρατομούσε άλλους άντ' άλλων. Η θεία δίκη.

ΤΗΝ 9ην του νέου μηνός Θερμιδώρα (27 Ιουλίου 1794 με το παλαιόν ημερολόγιον) ο γαλλικός λαός κατέλυσε το καθεστώς της Τρομοκρατίας, το οποίον εν ονόματι και με το πρόσχημα του συμφέροντος της Επαναστάσεως, είχε προβή εις ανεκδιήγητα εγκλήματα και είχε θανατώσει μυριάδες αθώων.

Η όργη του λαού εστρέφετο ιδίως κατά του γενικού εισαγγελέως του Επαναστατικού Δικαστηρίου Παρισιών Φουκέ-Τενβίλ, ενός παθολογικού τύπου με αφαντάστως αιμοβόρα ένστικτα. Δεν μπορούσε να λησμονηθή τόσο γρήγορα η στάσις του επαναστατικού εισαγγελέως που ζητούσε άσυγκίνητος κεφαλάς επί κεφαλών και που έστελνε στην λαμπτόμο χίλιους ανθρώπους τόν μ'ηνα! Είχε φθάσει μάλιστα στο σημείο να ζητήσει τα κεφάλια εξήντα ατόμων σε μισή ώρα, και βρέθηκαν αποφάσεις του δικαστηρίου με... λευκή την θέση όπου ανεγράφετο τόν όνομα των καταδίκων! Δηλαδή έφθανε να τού παρουσιάζαν έναν ύποδικο επί τη βάσει μιας άπλης καταγγελίας, ενός έχθρου του, και ο δημόσιος κατηγορός έπαρνε μίαν από τις έτοιμες αποφάσεις. Έγραφε τόν όνομα του αθώου και τόν έστελνε στην λαμπτόμο!

Όστόσο, στις 18 Μαρτίου 1795, κατά τις δέκα και μισή, ο αίμοβόρος επαναστατικός κατηγορός, περνούσε κι' αυτός με την σειρά του από τόν δώλο των κατηγορουμένων.

Τετρακόσιοι μάστιγες κατηγορίας είχαν κληθή! Η δίκη τουλάχιστον τού δημοσίου κατηγορού, δεν ήταν σκηνοθετημένη όπως οι περισσότερες δίκες των θυμάτων του. Μαζί του, εδικάζοντο και εικοσιτέσσαρες συνένοχοί του, όλοι πρώην δικαστές και ένορκοι. Κατά τις άτέλειες συνεδριάσεις του δικαστηρίου, με τις παρολάσεις των μαρτύρων, των δεσμοφύλακων, των έξι «επανγέλιματος καταδοτών» οι όποιοι έφυλακίζοντο επί τρεις μαζί με τούς ύπόπτους για να τούς στείλουν τά μυστικά τους και να τούς στείλουν πληθές κοινόν που παρακολουθούσε με φανατισμό την δίκη έφριζε κυριολεκτικά μπροστά στις άποκαλύψεις τώσων εγκλημάτων.

Η δίκη του Φουκέ-Τενβίλ, ήταν αυτή καθ' εαυτήν η δίκη όλου του τρομοκρατικού καθεστώτος. Ο τέως δημόσιος κατηγορός εκπροσωπούσε όλες τις ανριότητες, όλες τις υπερβασίες, όλες τις ά-

δικίες που έγιναν στο διάστημα της Τρομοκρατίας.

Όλοι, όσοι είχαν σωθή από την γκιλοτίνα ως εκ θαύματος, καθώς και οι χήρες και τά παιδιά των θυμάτων, παρήλασαν και κατέθεσαν έναντιόν του τρώπου με τόν όποιον επί Φουκέ-Τενβίλ άπεδίδετο ή δικαιοσύνη από τόν επαναστατικό δικαστήριον. Όσο για τόν άνθρωπο αυτό τέρας, σ' όλες τις έπιβαρυντικές έναντιόν του καταθέσεις, άπαντούσε ότι δεν εδικάζετο αυτός, αλλά τόν επαναστατικό δικαστήριον.

Δέν έχετε παρά να άκυρώσετε τās αποφάσεις, έλεγεν άποτεινόμενος στους δικαστές του.

Δηλαδή να άκυρωθούν χιλιάδες καταδικαστικόν αποφάσεων, που είχαν ήδη έκτελεσθή!

Η διαδικασία άπεκάλυψε φρικιαστικές άδικίες. Κάποιοι Ντεζέλ καταδικάσθη και άποκεφαλίσθη άπλως και μόνο

Ο αίμοσταγής εισαγγελέας του Επαναστατικού Δικαστηρίου Παρισιών Φουκέ Τενβίλ.

γιατί ήταν ύποκομης. Ένας συμβολαιογράφος όνόματι Κάρε, είχε κατηγορηθή ότι έφρόντιζε για τά συμφέροντα της πριγκιπίσσης ντε Μαρσάν. Τού κάκου ο δυστυχής διαμαρτυρήθηκεν ότι είχε ύποστηρίξει τά συμφέροντα μιας άσσης κυρίας Μορσάν και όχι πριγκιπίσσης.

ΣΕ ΚΑΘΕ ΦΥΛΛΟ ΚΑΙ ΚΑΤΙ!

Η «Εβδομάς» δά προσφέρη στους άναγνώστας της από ένα ΔΩΡΟ κάθε έβδομάδα στη σειρά των πανηγυρικών φύλλων που έκδιδει επί τη ενάρξει του 7ου έτους της έκδόσεώς της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Ένα χαριτωμένο μουσικό κομμάτι:

“ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΑΝΝΗ ΜΕ ΤΙΣ ΣΤΑΜΝΕΣ,”

Τό πραγματικό λαϊκό τραγούδι για βιολί και πιάνο.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ 48

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μιά κουκλίτσα

μέ καρδιά

Ένας άχρος νέος που μαρτυρούσε με τού παρουσιαστικό του πώς είχε μεγάλο παρεόσε με τις όμοιοκαταληξίες, έκέντρε σε βαθμό άπίστευτο την περιέργεια του καλοκάγαθου γέρω-θυρωρού του μεγάλου καταστήματος γυναικείων ειδών. Και να για ποίό λόγο:

Εδώ και δεκαπέντε ήμέρες τώρα, έως και περισσότερο, ο άχρος νέος με τόν ανευροποιημένα μάτια και τήν πονεμένη έκφραση, έφτανε κάθε βραδιάκια μια στικός και στεκότανε για όλοκληρες ώρες μπροστά σε μιά βιτρίνα του καταστήματος. Έφευγε με τόν κλεισίσιμο και τόν άλλο άπόγεμα, ταχτικός σαν ρολόι, έφτανε πάλι στην ίδια θέση, θαυμάζοντας τήν στολισμένη βιτρίνα.

Γιατί όλα αυτά; Τι ήθελε;... Τι ζητούσε;... Παρ' όλη τήν σοφία που είχαν έδειξει στο γέρω-θυρωρό τά έβδωμητα πεπετα χρόνια, δεν μπορούσε να βρη τή λύση του ανίγματος αυτού, κι' ούτε να κατασταλάξη σε κανένα λογικό συμπέρασμα. Άλλα μαζί με τήν περιέργεια, τόν έπιασε και τόν γεροντικό πείσμα, και άποφάσισε να έξιχνιαση όπωσδήποτε τόν μυστήριον.

Τήν άλλη μέρα, τήν ώρα που ο νέος είχε βυθισθή στον πολυώρο άουμασμό του προς τήν βιτρίνα, ο γέρω-θυρωρός έπαισε με τρόπο από οίπλα του και πρόσε τήν διευθύνση του βλέμματός του άκούραστου θαυμαστού της βιτρίνας. Και είδε πώς τά βλέμματα τού νέου περτάνε άπάνω σε μιά χαριτωμένη κουκλίτσα από πεπιεσμένο χαρτί, που με τήν εύθυνα χαμια της έκανε ν' άρέση πολύ περισσότερο, τόν σχέδιο ενός ύφασματος που μόλις πρό μηνός είχαν άνακαλύψει ή Παρισίανη ραντασία δικτατόρων της μόδας. Ο γέρω-θυρωρός έξεπλάγη άκομα πιο πολύ μ' αυτή τού τήν παρατήρησή, και συνεχίζοντας πάντα τήν έρευνά του διαπίστωσε πώς τά βλέμματα τού νέου, σ' όλη τή διάρκεια τού θαυμασμού του, ούτε για μιά στιγμή δεν τραβήχτηκαν άπ' τήν χαριτωμένη και γελαστή κουκλίτσα της βιτρίνας με τά μπλε ματάκια και τά βαθύξανθα μαλλιά.

Ο γέρω-θυρωρός δεν μπόρεσε και πάλι να δώση καμμία εξήγηση στο φαινόμενο.

—Ίσως νάναι τρελλός... —έκαίρηκε. Κι' άποφάσισε τήν άλλη μέρα να τόν ψαρέψη για να λύση τόν άνιγμα.

Τόν σταυρό τόν άψηλό άγκαλιά γλυκοφιλώ τόν μυριάχριστο όνομά της, κι' άπ' τά χώματα της ή φωνή της ή χουση με καλεί: «Έλα και συ δίπλα στο ξανθό παιδί σου και κοιμήσου!».

Τήν όριμένη τού ώρα ο άχρος νέος έφτανότανε στη θέση του, με τά μάτια του καρφωμένα στην κουκλίτσα. Ο γέρω-θυρωρός τόν έπληρίασε και γελώντας λιγάκι πονηρά τού είπε:

—Σάν να σ' άρέση ή Τουτού!..

—Ποιά Τουτού; τόν ρώτησε ο νέος μ' άπορία.

—Η κουκλίτσα που θαυμάζεις... Έτσι τήν έβραμε όλοι στο μαγαζί!..

Ο νέος έπληρε ύφος σοβαρό και άπήνησε:

—Δέν τήν λένε Τουτού... Τήν λένε Ρη-νούτσα!..

—Μαί! —Βεβαίως!.. Δέ μπορεί να τήν λένε έλλογώς άφοι έτσι λένε και τήν αληθινή κουκλίτσα, που είναι καταδικιά μ' αυτήν, με όλόδια.

—Όστε έξέρεις και τήν αληθινή;... —Ναί... αλλά προτιμώ τήν ψεύτικη... Αλή μού γελάει πάντα και δέ με διώχνει... Κι' ούτε κρατάει από πάνω τά μάτια της όταν τήν κυτάζω. Τήν αγαπώ πολύ, όσο αγαπούσα και τήν αληθινή.

κι' είμαι βέβαιος πώς μ' αγαπάει κι' αυτή.

Ο γέρω-θυρωρός άρχινε να γελάη πολύ:

—Μά, παιδί μου, δέν γίνεται να έχη καρδιά μιά ψεύτικη κουκλίτσα...

Ο νέος τόν έκύταξε περίεργα:

—Άμ' τότε πώς γίνεται να μ'ην έχη καρδιά μιά αληθινή!...

Ο γέρω-θυρωρός τραβήχτηκε στη θέση του. Κι' όταν ύστερα από καμμία ώρα τόν είδε ν' άπομακρύνεται θλιμμένα, κούνησε τόν κεφάλι του και μουμούρισε:

—Άς πάη στο διάολο... Είναι θεότρελλος!...

ΧΡ. Π. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Στίχοι γραμμένοι στο φρενοκομείο

Μέσ' στά στήθεια ή συμφορά
σαν τόν κύμα πλημμυρά,
σέρνω τόν βαρύ μου όθμα
σ' ένα μνήμα!

Σάν μ' άρπάχθηκε ή γαρά,
πού έχαιρόμουν μιά φορά,
Έτσι σε μίαν ώρα...
μέσ' αυτήν τήν χώρα
όλα άλλαξαν τώρα!..

Κι' από τότε πού θορνώ
τό ξανθό και γαλανό
και ούράνιο φώς μου,
μετεβλήθη έντός μου
και ο ρυθμός τού κόσμου!..

Μέσ' στά στήθεια ή συμφορά
σαν τόν κύμα πλημμυρά,
σέρνω τόν βαρύ μου όθμα
σ' ένα μνήμα!..

Τόν σταυρό τόν άψηλό
άγκαλιά γλυκοφιλώ
τό μυριάχριστο όνομά της,
κι' άπ' τά χώματα της
ή φωνή της ή χουση
με καλεί: «Έλα και συ
δίπλα στο ξανθό παιδί σου
και κοιμήσου!».

Γ. ΒΙΖΙΓΗΝΟΣ

Οί δυό

Οί δυό πιασμένοι σαιγα άπ' τόν χείρ
στού δάσους ήσαν τ' άποσκια μέρη,
για πάντα αγαπητή και πίστη ώρκιστήσαν
κι' άξαφνα σάπασαν και χωρίστησαν.

Και τ' άγριο-ούλουμεν τ' άνοιγμένα
και τά πουλάκια τά ταιριασμένα
ρωτά ένα τ' άλλο και συλλογίζονται:
—Κι' άν αγαπιώνται, γιατί χωρίζονται;

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΟΤΑΝ... ΑΓΑΠΑ ΚΑΝΕΙΣ

Όταν ο Ιούλιος Σανδώ ήρθε σε ρήξη με τήν προστάτριά του Γεωργία Σανώ, έφυγε από τόν Παρίσι και πήγε στην Ιταλία, για να τήν λησμονήση. Μόλις όμως έφθασε στο Τουρίνο, ή πρώτη του σουλειά ήταν να προμηθευθή χαρτί και φάκελλο και να γράψη στην πρώην φίλη του. Άλλά ένα λεπτό μετά που έφριξε τόν γράμμα του στο γραμματοκιβώτιο, μετανόησε και έτρεξε στην διευθύνση τού ταχυδρομείου να τόν ζητήσει πίσω.

Τά πράγματα δυστυχώς τήν έποχή έκείνη δεν ήσαν όσο είναι σήμερα εύκολα και τού άρνήθηκαν αυτή τή χάρη. Άναγκάσθηκε τότε ο Σανδώ να καταφύγη στον διευθυντή των Ταχυδρομείων, ό όποιος ήταν ό περιβόητος Καβούρ.

Ο ύπουργός στην αρχή δεν θελησε ν' άκούση τίποτα, όμως στο τέλος συγκινήθηκε και συγκρατηθή να δώση πίσω τόν γράμμα υπό τόν όρον να γράψη ό άποστολεύς πάνω σε μιά κόλλα χαρτί τις πρώτες και τις τελευταίες λέξεις άπό τόν περιεχόμενο του για να πιστέψη άν πράγματι ήταν δικό του.

Ο Σανδώ δέχθηκε εύχαρίστως τήν άνάκριψη αυτή κι' έγραψε στο χαρτί δυό λέξεις: Σ' αγαπώ. Σ' αγαπώ.

Πράγματι όλο-όλο τόν γράμμα ήταν αυτές οι δυό λέξεις. Τίποτ' άλλο δεν περιείχε.

Κι' ο Καβούρ έγέλασε και τού τόν έδωσε πίσω.

=□=

Η ΔΙΑΦΟΡΑ

Είναι γνωστόν ότι ο Κλεμανσύ δεν έχωνε, μιά διόλου, τόν Μπριάν, πολλές φορές δέ έφάνηκε βιαστός απέναντί του μέσα στην Γαλλική Βουλή.

Κάποτε πού τού έκαμαν τήν παρατήρηση ότι έχει ίσως άδικο να κακομεταχειρίζεται έτσι τόν Μπριάν, γιατί τέλος πάντων ήταν ένας άνθρωπος με πολλές γνώσεις, ο Κλεμανσύ άπάντησε:

—Ο Μπριάν; Τά καταλαβαίνει όλα, αλλά δεν γνωρίζει τίποτα. Είναι τόν αντίθετο τού Γιουανκαρά.

—Ο όποιος;

—Αυτός πάλι τά ξέρει όλα, αλλά δεν καταλαβαίνει τίποτα!..

=□=

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΓΕΝΝΑΙΟΥ

Κάποτε σε μιά χειμωνιάτικη έσπερίδα είχαν καλέσει και τόν Γεώργιον Ούσσικτων. Η θέση πού τόν έβαλαν να καθίση, ήταν τόσο κοντά στη θερμάστρα, ώστε να τήν άγκαταλείψη πολύ γρηγορά. Μιά κυρία θέλησε τότε να πειράξη τόν Ούσσικτων και τού είπε:

—Εμείς, στρατηγέ, νομίζαμε ότι θα είχατε συνηθίσει στην φωτιά.

Και ο Ούσσικτων, χωρίς να τά χάση διόλου:

—Μάλιστα άποκρίθηκε—άλλά δεν μπορώ να ύποφέρω ποτέ τή φωτιά έκ των όπισθεν!

=□=

Η ΔΗΚΤΙΚΟΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΠ

Ο περίφημος άγγλος ποιητής και φιλόσοφος, Πάπ, πού έζησε στα άρχα του 18ου αιώνας, ήταν παραμορφωμένος από μιά τέρραστια καμπούρα.

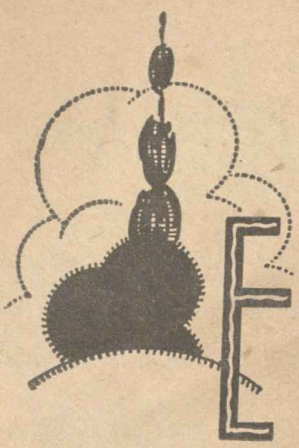
Μιά μέρα, πού ο βασιλεύς της Άγγλιας έκανε περίπατο στους δρόμους τού Λονδίνου, είδε μπρός του τόν φιλόσοφο, ό όποιος έέξ αιτίας της καμπούρας του είχε ένα άσταθές περπάτημα.

Δέν μού λέτε, σε τί χρησιμεύει αυτό τόν άνθρωπόριον πού περπατά τόσο στραβά; ρώτησε γελώντας ο βασιλεύς τούς άκολουθούς του.

—Στό να σάς κάνη να περπατάτε ίσια, μεγαλειότατε!...άπάντησε περίφανα ο Πάπ.

Μιά βίλλα χωρίς ὄνομα

τῆς Σουζάν Ν...

ΝΑ χτύπημα ἀκούστηκε σ' τὴν πόρτα. Ὁ ὕπνους ῥέτης μπήκε μέσα διασπαστικὸς κι εἶπε στὸν γιαντρί:

— Σὰς ζητᾷ ἡ Ἀγγίλα πού ἐνεῖ νοικιάσει τὸ σπίτι τῶν Μπουενβιλιά, στὸ Κάπ.

Ὁ γιαντρί φροντάθηκε ἀμέσως πὺς θάβρισκε καμιά ἀπὸ κείνες τίς Ἀγγίλες μὲ τὸ αὐστηρὸ ὕψος, τὸν σφιγτοδεμένο κάπσο καὶ τὸ νεροπλυμένο πρόσωπο, πού ἐπισκέπτονται κάθε τόσο τὴν Ριβιέρα. Ἀντίκρουσε ὅμως πᾶνω στὸ κατάλευκο προσκεφάλι ἕνα κομψό, γελαστὸ πρόσωπο, στεφανωμένο ἀπὸ ὀλόγρυστα μαλλιά. Ἕνα προσώπου, ὅμοιο μὲ μπουμπουκὶ ὀδού, λιγάνι κτρινισμένου, λιγάνι ἄρρωστου, γιατί τὸ κοτσάνι του ἔφυγε νὰ λυγίση.

— Γιαντρί, πρέπει νὰ μὲ κάμετε καλὰ ἀμέσως... ἀμέσως!

Οἱ ἀνεμῶνες πού βρίσκονταν σ' ἕνα βάζο ἐκεῖ κοντά, ἐρίγγαν στὸ πρόσωπό της μιά κόκκινη ἀντανάκλαση, τὴν ὥρα πού τοῦδωσε τὸ ζεστὸ τοῦ γοῦ. Καὶ μόνον ὅταν ἐκείνος τὸ ἔπιασε κι ἡ ἄρρωστη ὑπογνώθηκε νὰ σωπάσῃ, γιὰ νὰ μετρήσῃ τοὺς σφυγμούς της, παρατήρησε κι αὐτὴν ὅτι ὁ γιαντρί της δὲν ἦν ἕνας γεροντάκος μὲ αὐστηρὸ ὕψος, ὅπως τὸν περίμενε.

— Θὰ ξανάρθετε, γιαντρί; τὸν ρώτησε, ὅταν αὐτὸς ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ.

— Ἀλλά, δεσποινίς, ἐλπίζω νά... μὴν ἔλθω. Ἀν εἰσθε προσεκτικὴ, δὲν θὰ λάβετε πιά τὴν ἀνάγκη μου...

— Προσεκτικὴ! Ὡς δὲν ξέρω τί θὰ πῇ προσοχὴ! Ὁ ἀποσπαστικὸς ὅμως νὰ τὸ μάθω γρήγορα! Ὡστόσο, θέλω νὰ σὰς ξαναδῶ καὶ χωρὶς νάχω ἀνάγκη τῶν περιποιήσεών σας...

— Ζητῶ μόνον:

— Κατάμνη! Δὲν ἔχω νονεῖς. Κάνω δὲ, θέλω. Ταξιδεύω. Μένω ὅσο καιρὸ θέλω στὶς γῶρες πού γυρίζω.

Καὶ μὲ τὴν εὐκρινὴς καὶ οὐράνιο γαμβρὸ τῆς τοῦ ἔδωσε τὸ διάσπαστο γοῦ.

□□□

Ὅσοι θυμούνται ἀκόμη τὴν ἱστορία αὐτῆς, διηγούνται ὅτι ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη τὸ αὐτοκίνητο τοῦ γιαντρί Φρανσις ἐστάθμευε συχνὰ στὴν πόρτα της καὶ σγεδὸν πάντα κατὰ τὸ βράδυ.

— Πάλι στὴν Ἀγγίλα σου; ρωτοῦσε ἡ γυναίκα του, ὅταν γυρίζε ἀπὸ τὸ βράδυ.

— Ναι. Δὲν πάει καλά; ἡ καυμένη...

— Μὰ τί ἔχει, τέλος πάντων; Δὲν πιστεύω νὰ εἶναι ἐτοιμοθάνατη; Τὴν βλέπουν ζωερὴ καὶ ροδόκκινη στὸν κῆπο της καὶ τὰ βράδια...

— Ὑστερα ἀπὸ κείνη τὴν γοῖπη... Πυρετὸς κάθε βράδυ. Δὲν εἶναι καλὸ σημεῖο... Τί νὰ σοῦ κάνῃ ἡ καυμένη... Μιά νέα ὀλομόναχ' ὅτι ἕνα σπίτι, δὲν εἶναι εὐγούστο...

— Ὑστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ, μαθεύτηκε πὺς ἡ Ἀγγίλα ἀνέβασε μιά μεγάλη ἔκταση, στὴν ἀκρὰ τοῦ Κάπ, μέσα στὴν ἐνοχία, γιὰ νὰ γτίσῃ μὴν ἔπαυλη.

— Αὐτὸ σημαίνει πὺς δὲν εἶναι ἐπὶ ἄρρωστη ὅσο τὴν λές, ἐπέμενε ἡ γυναίκα τοῦ Φρανσις.

Καὶ ὁ Φρανσις, παίονοντάς τὴν στὴν ἀνάκλιό του, τῆς σκούπιζε τὰ δάκρυα, πού γέμιζαν ὅλα τὰ μάτια της, λέγοντάς της:

— Ἐρεῖς καλά, ὅτι σ' ἀγαπῶ...

□□□

— Τί σὲ τρομάζει; τοῦ ἔλεγεν ἡ Ἀγγίλα.

γίλα κάθε τόσο. Εἶμαι εἰκοσιπέντε χρονῶν κι εἶσαι ὁ πρῶτος ἄνδρας πού ἀγάπησα. Ἀν δὲν ἦσουν παντρεμένοι ὅταν σε γνώρισα, θὰ γινόμουν γυναίκα σου. Ἄσού ὅμως ἐγὼ εἶμαι ἐλεύθερη καὶ πλούσια, τὸ ἴδιο κάνεις. Δὲν θὰ φύγω ἀπὸ δώ. Τὸ σπίτι μου θὰ εἶναι σπίτι μας. Γιὰ σένα τὸ γτίζω τόσο ὥραίο!

Πὺς μποροῦσε ὁ γιαντρί νὰ ἀντιστῇ; Ποτέ δὲν τοῦ ἔκανε σκηνές. Ἦταν εὐκρινὴς στὸν ἐρωτὰ της. Δὲν εἶχε τὸν παραμικρὸ ἐγωισμό. Δὲν προσπάθησε νὰ τὸν ἀποσπᾷ ἀπὸ τὴν γυναίκα του καὶ τὰ παιδιὰ του. Αὐτὴ ἡ ἴδια πρόσεχε τὴν ὥρα γιὰ νὰ μὴν πάθῃ ἀρὰ στὸ σπίτι του.

Δὲν πρέπει νὰ δίνῃς στὴν γυναίκα σου ἀφορμὴ γιὰ νὰ λυπάται, τοῦ ἔλεγε πάντα. Ἐδῆσε τὴν ζωὴ σου μὲ τὴν ζωὴ της πρὶν μὲ γνώρισῃς. Ἐγὼ δικαιώματα κι ἐγὼ, ἀλλὰ μόνον στὴν ἀγάπη σου. Δὲν εἶμαι παρὰ μιά λεπτομέρεια τῆς ζωῆς σου. Ἡ ζωὴ σου εἶναι δασμένη στὴν ἀλλή...

Ὅταν τέλειωσε ἡ ὁμορφὴ βίλλα, τοῦ ἔλεγε, καθισμένη πλάι του σ' ἕνα μπαγκάκι τοῦ κήπου της:

— Ὅπως καὶ σὰς παραμύθια... Ἕνα

— Ἀπὸ μικρὴ ἀνερευνήκα ἕνα τέτοιο σπίτι πού νὰ στεγάσῃ τὴν ἀγάπη μας...

σπιτάκι κατάλευκο, μονάχο του μέσα στὴν ἀπέραντη ἐρημία, τριγυρισμένο ἀπὸ ὀλόμωρη κυπαρίσσι, πού φαίνεται νὰ ὀραίνει ἀπὸ τὴν γῆ! Ἀπὸ μικρὴ ὀνειρεύτηκα ἕνα τέτοιο σπιτάκι ἀνάμεσα οὐρανοῦ καὶ γῆς, κατάντικρυ στὴν θάλασσα, πού νὰ στεγάσῃ μιά μεγάλη ἀγάπη... τὴν ἀγάπη μας!

Κι ἔπεισε τὴν ἀγαλιά του. Ἐκείνος, σφίγγοντάς τὴν στὸ στήθος του, ἐνοιοθε τὸ τρελλὸ γούπημα τῆς καρδιάς της.

□□□

Δὲν μαθεύτηκε τί μεσολάβησε ὥστε νὰ ἀποσπασθῇ μιά μέρα ἡ γυναίκα του νὰ πάθῃ νὰ τὴν βρῇ, νὰ τῆς μιλήσῃ, νὰ διεκδικήσῃ τὸν ἄνδρα της.

Ἐπῆγε ἀποσπασμένη ν' ἀντιμετωπίσῃ κάθε κίνδυνον, νὰ παλέψῃ ὅσο μποροῦσε γιὰ τὴν εὐτυχία της.

Μόλις πέρασε τίς γρίλλες, ἀντίκρουσε τὴν ἀντίκλό της σὲ μιάν ἄκρην τοῦ κήπου, νὰ παίζῃ σὰν ξένοιαστη παιδοῦλα μὲ ἕνα μαῦρο γατάκι. Αὐτὴ λοιπὸν ἦταν ἡ μοῖρα τῆς γυναίκα πού τῆς κατέστρεψε τὴν εὐτυχία της:

Ἕνα κουστάλλινο γέλιο ἔφθασε ὡς τ' αὐτιά της παραπνευμένης γυναίκας, ἕνα γέλιο παιδικάστιχο, πού τὸ δέχονταν ἕνας μικρὸς βήγας καὶ πού τὴν ἐπειθε ὅτι τὸ

εὐθραστο ἐκεῖνο πλασματὶ καὶ κρούει, δὲν μποροῦσε πᾶνω νὰ περὶ τῆς εὐτυχίας τοῦ ἀνδρός της.

Ἡ νέα κοπέλα μόλις εἶδε τὴν πριόρα της, τυλίχθηκε στὸν πατέρα της καὶ ἔσπευξε νὰ τὴν προσπαθήσῃ.

— Κυρία;

— Εἶμαι... εἶμαι ἡ κυρία...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

— Ὡς ἐπὶ τὴν μεταμεικμένην...

ΣΟΥΖΑΝ Ν...

ΣΟΥΖΑΝ Ν...

ΣΟΥΖΑΝ Ν...

ΣΟΥΖΑΝ Ν...

ΣΟΥΖΑΝ Ν...

ΣΟΥΖΑΝ Ν...

ΣΟΥΖΑΝ Ν...

Στὴν Ἑλλάδα ἐπικρατεῖ ἀκόμα ἡ συνήθεια—πὺς εὐτυχὸς τείνει νὰ ἐκλείψῃ—νὰ ὀνομάζωνται ὅλα τὰ ποιήματα «τραγούδια». Ἀπὸ τὴν παράδοση τῶν χρόνων τῆς σκλαβίας, ὅπου τὰ μόνον ἑλληνικὰ ποιήματα, τὰ δημοτικά, δὲν τὰ ἀπὴγγελλαν, ἀλλὰ τὰ τραγουδοῦσαν. Ἡ συνήθεια αὐτὴ δὲν ἔχει σήμερα τὴ θέσιν της, μιά πού ἡ ποίηση, χωρὶς νὰ χάνῃ τὴ μουσικὴ της ἰσχύ, ξεχωριστὰ ὀριστικὰ ἀπὸ τὸ τραγούδι τόσο στὸν τόπο μας, ὅσο καὶ στ' ἄλλα μέρη. Κι ὅμως οἱ ποιητὲς-τραγουδοῦντες ὑπάρχουν ἀκόμα, οἱ ποιητὲς πού ὀνομαζοῦν ἐρωτὰ, τὰ γλυκὰ αἰσθηματα, τὴν φύση. Καὶ δὲν ὑπάρχει τίτλος πού νὰ ταυρίσῃ καλλιτέραν στὸν Ἀλφόνς ντε Λαμαρτίν ἀπὸ τὸν τίτλο τοῦ τραγουδοῦ.

Ὁ Λαμαρτίν ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἐκπρόσωπους τοῦ Γαλλικοῦ ρομαντισμοῦ, προσέφερε τεράστιες ὑπηρεσίες στὴ λογοτεχνία τῆς πατρίδος του. Ὑπεράνω τῶν δυὸ ρευμάτων, τοῦ κλασικισμοῦ, καὶ τοῦ ρομαντισμοῦ, πού πάλευαν γιὰ τὴν τελικὴ ἐπικράτησιν στὶς ἀρχὲς τοῦ περασμένου αἰῶνος, κατάρθωσε ν' ἀποκτήσῃ ἡμεῖς καὶ δόξα, ἀνοίγοντας καινούργιους δρόμους στὸν γαλλικὸ λυρισμὸ ἔξω ἀπὸ τὴν στεῖρα κλασικὴν παράδοση. Ἀφ' ἑτέρου, ἀποφεύγοντας τὴν ἀκρότητα τῆς ρομαντικῆς σχολῆς μπόρεσε νὰ παρουσιάσῃ ἕνα ἔργο ὀλοκληρωμένο καὶ μὲ ἐνίαση αἰσθητικὴ κατεύθυνση, ἕνα ἔργο καινοῦργον καὶ πλούσιον σὲ ποικιλία μορφῆς καὶ οὐσίας.

Ὁ ποιητὴς γεννήθηκε στὰ 1790 σὲ μιάν ἐπαρχικὴ πόλιν. Ἡ οἰκογενεὰ τοῦ ἀριστοκρατικῆ καὶ ἀρχαιοτάτης. Μεγάλωσε στὸ Μιγύ, πού τόσο τὸ ὕμνος ἀργότερα στὰ ποιήματά του, μὲ τὴν ἐπιβλεψὴν τοῦ ἀγαθοῦ πατέρα του καὶ τῆς ἀληθινῆς ἐξαιρετικῆς ἀπὸ ἀπόψεως ἐμπνεύσεως καὶ καρδιάς μητέρας του, ἀνάμεσα σὲ πέντε ἀδελφεὰς χαριτωμένες. Ἀπὸ μικρὸς ἦταν πολὺ μελετηρὸς καὶ ἔδειχνε διαίτησιν προτίμηση στὰ ἔργα τοῦ Ζαν-Ζακ Ρουσσώ, τοῦ Μπερναρτέν ντε Σαιν-Πιέρ καὶ Στωμπριάν, δηλαδὴ τῶν συγγραφέων αὐτῶν πού ἀπεκλήθησαν ἀργότερα «προ-ρομαντικοί». Πις ἀφῆς τῆς ἀναπαύσεώς του τίς περνοῦσε, πότε ρεμβάζοντας, πότε κυνηγώντας καὶ πότε γράφοντας στίχους. Οἰκονομικὸς ἀνεξάρτητος, ἐπέσκεψθ' μαζὶ μὲ κάποιο φίλον τοῦ τὴν Νεάπολιν, ὅπου ἀγάπησε μιά χωριστοποῦλα, πού τὴν ἀπεθανάτισε ἀργότερα στὸ μυστηριώδες τοῦ «Γκρασιέλα». Ὑστερα κατατάχθηκε γιὰ ἀρκετὸ διάστημα στὴν σωματοφυλακὴ τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου ΙΗ'. Παρατίθηκε ὅμως καὶ ἐξανάρχισε τὴν εὐχάριστη ἀγροτικὴ ζωὴν τοῦ στα κτήματά του. Τότε ἕνας μεγάλος ἔρως ἦρθε ν' ἀλλάξῃ τὸν τίτλόν τῆς ζωῆς του. Ἀγάπησε μὲ πάθος τὴν Κά Σάρλ, σύζυγον ἐνὸς γνωστοῦ ἐπαπτήμονος τῆς ἐποχῆς. Ὁ θάνατος τῆς ἀγαπημένης του, πού τὴν τραγώδησε ὕστερα μὲ τὸ πασιγνώστο ὄνομα «Ελβίρα», τὸς ἔκανε ψυχικὰ τὸν Λαμαρτίν, κι ὁ κανὼν ἐκπαιδεύσεως τὸν ποιητὴ: στὰ 1820 πᾶνε ἄλλο γιαντρί. Κι ἕνα πᾶνε ἕνα ἔκπαιδεν μὲ τὸ κῆρυξ.

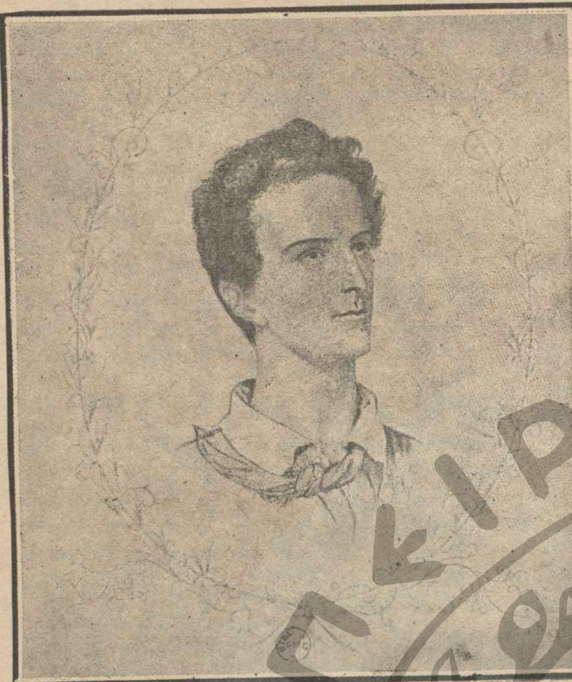
Ἐπει, ἡ κατάλευκη ἔλλα μὲ τότε γωρὶς ὄνομα καὶ γωρὶς ἀνοιγόταν γιὰ τὰ γαλλικὰ γράμματα.

Ἀλφόνς ντε Λαμαρτίν

Ὁ μεγαλύτερος ἐκπρόσωπος τοῦ Γαλλικοῦ ρομαντισμοῦ. Ἡ πολυτάραχη ζωὴ του. — Σὲ ἡλικία 61 ἐτῶν ἐπένετο!...

Ὁ Λαμαρτίνος εἶναι ἀπὸ τοὺς λίγους ποιητὰς τῆς δύσκολης αὐτῆς ἐποχῆς πού γνώρισε τὴ δόξα ἀμέσως. Παλαιοὶ καὶ νέοι, κλασικοὶ καὶ ρομαντικοὶ, ἀνεγνώρισαν στὸ πρόσωπό του ἕναν ἐξαιρετικὸ καλλιτέχνη, κι ὁ Λαμαρτίν, χωρὶς διόλου ν' ἀναμειχθῇ στὸς φιλολογικοὺς καυγάδες τῆς ἐποχῆς του, ἐξηκολούθησε νὰ γράφῃ ἀκούραστα καὶ νὰ ἐκδίδῃ ἀφθονὰ ποιήματα, πού οὐτε προσέθεταν μὰ ὅτε κι' ἀφαίρουσαν τίποτε ἀπὸ τὴ δόξα του. Τὸ εἶδος τῆς ποιήσεώς του εἶχε δημιουργήσει χιλιάδες φανατικῶν θαυμαστῶν, πού μὲ ἀληθινὴ λατρεία διάβαζαν τοὺς στίχους του, τοὺς γεμάτους τρυφερότητα κι' ἀγάπην, μελαγχολία καὶ πίστη στὸ Θεό.

Ἕνα πρὸ πάντων ποιήματά του, ἡ περίφημη «Λίμνη», πού τὴν μετέφρασε στὴ γλῶσσα μας πρῶτος ὁ Ἀριστοτέλης Βαλαωρίτης, ἔγινε τόσο δημοφιλὴς, ὥστε δὲν ὑπῆρχε στὴ Γαλλία κοπέλλα ἢ νέος πού νὰ μὴν τὸ ἤξερε ὀλόκληρο ἀπ' ἔξω. Ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος, εἰς ἐνδεικνὴν ἐξαιρετικῆς ἐκτίμησεως καὶ ἐννοίας, τὸν διώρισε στὰ 1821 γραμματεῖα πρεσβείας στὴ Φλωρεντία, ὅπου καὶ ἔμεινε μέχρι

Ἀλφόνς ντε Λαμαρτίν

τῆς πτώσεως τοῦ Καρόλου Ι', στὰ 1830. Ἐν τῷ μεταξύ ἐξέλεγε μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας καὶ ὑπῆρξεν ἔτσι ὁ πρῶτος ρομαντικὸς πού ἐπέτυχεν νὰ ἐκπορθῇ τὸ ἄντρον αὐτοῦ τοῦ συντηρητισμοῦ. Μετὰ τὴν παραίτησή του ἀπὸ τὴ διπλωματικὴ καριέρα, ἐπεχείρησε, μαζὶ μὲ τὴν γυναίκα καὶ τὴν κόρη του, ἕνα μεγάλο ταξίδι στὴν Ἑλλάδα, στὴν Συρία καὶ τὴν Παλαιστίνη. Ὁ ἔρανος ὅμως θάνατος τῆς κόρης του τὸν ἔκανε νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἐπιστροφήν, καὶ ἀπὸ τὴν στιγμήν αὐτὴν ἀρχίζει ἡ πολιτικὴ τὸν ζωὴν. Ἐβόλε καλὴν σὲ κάποιον ἐπαρχία καὶ ἐξέλεγε βουλευτὴς.

Ὅπως στὴ λογοτεχνικὴν τὸν ζωὴν δὲν ἀναμείχθηκε ποτέ σὲ καυγάδες καὶ σὲ κλίκες, ἔτσι καὶ στὸ πολιτικὸν τοῦ στάδιο, πού κράτησε δέκα ὀκτὼ ὀλόκληρα χρόνια, δὲν δέχτηκε ποτέ νὰ χρωματισθῇ. Παρὰ νὰ ἐδρεύσῃ στὴ δεξιᾷ ἢ στὴν ἀριστερά, προτιμοῦσε, ὅπως ἔλεγε ὁ ἴδιος, νὰ ἐδρεύσῃ στὸ ταβάνι. Ὁ ἀδελφὸς καὶ ἀδελφὸς τῆς ἀδελφῆς, πού ἐπαρκετοῦσε τὸν ἐντιμότης, ἡ ρητορικὴ τοῦ ἱκανοῦ, τὸν ἔκαναν, παρὰ τὴν ἀποχὴν τοῦ ἀπὸ τὰ κόμματα, ν' ἀποκτήσῃ ἐξαιρετικὸ κύρος καὶ νὰ γίνῃ μέσα σὲ πολὺ λίγο διάστημα

ἕνας ἀπὸ τοὺς πῶ σημαντικοὺς ὅσο καὶ λαοφιλεῖς παραγόντας τοῦ γαλλικοῦ κοινοβουλίου. Ἡ συμπαθὴς πού εἶχεν αἰετὶς ἀνεκάνεν πρὸς τὴν οἰοκρατία καὶ τὴς ἐποχῆς τῆς μεγάλῃς ἰαλλικῆς Ἐπαναστάσεως (τὰ ἱστορικὰ συγγραμματα, στὰ ὁποῖα ἐπεοῦθη τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καθρεφτίζουν τὴν συμπάθειαν αὐτῆς), δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ ἀνθουοίσῃ τοὺς φιλελευθέρους τῆς ἀνθρώπινης ἐκείνης ἐποχῆς. Κι ἔτσι ἐγίνε σὲ λίγο ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κι' ὅταν ἐξεργάσῃ ἡ Ἐπαναστάσις τοῦ 1848, ἀνεκρούσθη οἱ βόης ἀρχηγὸς τῆς Προσωρινῆς Κυβερνήσεως τῆς Β' ἰαλλικῆς Δημοκρατίας. Ἀν ἤθελε μποροῦσε ν' ἀνακηρύξῃ τὸν ἑαυτοῦ δικτάτορα, καὶ νὰ κυβερνήσῃ ὀριστικὰ τὴν Γαλλία: δὲν τὸ ἔκανε ὅμως καὶ σὲς ἐκλογὰς πού ἐγίναν γιὰ τὴν ἀνάδειξιν Προέδρου Δημοκρατίας ἐξελέγη ὁ Λουδοβίκος-Ναπολέων, ὁ μετέπειτα Ναπολέων ὁ Γ', ἐνῶ ὁ Λαμαρτίν μόνος καὶ μετὰ βίας συνε

τῆς Γκράτσια Ντελέντα

* Ο Τσιλιβιθρας καὶ ἡ φοραδίτσα του
πόρκα περνοῦσαν ὅλη τους τὴν βραδιά

αυτιά φορά, οί δυο γυναίκες περνού-
ντ' ἐν τῇ νύχτᾳ στὴ στάνη: ἀφότου εἶχε
χάσει τὴν κηπουρικήν, ἡ κυρὰ Βεντού-
δου δὲν μπορούσε πιά νὰ ξεκολλήσει ἀπ'
τὸν κήπο τῆς κ' ἄρρωσταине, ἂν περνού-

χαριτωμένη ποῦταν ἡ Μανζέλα ὀ-
φουρκισόταν κι' ἐπικαλοῦνταν ὅλους
τοὺς δαίμονες τῆς κόλασης ἢ ἔκανε ἕνα
σφάμιγμα θυμοῦ. Ὅταν ἀληθινὰ κοπέ-
λῳ τοῦ Νουόρο, γεμάτῳ αὐθόρμητῃ χά-
ρι καὶ παράξενῃ γοητεία. Ἀράδιαζε
τῆς ἐρχόταν στὰ χεῖλη, ἔλεγε ψέμα-
τα μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀφέλεια, καὶ
ἀντίδοσε τὸν κόσμο. Δὲν κρατοῖσε ὁ-
τι κακία καὶ σὲ πρώτη εὐκαιρία ἦταν

οὐσαν. Ἡ νέα διηγόταν στὸν πατέρα της κατεργαριές, ὅλες τὲς

— Μαντζέ, της έπλεε τέλος,
σταματώντας την στη σκιά έ-
νός θάμνου, που έκρυβε την
καλύβα. Μαντζέ, έχω κάτι να
σου πω...

Καθώς ήταν σιωπηλός σ'δ-
Τραβήχ

επίσω και τον χτύπησε δυνατά στο πρόσωπο με

τῆς βέργας. Εκείνος ὁμω
σώπαινε πάντα. Τὴν ἄφιν

Τραβήγτηκε πίσω και τον χτύπησε δυνατά στο πρόσωπο με τη βέργα της

Κι ὁ δὲς, ὁ Μανζέλο, ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ ἐπεσθίου, ἦταν ὅλο περιποιοῦν ἀπέναντι του, τὸ βράναις κρουροῦν Πέτρον καὶ ζητοῦνς νὰ του καθύμερα ἀπ' τὸν Μπασιανὸν τοῦ. Οἱ ἐπισκέψεις τῆς στῆσάν εἶχαν γίνει συχνὰτες, κι ὅλα ἐκεῖ μετὰ τὴν ἐνδοφραν, ἔμενε στὴν καλὴρα, ἐνὸς ὁ Πέτρος ἐτοίμαζε τὸ τυρί, τὸν βορρῶσε καὶ καίη τῆς πετρελῶς πεφτιανὰ τῆς γιοσούρηθι καὶ δὲν ἄφνε νὰ τῆς ἐφύγη εὐκαρία χωρὶς νὰ τοῦ θυμῶν τὴν περὶ τῆς τῆς βέργας, Ἐκεῖνος δὲν σῶπαε πάντα, τὴν ἀφνὴ

να μιλῇ, δὲν ἀπαντοῦσε τίποτα, δὲν ἔκανε καμμία παρατήρηση, δὲν τὴν κύτταζε ποτέ.

Τὴ συνέβαινε μεταξύ τῶν δυὸ αὐτῶν ἀγρίων ὑπάρξεων;

Ἡ Μανζέλα ἀγαποῦσε τώρα τρελλὰ τὸν Πέτρο, κι' ὁ Πέτρος εἶχε πᾶψει πιά ν' ἀγαπᾷ τὴ Μανζέλα! Ἡ κοπέλλα τοῦ ἔκανε κόρτε, αὐτὸς ὅμως δὲν ἔδινε προσοχή· ἐνοιοθε μάλιστα ἕνα συναισθηματισμὸς, μαζί με τὴ ζωερὴ ἐπιθυμία να ἐκοικηθῇ. Ἰὸν εἶχε χτυπήσει στὸ πρόσωπο! Λαμπρά. Ἦταν δικαίωμα τῆς ὡς τίμιας κοπέλλας. Ἐκεῖνος ὁμως θὰ τῆς ἐσχίζε τὴν καρδιά, θὰ τὴν ἔκανε νὰ ματωρῇ, ὅπως εἶχε ματώσει τὸ πρόσωπό του.

Τὴν κατάλληλη εὐκαιρία ζητοῦσε.

Κι' ἡ Μανζέλα ἔλυνε ἀπὸ πάθος καὶ τύψεις.

Τὰ δάκρυα ποὺ εἶχε δὴ νὰ κυλοῦν στὰ μάγουλα τοῦ τοσπάνου, δὲν μποροῦσε νὰ τὰ ξεχάσῃ, καὶ ξανάβλεπε κάθε νύχτα στ' ὄνειρό τῆς τὴν θλιβερὴ σκηνή.

Ἐγινε πὶο θορήσκᾳ ἀπὸ πρὶν, περνοῦσε τὸν καιρὸ τῆς με προσευχῆς, με προσκυνημάτα στὶς ἐκκλησίαις τοῦ Βαλβέρντε, γιὰ νὰ ζητήσῃ ἀπ' τὴν Παναγία τὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς τῆς.

Ἡ γαλήνη ὅμως δὲν ἐρχόταν — δὲν μποροῦσε πιά νάρθῃ. Τὸ χαμόγελο εἶχε χαθῇ ἀπ' τὸ μορφο κεχρημαπένιο πρόσωπό τῆς, ποὺ ἡ χλωμάδα κι' ἡ θλίψη τὸ ἀσκήμιζαν σχεδὸν καὶ τὰ μάτια τῆς ἦταν πὶο σκοτεινὰ ὡς νὰ τὰ σκίαζε ἕνα πέπλο μυστηριώδους μελαγχολίας.

Ὅλοι παρατήρησαν αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ, κι' ἡ κυρὰ Βεντοῦρα ἔβαζε τὸ χέρι τῆς στὴ φωτιά πὸς ἡ Μανζέλα ἦταν γητεμένη. Μὲ τὸ νὰ τὸ ἐπαναλαμβάνουν ὅλη ὥρα, ἔκαναν καὶ τὴν κοπέλλα νὰ τὸ πιστέψῃ, καὶ ἀκολουθοῦσε τὴ θεραπεία ποὺ ἦταν ἀπαραίτητη γιὰ τὴν ἀρρώστειά τῆς.

Ἦ γρη῏ά Πέππα Φροῦντζα θεράπευε τοὺς γητεμένους. Ἀναφε μιά μεγάλη φωτιά κι' ἔρριξε μέσα φτερά γερακιῶ καὶ διάφορα μαγικά φυλτρα κι' ἔβαλε νὰ τηρήσῃ τὴν ἀρρωστη τρεῖς φορές πάνω ἀπ' τὴν φωτιά, ἐνῶ ἔλεγε μυστηριώδεις προσευχῆς.

Αὐτὰ τὰ ξόρκια ἐπανελήφθησαν πολλές φορές, ὡς ποὺ ἡ κυρὰ Πέππα ἐθεώρησε τὴν Μανζέλα θεραπευμένη. Ἡ κοπέλλα ὅμως ἦταν γητεμένη ἀπ' τὸν Πέτρο! Ἐμοιοῦσε ὡς τρελλὴ καὶ δὲν εὗρισκε ἡσυχία ἀλλοῦ, ἐξὸν ἀπ' τοὺς Τρεσνουράγες, στὴ φλόγα τοῦ ἡλίου ποὺ ζεσταίνε τὰ ξανθὰ στάχια, ἀνάμεσα στὶς ξεραμένες νάρθηκες καὶ τὰ γαϊδουράγκαθα.

Στὸ βουνό, βρισκόταν ὁ Πέτρος ποὺ δὲν γελοῦσε πιά, οὔτε τραγουδοῦσε, ποὺ εἶχε ἀφίσει νὰ μεγαλώσουν τὰ γένεια του καὶ ποὺ ἦταν ὡστόσο πὶο ἁπλοῦς ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ με τὸ συνωφρυνμένο ὄφρος του.

Κι' ὁ μπάριπα Νανεντοῦ ἀκόμα ἀντιλαμβάνονταν τὴν τρέλλα τῆς Μανζέλας, καὶ, μολοντὶ τὴν ἀγαποῦσε βαθειά, με ὅλη τὴ στοργὴ τοῦ ἀκοινώνητου χαρακτήρος του, δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ τίποτα γιὰ νὰ τὴν γιαιρέψῃ. Νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νάρθῃ στὴ στάνη; Μὰ κι' ὁ ἴδιος ἀκόμα δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ζήσει δυὸ μέρες στὴ σειρά χωρὶς νὰ τὴ δῇ!

Στὸ τέλος ἀποφάσισε ν' ἀλλάξῃ βοσκὴ καὶ νὰ ἐγκαταλεΐψῃ με τὸ ἀζημιωτο ὄλες τις πεδιάδες τῶν Τρεσνουράγες στὸν Πέτρο. Τὰ ἔτοιμασε ὅλα μυστικά κι' εἶπε στὴ Μανζέλα μιά αὐγουστιάτικη βραδυά:

— Νὰ πῆς τῆς μνάας σου πὸς αὐτὸν θὰ πάω τὰ κοπάδια στὸ βουνό.

— Κι' ὁ Πέτρος; ρώτησε ἡ κοπέλλα με ἀγωνία.

— Θὰ μείνῃ ἐδῶ ὡς τὸ φθινόπωρο...

Ἡ Μανζέλα δὲν εἶπε τίποτα, στὴν ἀπελπισία τῆς ὅμως πῆρε τὴν ἀπόφαση καὶ βγήκε εἰς ἀναζήτησιν τοῦ τοσπάνου.

Ἀφοῦ ἔφαξε πολλὴ ὥρα, ἡ Μανζέλα διέκρινε τὸν Πέτρο ἀπὸ μακριά. Στὸ ἡλιόφωτο ξεχώριζε ὡς μιά μικροσκοπικὴ μαύρη σιλουέττα. Στὸ λεπτὸ ἡ Μανζέλα τὸν ἀντάμωσε. Ἐτρεμε ὡς τὸ φύλλο: ἡ ζέστη, τὸ τρέξιμο κι' ἡ συγκίνησι ἀναβαν τὸ πρόσωπό τῆς. Μὲ τὴν σύγχυση ποὺ ἦταν ζωγραφισμένη στὰ μεγάλα μάτια τῆς, ἐνῶ τὰ ξέμπλεκα μαλλιά τῆς κάτω ἀπ' τὸ φουλάρι ποὺ φοροῦσε ξεγυλιστροῦσαν ὡς τὸ σβέρκο, ἦταν ὁμορφότερη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ κι' ὁ Πέτρος ἀνατρίχισε κυττάζοντάς τὴν.

— Ἐ, λοιπόν, τὴ ρώτησε, γιατί τρέχεις ὡς τρελλή; Τί ἔπαθες;

— Εἶναι ἀλήθεια πὸς φυγεῖς ὁ πατέρας καὶ μένεις ἐδῶ; ρώτησε με ἀγωνία.

Τῆς ἀποκρίθηκε ψυχρά:

— Ἐτσι φαίνεται!

— Ὡστε μ' ἀφίεις καὶ φυγεῖς... χωρὶς τοῖλᾶχιστο νὰ μοῦ πῆς ποῦς ἦταν ἐκεῖνος ὁ νέος πού...;

Δὲν τὴν ἄφησε νὰ συμπληρώσῃ. Μ' ἕνα τοιμουλίσιμα θυμοῦ, πάθους καὶ μίσους, σπῆ φωνή, τῆς φώναξε:

— Μανζέ, ὁ Πέτρος Κέσσα σὲ θέλει γυναῖκα του.

— Ἡμουν ἐγὼ!

Ἡ Μανζέλα ἐνοιοσε ὅλα νὰ σωριάζωνται γύρω τῆς. Ἐχανε πιά κάθε ἐλπίδα.

Ἦταν φανερό πὸς ὁ Πέτρος τὴν μισοῦσε πάλι.

Τὴν μισοῦσε θανάσιμα. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσε πιά νὰ συγκρατηθῇ! Σωριάστηκε σ' ἕνα βράχο, κάτω ἀπ' τὸν πυρωμένο ἡλιο, κι' ἀναλύθηκε σὲ δάκρυα.

Βλέποντας αὐτὸ τὸ θέαμα, ὁ Πέτρος ἐνοιοσε κατὶ νὰ τὸν ἀναστατώνῃ μέσα του καὶ νὰ τοῦ παραλύῃ κάθε ἰδέα ἐκδικήσεως.

Τὸ αἷμα τοῦ ἀνέβηκε στὸ κεφάλι, κι' ὅμως μπροστὰ στὸν πόνο τῆς κοπέλλας, μόνον αὐτὴ τὴν κοῦτῃ ἐρώτησι βρήκε πρόχειρη:

— Τί ἔχεις Μανζέλα, τί παθαίνεις;

Ἐκεῖνη δὲν ἀποκρίθηκε τίποτα. Ὁ Πέτρος, τότε, στράφηκε, ἀπομακρύνθηκε βιαστικά καὶ δὲν ἄφησε νὰ χαθῇ στὸν ὁρίζοντα, ὡς μιά μικροσκοπικὴ μαύρη κηλίδα στὸ φόντο τοῦ σιωπηλοῦ τοπίου.

Ἡ Μανζέλα ἔκλαψε πολλὴ ὥρα γιὰ τὴν συμφορὰ τῆς, γιὰ τὸν ἀνέλπιδο ἔρωτα τῆς· δὲν ὅμως, με μάτια πρσιμένα ἀπὸ τὰ κλάματα, ξαναγύρισε στὴν καλύβα, ὁ μπάριπα Νανεντοῦ τὴν τράβηξε σὲ μιά γωνία, κάτω ἀπὸ τὴν στέγη τῶν καλαμιῶν καὶ τῆς εἶπε:

— Μανζέ, ὁ Πέτρος Κέσσα σὲ θέλει γυναῖκα του.

ΓΚΡΑΤΣΙΑ ΝΤΕΛΕΝΤΑ

Εὐδυμες ἱστοριοῦλες

«ΑΛΑΤΙ ΚΑΙ ΠΙΠΕΡ»

τοῦ Ὁρελίου Σ.

ΕΚΗΔΕΥΣΑΝ κάποτε ἕνα φλύαρο, ὁ ὁποῖος κατανοοῦσε ἀποκοιμήτῃ πάντοτε τὰς μετὰ τοὺς πληκτικὺς λόγους.

Κατὰ τὴν κηδείαν ἕνας ἀπὸ τοὺς κολουθούντας γύρισε καὶ ἔρριξε τὸνά του:

— Κατὰ τὴν γνώμη σας, ποῦς ἔστιν ὁ καλλίτερος λόγος πρὸς τὸ στάδιο τοῦ μακαρίτου;

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

— Ὁ...ἐπιχθονίου τοῦ πού ἐστὶν ἐκκλησία...

(Στὸ ἀπαρτὶμὸν τοῦ ζεύγους Προσπέρ)

Κα Προσπέρ (ἀνοίγει τὸ πορτ-μονέ τῆς καὶ τὸ βρίσκει ἄδειο).

— Μὰ εἶχα ἕνα ἀκόμα ἑκατοστάρικο! Τί θὰ πῇ αὐτό! Θεέ μου, ἔχασα, σήμερα εἶναι Κυριακή, κι' ὁ προκομμένος ὁ ἀντρας μου θὰ μοῦ τὸ ρούτηξῃ γιὰ νὰ παῖξῃ στὶς κοῦρσες!

(Μπαίνει ὁ ἀντρας τῆς). Δὲν μοῦ λές, ἐστὶν πῆρες τὸ τελευταῖο μου ἑκατοστάρικο;

Προσπέρ.— Ναι, ἔχω ἕνα πρώτης τάξεως προγινωστικό... Στὴν τρίτη κοῦρσα εἶναι σίγουρο πὸς θάρθῃ τὸ «Βέλος»... ἔξῃ ὡς μελετῶ αὐτὸ τὸ ἄλλο... Καὶ θὰ δώσω ἑκατὸν φράγκα ἀπὸ δεκάρικο! Δὲν θάθελες βέβαια νὰ χάσουμε τέτοια εὐκαιρία;

Κα Προσπέρ.— Ἀθλίε! Καὶ πὸς θὰ περάσουμε ὡς τὸ τέλος τοῦ μηνός.

Προσπέρ.— Κοῦτῃ πού εἶσαι! Ἀφοῦ σοῦ λέω πὸς θὰ κερδίσουμε ἕνα χιλιάρικο μετὰ τὰ ἑκατὸν φράγκα!

Κα Προσπέρ.— Κακομοίρη μου, μ' ἔβλεπα θὰ καταπνέσουμε νὰ πεθάνουμε στὴν ψάθα! Αὐτὸ τὸν ἡμῶν μόνον ἐξόδεψε τετρακόσια φράγκα στὶς κοῦρσες... Κι' ὅλο χάνεις... Ὁ μὰ χτικιάσῃς πιά...

(Βγαίνει γυμνώντας πίσω τῆς τὴν πόρτα).

Προσπέρ.— Θεοῦλη μου! Νὰ δῆς τώρα ποῦ θὰ τρέξῃ ὅλοισιν στοὺς γειτόνους!

(Στὸ διπλὰνὸ ἀπαρτὶμὸν)

Ἡ γειτόνισσα.— Τί συμβαίνει, καλὴ μου κ. Προσπέρ;

Κα Προσπέρ.— Τί νὰ συμβαίνῃ; Αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ ἀντρας μου τᾶκανε γανά θάλασσα. Τσακωθήκαμε πάλι γιὰ τὶς ἐφημερίδες αὐτῆς κοῦρσας. Σκεφθῆτε δὲν ἔγινε αὐτὸ τὸν μῆνα τριακόσια φράγκα, καὶ κατέληξε σήμερα νὰ μοῦ σουφωσῇ καὶ τὸ τελευταῖο μου ἑκατοστάρικο! Μ' ἔχει καταστρέψει! Δὲν ἔχουμε οὔτε δεκάρα στὴ μπάττα. Ἄν καὶ δουλεύουμε καὶ οἱ δυὸ σὺν τὰ σκυλιά!

Ἡ γειτόνισσα.— Δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀφήσετε αὐτὸ τὸ ἑκατοστάρικο!

Κα Προσπέρ.— Τώρα πιά! Μιὰ πού τᾶβαλε στὸ χέρι, εἶναι χαμένο!

Ἡ γειτόνισσα.— Ὅχι δά! Ἀσῆστε ἑμένα νὰ μιλήσω τὸν Προσπέρ! Θὰ τὰ κανονίσω ἀμέσως. Ἀκούε ἐκεῖ, νὰ ἐσθῇ τὰ λεφτά του στὶς κοῦρσες! (Βγαίνει με ὄρος ἀποφασιστικό).

(Στοῦ Προσπέρ)

Ἡ γειτόνισσα.— Καλὴ μέρα, κ. Προσπέρ. Πὸς εἶσθε;

Προσπέρ.— Θαυμάσια! Σήμερα θὰ συμβοῦν μεγάλα πράγματα. Ἐχὼ ἐξαπρεπικὸ κέφι.

Ἡ γειτόνισσα.— Ναι, μὰ μετὰ τὴν γυναικα σας δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο!

Προσπέρ.— Ἡ γυναικα μου δὲν ἐξέρχεται τῆς γίντας. Τὸ «Βέλος» θάβῃ σίγουρα γκαλινά, κι' αὐτὴ θέλει νὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ τὸ ποντάρω.

Ἡ γειτόνισσα.— Μὰ τὸ κάνει γιὰ τὸ καλὸ σας.

Προσπέρ.— Ἀφοῦ σὰς λέω πὸς θὰ κερδίσω! Ἐξέρω ἀπὸ ἄλογα ἐγὼ. Τὸ «Βέλος» ἔκανε βέβαια ὡς τώρα κακὲς κοῦρσες, καὶ σήμερα δὲν θὰ τρέξῃ, θὰ πετᾷ. Ἡ νίκη του εἶναι βεβαία.

Ἡ γειτόνισσα.— Ἐτσι ἔ; Ὡστε ἐστέ σίγουρος;

Προσπέρ.— Ἀπολύτως.

Ἡ γειτόνισσα.— Μὰ τότε... θάθελα καὶ γὼ νὰ ποντάρω ἕνα ἑκατοστάρικο στὸ «Βέλος»...

Προσπέρ.— Μπράβο! Πάρτε τὸ κατὰ πόσον καὶ πάμε!

Ἡ γειτόνισσα.— Δὲν βρῖσκετε πὸς...

Εὐδυμοὶ διάλογοι

«Κάνε τὸ καλό...»

τοῦ Πῶλ Τζιαφένι

Θάταν καλλίτερα ν' ἀποφεύγαμε τὰ ἔξοδα τῆς διαδρομῆς; Ἀφήστε με νὰ πᾶω ἐγὼ μόνος καὶ ποντάρω καὶ γιὰ σὰς. Δόστε μου τὸ ἑκατοστάρικο σας.

Προσπέρ.— Σὺμφωνοι. Ἰσαῖ-ισαί ποὺ δὲν εἶχα κι' ὄρεξη νὰ βγῶ. (Τοῦ δίνει τὰ λεφτά). Προσέστε μόνον μὴν κάνετε λάθος: Στὴν τρίτῃ κοῦρσα, τὸ «Βέλος»!

(Στὸ διπλὰνὸ ἀπαρτὶμὸν)

Κα Προσπέρ.— Λοιπόν;

Ἡ γειτόνισσα.— Λοιπόν, τὰ κατάφερα. Τοῦ εἶπα ὅτι δὴθεν καὶ καίω καὶ ἐγὼ, κι' ἔτσι τοῦ πῆρα τὸ ἑκατοστάρικο.

Κα Προσπέρ.— Ὡ, κ. Καμύς, δὲν ξέρω πὸς νὰ σὰς εὐχαριστήσω. Αὐτὸ ἦταν πολὺ εὐγενικό ἐκ μέρους σας!

Ἡ γειτόνισσα.— Καθόλου! Εἶναι ὁποῖοις κάθε ἐντίμου ἀνθρώπου νὰ προσπαθῇ νὰ φέρῃ ἕναν φίλο του στὸν ἴσιο δρόμο. Ὅριστε τὸ ἑκατοστάρικο σας! Μιὰ παρομιμία λέει πολὺ σωστά: «Κάνε τὸ καλὸ καὶ ρίξε τοὺς γυαλούς».

Κα Προσπέρ.— Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν ἐκδούλευση σας αὐτὴ! Ποτέ!

(Βγαίνει γυμνώντας πίσω τῆς τὴν πόρτα).

Προσπέρ.— Ἀνοίγει βιαστικά. Ἐξάφνα χλωμιάζει).—Τὸ «Βέλος» ἦλθε γκα-νιάν.

Ἡ γειτόνισσα.— Ὅχι δά! Τί μοῦ λέτε!

Προσπέρ.— Καὶ δίνει πεντακόσιον φράγκα στὸ δεκάρικο! Θὰ κερδίζα πέντε χιλιάδες!

Ἡ γειτόνισσα.— Ἐλάτε, μὴν κάνετε ἔτσι, κ. Προσπέρ.

Ἡ γειτόνισσα.— Ἐλάτε, μὴν κάνετε ἔτσι, κ. Προσπέρ.

Ἡ γειτόνισσα.— Ἐλάτε, μὴν κάνετε ἔτσι, κ. Προσπέρ.

Ἡ γειτόνισσα.— Ἐλάτε, μὴν κάνετε ἔτσι, κ. Προσπέρ.

Ἡ γειτόνισσα.— Ἐλάτε, μὴν κάνετε ἔτσι, κ. Προσπέρ.

Ἡ γειτόνισσα.— Ἐλάτε, μὴν κάνετε ἔτσι, κ. Προσπέρ.

Ἡ γειτόνισσα.— Ἐλάτε, μὴν κάνετε ἔτσι, κ. Προσπέρ.

Ἡ γειτόνισσα.— Ἐλάτε, μὴν κάνετε ἔτσι, κ. Προσπέρ.

Ἡ γειτόνισσα.— Ἐλάτε, μὴν κάνετε ἔτσι, κ. Προσπέρ.

Ἡ γειτόνισσα.— Ἐλάτε, μὴν κάνετε ἔτσι, κ. Προσπέρ.

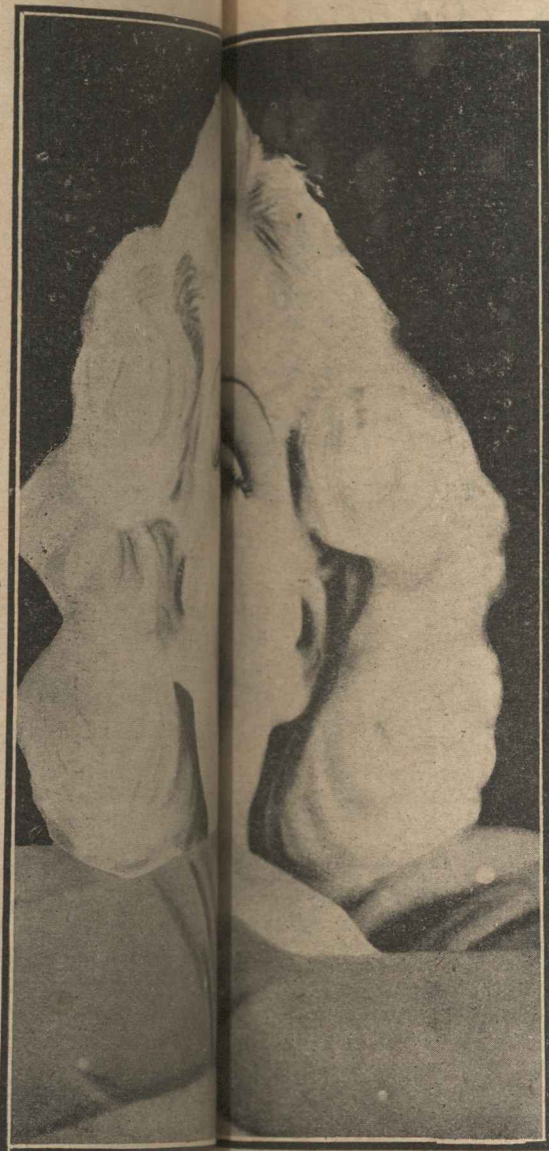
Ἡ γειτόνισσα.— Ἐλάτε, μὴν κάνετε ἔτσι, κ. Προσπέρ.</

‘Η περίφημη Σύλβια Σίλντεν, με τὸ πλούσιο χιμόγελό της, ποὺ γίνεται ἀκόμα ἐντονώτερο ἀπὸ τὴν σοβαρότητα τῆς ψεύτικης Γκέισας ποὺ κρατᾷ. ‘Η Σύλβια, ὡς γνωστόν, ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ ἐπειτα ἀπ’ τὴν θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία της στὴν Μαντὰμ Μπάτερφλαϋ.

Τὸ χαμόγελο τῶν ἀστέρων

‘Η ξανθὴ γόρρα τῆς ἀστέρας με τὰ πλατινένια μαλλιά, ἡ Τζίντλεν, ποὺ ἀπὸ ποῦτο ὀφείλει μέγα δόξα της.

‘Η τριτοκοιτία...

‘Αριστερά: “Ἐνα χαριεὺς ἀνδρὶς” ποὺ ἀπὸ τὸν Μὲγαν Μάργουλεϊ μὲ τὸν τρόπο ποὺ φαίνεται, δὲν χαμογελάει. ‘Η φωτογραφία τῆς ἀστὴς εἰναι ἀπὸ τὸ καινούργιο τῆς Λωρέτας Γιόουνς ποὺ ποιεῖ τὴν “Μαχὰ Χριστουγέννων” ποὺ παίζει προσεχῶς ὁ “Ἐνα ἀπὸ τὰς ἀστέρας” ποὺ ποιεῖ τὸν φιλμ, “Ἡ ζωὴ ἐστὶν ἄλμα”.

‘Η τριτοκοιτία...

‘Η ‘Αντζελίτα Βελέζ, ἀδελφὴ τῆς πασίγνωστης Λοῦπε Βελέζ, ἕνα νέο ἀστὴρ τοῦ κινηματογράφου. Τὸ “εὐτυχισμένο” χαμόγελό της ὑπόσχεται πολλὰ γιὰ τὸ μέλλον της, ποὺ καὶ ἐκεῖνο τῆς... χαμογελά!

Ο Τώνης δεν ήταν κανένας δειλός ή συνεσταλμένος κι' είχε το αλλεγκρο πνεύμα του χαμινιού του Παρισιού. Εύρισκε πάντα ευχαρίστηση να συναναστρέφεται με τους ευγενείς, που συγκαίαν στο κατάντημα της κυράς Τουανόν, και γι' αυτό τώρα άρχισε να μιλή στον συνοδό του για χίλια δυο πράγματα.

Ο μαρκήσιος σε μία στιγμή γύρισε και τον περιεγράφηκε με πολλή προσοχή.

— Έχεις λεπτό προσωπάκι, του είπε, μικρό ποδάκι και χέρι λευκό και κομψό...

Ο Τώνης κοκκίνισε.

— Ίσως να σέφερε στον κόσμο ή άμαρτία κανενός ευπατρίδου.

— Δεν ξέρω, αποκρίθηκε ο Τώνης. Το μόνο που ξέρω είναι ότι αν δεν αγαπούσα τόσο την κυρά Τουανόν, θα γινόμουν στρατιώτης.

Και πού θα πήγαινες να καταταχθής;

— Στην εθνοφυλακή. Θα είχα μιάν έμφορη στολή με μπλε σειρήνια.

Ο μαρκήσιος γέλασε.

— Δεν θα ξέρεις, βέβαια, του είπε, πώς είμαι λοχαγός των Εθνοφυλακών;

— Εσείς, κύριε μαρκήσιε;

— Εγώ. Κι αν θέλεις να καταταχθής...

Ο Τώνης έτοιμαζόταν να απαντήσει σιωπώως άλλο, πώς αγαπούσε πολύ την κυρά Τουανόν και δεν μπορούσε να την αποχωρισθώ. Δεν πρόλαβε όμως γιατί ένας τρίτος ήρθε να ανακατευθώ στην συνομιλία τους.

Εκείνη την στιγμή ο μαρκήσιος και ο Τώνης έβλεπαν στην άκρη της οδού Σαιν Λουί κι' έτοιμαζόνταν να στρίψουν την πλατεία Ρουαγιάλ.

Μολονότι είχε σχεδόν σκοτεινιάσει, ένας ευπατρίδης, που έρχόταν από την αντίθετη κατεύθυνση, είδε τον μαρκήσιο και προχώρησε κατ' ευθείαν προς το μέρος του.

Βλέποντας αυτό το άτομο που φορούσε κιόλας ένα κόκκινο κοστούμι πολύ παράξενο, ο μαρκήσιος υπεχώρησε κατά ένα βήμα κι' έφερε το γέρι στην λαβή του σπιτιού του.

— Καλησπέρα, μαρκήσιε.

— Καλησπέρα, κύριε!

Οι δύο ευπατρίδες γαϊρετίστηκαν όπως γαϊρετώνται δύο αντίπαλοι.

— Δεν ήξερα ότι γαϊρετάσατε στο Παρίσι, κύριε, είπε ειρωνικά ο μαρκήσιος.

— Είναι μόλις μία ώρα που έβρασα.

— Ναι;

— Και μαντέψτε, βέβαια, πώς ήρθα για σας.

— Φυσικά.

— Αφού είναι έτσι, έκαμε ο άγνωστος στο ίδιο ειρωνικό ύφος του μαρκησιού, συνεννοούμεθα.

— Βέβαια. Ποιά ώρα προτιμάτε, κύριε;

— Τώρα, άμέσως!

— Και ποιά μέρος;

— Η πλατεία είν' έρμη. Θα είμαστε τάν στο σπίτι μας.

— Με συγχωρείτε, είπε ο μαρκήσιος. Θα προτιμούσα να αναβάλουμε για αύριο.

— Αυτό είναι αδύνατο, μαρκήσιε.

— Κι' όμως υποσχέθηκα στην γυναίκα μου να την συνοδέψω στον χορό της Όπερας.

— Ο άγνωστος αποκρίθηκε άποτομα:

— Αυτούμαι πολύ. Είναι τέσσερα χρόνια τώρα που φανώ να σας βρω, στην Βοημία, στην Αυστρία, στην Ήβλη, παντού, και διάβαινα να σας σκοτώσω.

— Όστε επιμένετε;

— Ασφαλώς.

— Μα δεν έχουμε βοηθούς, μαρτυράς...

— Δεν είναι απαραίτητοι. Έλάτε, μαρκήσιε και ξεπαθώστε, σας παρακαλώ!

Ο μαρκήσιος είχε ξεγύσει για μία στιγμή τον Τώνη, που ήταν πα-

ρων σ' αυτήν την σκηνή σε άποσταση δύο σπημάτων.

— Ειστώ, είπε με θυμό, έλάτε!

Και οι δύο αντίπαλοι προχώρησαν με βιαστικό σήμα κι' εφύσαν στην πιο σκοτεινή γωνία της πλατείας.

Ο Τώνης είχε ακουσει πολλές φορές να λένε στην συνοικία της Μονμάρτρης ότι οι μικροί δεν πρέπει να ανακατευονται στις φιλονεικίες των μεγάλων. Γι' αυτό σταύθηκε στην άκρη. Παρόλα αυτά, η περιέργεια τον έκανε να παρακολουθώ προσεκτικά τον μαρκήσιο και τον αντίπαλο του.

Οι δύο ευγενείς ξεσπάθωσαν κι' η κλαγγή των σπαθιών εφύσασε στ' αυτιά του Τώνη.

Η μονομαχία κράτησε πολύ. Καθένας από τους δύο ευπατρίδες αφηρησμένη ματιά θυμού που μαρτυρούσαν ότι είχαν κι' οι δύο πληγωθώ. Όταν ξαφνικά ο υπάλληλος της κυράς Τουανόν άκουσε μια σπαρακτική κραυγή...

Σχεδόν ταυτοχρόνως έβγαλε απ' τους δύο αντίπαλους κλονιστικές και σωριαστικές γλώες.

Όσο για τον άλλο, ξανάδαλε το σπαθί στη θήκη του, τυλίχτηκε στον μανδύα του κι' απομακρύνθηκε βιαστικά, σαν να μην είχε συμβή τίποτε.

Ο Τώνης επλησίασε τρέχοντας.

Ο πελατής της κυράς Τουανόν ήταν ξαπλωμένος μέσα σε μία λίμνη αίματος...

II

Η έβενινη κασσετίνα

Ο Τώνης εσκυψε πάνω απ' τον ευπατρίδη, που αναπνευσε ακόμα, τον σηκωσε και τον ακουμπήσε σ' ένα τοίχο.

— Φίλε μου, φέλλισε ο μαρκήσιος, είμαι ναυαγισμα πληγωμένος!

— Βοηθείτε! φώναξε ο Τώνης.

Η πλατεία όμως ήταν έρημη και κανείς δεν φωνήσε.

— Σώπα, του είπε ο μαρκήσιος, δεν ώφείλει σε τίποτα... Μινο, ακουσε με και να μου ορκιστής πως θα κάνεις ότι σου πώ.

— Δας τ' ορκίζομαι, είπε ο νεός.

— Στο δωμάτιό μου, συνεχίσε ο μαρκήσιος, βρίσκεται μία ντουλαπά που έχω μαζέψει το κλειδί της. Σ' αυτήν την ντουλαπά θα βρεις μιάν έβενινη κασσετίνα... και θα την παραδώσεις...

Ενας ρογχος οικιαφς τον έτοιμοθάνατο που αφηνοντας μισοτελειωμένη την φράση του, άνοιξε την εφής παρενθύση:

— Πρω παντός, μην πής τίποτε στην γυναίκα μου... προτού ξεμερωθώ! Θέλει α-ποψή να πάη στον χορό της Όπερας... Η τελευταία επιθυμία που την άκουσα να εκφράξω... Αλλοίμονο!... Ας πραγματοποιήση τουλάχιστον... Θα παρουσιαστής σε λί-γο στο μέγαρο... Ο θαλαμηπόλος μου Ίωσήφ θα σου άνοιξη την πόρτα. Θα του δεις πως αυτό το κλειδί... και θα πάρεις την κασσετίνα... Θα την παραδώσεις στον φίλο μου... τον βαρώνο...

Ο μαρκήσιος δεν πρόλαβε να προσφέρη το όνομα του βαρώνου. Έκανε να σηκωθώ άποτομα, αναστέναξε και σωριάστηκε γαμψά.

— Θεέ μου, πθανε! φώναξε ο Τώνης. Για πρώτη φορά στην ζωή του ο νεός αντιμετώπιζε μιάν περίπτωση που χρειαζόταν συγχρόνως και ψυχραιμία και δραστηριότητα.

Αλλά ήταν μόλις δεκάξη χρονών και σ' αυτή την ηλικία πολύ σπάνια συγκεντρώνει κανείς αυτά τα προτερήματα.

Ο νεός στάθηκε ώστόσο στο ύψος των γεγονότων. Πρώτ' απ' όλα έβαξε τον μαρκήσιο και βρήκε πάνω του ένα θαλάττιο γεμάτο κι' ένα κλειδί, το κλειδί που του είχε αναφέρει, πριν ξεψυχήσει ο μαρκήσιος. Τάβαλε όλα στην τσέπη του με την σκέψη:

— Θα επιστρέψω το θαλάττιο στην οικογένειά του και θα μεταχειρισθώ το κλειδί για να πάρω την κασσετίνα που πρέπει να παραδώσω στον βαρώνο... Δεν πρόλαβε βέβαια να μού πή το όνομα του βαρώνου, μπορεί όμως να το βρώ μέσα στην κασσετίνα.

Ο Τώνης γνώριζε πως ο μαρκήσιος κατοικούσε στην συνοικία Σαιν Λουί, αλλά δεν ήξερε τονομά του, όπως επί-σας και το όνομα της οδού όπου ήταν το μεγα-ρό του. Αναγκάστηκε λοιπόν να ξαναγυρίση στην οδό των Νηστευ-των.

Εκεί βρήκε την κυρά Τουανόν που είχε αρχί-σει κιόλας το ντυσιμο και το στόλισμά της.

— Έ, λοιπόν, γύρι-σες;

— Ναι, κυρία.

— Γιατί είσαι έτσι γλωμώ;

— Δεν θαρρώ... Δεν είναι τίποτα.

— Κάτι σου συνέδη...

— Ξαφνικά η κυρά Τουανόν έπαυ-σε να μιλά.

— Θεέ μου! Τα γέλια σου είναι μένα!

Τότε ο Τώνης αναγκάστηκε να αφή-σει την θέση μητριά του την παρμένη τραγική σκηνή, στην οποία είχε παύσει να κοιτά.

Η κυρά Τουανόν τον άκουσε να φωνάζει και στο τέλος φώναξε:

— Πρέπει άμέσως να είσαι στην οικογένειά του. Τρέξε, είναι ο βαρώνος ντε Βιλέρ, λοχαγός των εθνοφυλακών, τοίκε στην οδό Σαιν Λουί.

Ο Τώνης κούνησε το κεφάλι του.

— Δεν ήθελε να είδωπαι την η-κα του. Μου το ζήτησε για χάρη σου...

— Ειστώ. Αυτή η κασσετίνα έφω-τά να εκτελεσώ την θέλησή του...

— Θα εκτελεσώ την θέλησή του με-νός, αποκρίθηκε ο Τώνης με ένα β-ρο ύφος, που δεν ταίριαζε και πολύ με την ηλικία του.

Η κυρά Τουανόν κούνησε το κε-φάλι της.

— Καυμένο μου παιδί, είπε, δεν θα κανείς να ανακατευτείς στις πα-ρών αβλικών... Δεν θανεις ποτέ...

— Ορκιστήκα, αποκρίθηκε ο Τώνης και θα τηρήσω τον όρκό μου...

— Γίνω στο μέγαρο Βιλλέρ.

— Για ποιά λόγο;

— Για να είδωπαι τον βαρώνο του μαρκησιού.

Κι' ο Τώνης, που ίσως για πρώτη φορά στην ζωή του δεν άκουγε τις πα-ρά της κυράς Τουανόν, έφυγε εφύσας με τις δύο πληροφόρες που είχαν β-ροντας προς την συνοικία Σαιν Λουί.

Η κυρά Τουανόν σωριάστηκε με μιάν πολυβρόνια ψιθυρίζοντας:

— Κρίμα! Πάει ο χορός της Όπερας...

Ο Τώνης έτρεξε κι' έφθασε στο μέγαρο στην συνοικία Σαιν Λουί.

Ο λούστρος περιμενε στην άκρη της οδού Σαιν Λουί, μαζί με τα κομμάτια του μεγάρου Βιλλέρ.

— Έλα μαζί μου, του είπε ο Τώνης.

— Να σου πώ την αλήθεια, κύριε, γάνω την ύπομονή μου...

— Έγεις δίκη... Έλα.

— Κι' ο ιππότης που είναι...

— Έλα μαζί μου.

Ο νεός, χωρίς να δώσει έμφαση στον λούστρο, προχώρησε μαζί του ως την τα του μεγάρου Βιλλέρ. Εκεί τον περιμένε ο βαρώνος ντε Βιλέρ.

— Αφής έδω τα κομμάτια...

— Πρώτα να γυμνήσεις την πόρτα...

— Λες σου βαρώνο...

— Πόλο του κυρίου μαρκησιού...

— Καί...

— Εδώ τον Ίωσήφ...

Ο λούστρος έξετέλεσε κατά τις διαταγές του Τώνη.

— Γύστε από δύο λεπτά έπίστευ...

— Ναν θαλαμηπόλο με γράφει...

— Σείς μ' έζητήσατε;...

— Κι......

— Ένω...

— Τι μέ θέλετε;

— Έρχομαι εκ μέρους του κυρίου σας μαρκησιού.

— Α! Τόν είδατε; Τρέξε, φέρε χτύπη-σε ως τώρα η κυρία μαρκησία το κουδούνι για να μιλώ αν έπίστρεψω.

— Δεν θα έπίστρεψω. Θα λείψω σε εί-κοσι τέσσερες ώρες ταξίδι.

— Μα αυτό είναι αδύνατο! Έκανε ο θα-λαμηπόλος. Η κυρία μαρκησία τον περι-μένει για να πάνε στον χορό της Όπερας.

— Τέ ξέρω, άφού έφερα και τα κο-στούμια.

Κι' ο Τώνης έδειξε τα τρία κομμάτια που κρατούσε ο λούστρος.

— Περιεργί! είπε ο θαλαμηπόλος.

Ο Τώνης έπιασε το χέρι του Ίωσήφ και σήκωντάς το:

— Αγαπούσε πολύ τον κύριό σας, Ίω-σήφ; του είπε.

— Μα εξακολουθώ να τον αγαπώ!

— Αλλοίμονο!... Η αγάπη σας κι' η α-ποτίμωσή σας του είναι αχρηστες στο μέ-λλον.

Ο θαλαμηπόλος έπνιξε μιάν κραυγή:

— Πθανε!... πρόσθεσε ο Τώνης.

— Πθανε; πθανε!... φέλλισε ο θαλα-μηπόλος.

— Ναι.

— Αυτό είναι αδύνατον...

— Είναι μιάν ώρα τώρα που πθανε.

Ένας ιππότης τον σκότωσε σε μονο-μαχία στην πλατεία Ρουαγιάλ...

— Κι' έφερε το όνομα αυτού του ιππότη.

— Δεν το ξέρω. Το μόνο που ξέρω είναι ότι γύρισε όλο -όν κόσμο με την πρόθεση να μονομαχήση με τον κύριό σου...

— Αχ! στέναξε ο θαλαμηπόλος, που αναγκάστηκε να γνώριζε τα μυστικά του μαρκησιού. Είναι ένας απ' τους «Κόκ-κινους Ιππότες»! Έπρεπε να το περι-μενέ...

Κι' άρχισε να κλαίει.

Ο Τώνης τού διηγήθηκε τότε την σκηνή στην οποία είχε παρστή και α-νέφερε τις τελευταίες θελήσεις του μαρκησιού.

— Ότε, έκανε ο Ίωσήφ, είπε πως πρέπει η κυρία μαρκησία να πάη στην Όπερα;

— Ναι.

— Θεέ μου! Και πώς να γίνη αυτό; Βαρνάκι ο Ίωσήφ γτύπησε το μέτω-πο του.

— Θα πώ στις κυρίες, πως ο βασι-λιάς, που βρίσκεται στις Βερραλλίες, κλείσε τον μαρκήσιο και πως ασφαλώς θα μιλώ στην νύχτα.

— Ακριβώς. Η κασσετίνα όμως;

— Έγεις δίκη... Έλάτε μαζί μου.

Ο θαλαμηπόλος που ήταν πολύ ταχα-νός έπιασε τον Τώνη στην αβλή του μαρ-τρίου, απήλαξε τον λούστρο απ' τα κομμάτια τον πληρώσε και τον έδειξε. Ίω-σήφ παρέδωσε τα κοστούμια σ' έναν άλλον υπάλληλο, προσθέτοντας:

— Είναι για την κυρία μαρκησία απ' το κασσετίνα της κυράς Τουανόν.

Ο Ίωσήφ πήρε τον Τώνη από το χέρι, ανέβηκε την σκάλα της υπηρεσίας κι' έ-φθασε στο πρώτο πάτωμα του μεγάρου.

Εκεί άνοιξε μιάν πόρτα κι' άκούμπησε σε ένα έπιπλο το κρησάτι που είχε πάρει από τον θυροφύλο.

Να το γραφείο του δυστυχισμένου κυ-ρίου μου, είπε. Η ντουλαπά είναι απέναν-τι. Φέστε για την κασσετίνα... Εγώ πη-γαίνω να πώ στην κυρία πως ο κύριος μαρκήσιος βρίσκεται στις Βερραλλίες.

Κι' ο θαλαμηπόλος άφησε μόνο τον νεό του γραφείο του κυρίου του.

Ήταν μιάν ευρύχωρη αίθουσα με ταπε-τσαρία σκουρόχρωμας. Ο Τώνης έ-κλεισε την πόρτα πίσω του.

Πατέ ο νεός δεν είχε περάσει τόσες περιπέτειες μέσα σε μιάν ώρα και ποτέ δεν είχαν αναλάβει τόσο έπίσημη άποστο-λή.

Η σοβαρότητα των περιστάσεων τον γέ-νιζε άδύναμη ύπερσημεία και αύτοπεποί-θηση, και σκεπτόταν:

— Έκανε έναν όρκο, θα τον τηρήσω...

— Τι μέ θέλετε;

το χειρόγραφο του μαρκησιού που είχε αυ-τό την απλή έπιγραφή:

«ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΟΥ»

III

Το μυστικό του μαρκησιού ντε Βιλέρ

Το χειρόγραφο του μαρκησιού, γραμμένο με πολύ ευανάγνωστο γραφικό χαρακτήρα, άρχιζε έτσι:

«Είμαι τριάντα χρονών. Αυτά που θα διηγηθώ έγιναν προ τεσσάρων ετών, όταν είχα κλείσει τα είκοσιέξη.

» Ήμαστε τέσσερες φίλοι, άξιωματικοί στο συνταγμα της Φιλάνδρας, κατά την έ-πονη της πολιορκίας της μικρής αυτοκρα-τορικής πόλεως Φρούλεν, επί του Δουνα-βίου. Ο πρώτος ονομαζόταν Γαστών ντε Λαβέναι, ο δεύτερος Άλμπερ ντε Μω-δαιν, ο τρίτος Μάρκος ντε Λαού. Ο τέ-ταρτος ήμαυ εγώ.

» Η πολιορκία διαρκούσε πολύ κι' ο σταταρχής Μπελλίλ, που είχε διευθύνει τις πρώτες επιχειρήσεις, άποτραβήχτηκε ύ-περ από μιαν έβδομάδα, αφήνοντας ά-πλουστατα μπροστά στα φρούρια τρία συν-τάγματα πεζικού, ένα τάγμα της Βασιλι-κής Φρουράς και δύο πεδινες πυροβο-λαρχίες.

Ο σταταρχής είχαν, ασφαλώς, με-γάλο σχέδιο επιχειρήσεων και δεν έδι-νε πολλή σημασία στην κατάληψη της Φρούλεν, που ήταν κάθε άλλο παρά έπίκαιρο σημείο. Προσπαθούσε όμως να ξεγελήσει τους Αυτοκρατορικούς και να τους κάνει να συγκεντρώσουν όλη την προσοχή τους σ' αυτή την πόλη.

Πλησίαζε ο Σεπτέμβριος κι' είχε άρνισει το κρύο.

Μιά μέρα ο διοικητής του φρουρίου της Φρούλεν έγραψε στον μαρκήσιο ντε Λανζέβεν, τον αρχιστράτηγό μας, αυτή την έπιστολή:

«Κύριε μαρκήσιε.

» Έβρασε η ήμερα των Άγίων Πάν-των, πλησιάζει το Ψυχράδατο και

» θα έπακολουθήσουν οι έορτές των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρο-νίας. Δας κάνω μιάν πρόταση: Να

» κάνουμε άνακωχή τις Κυριακές και έορτές. Οι άξιωματικοί σας θα έχουν την άδεια να φύγουν να γορέσουν στο

» πρώτατο της Φρούλεν όπου είναι τα πλουσιότερα σπίτια της πόλεως, κι' οι δικοί μου θα τους επισκεφθώ στο

» μέρος του στρατοπέδου σας όπου θέλετε τους υποδείξει. Θα είναι μιάν ευκαιρία κι' ένας τρόπος να περάσουν την ώρα τους οι άξιωματικοί μας.

» Έν άναμονή της άπαντήσεώς σας, δι-ατελώ μετ' άκρας ύποληψέως, δι-

» «Λοχαγός Μπεργκμάν».

Ο μαρκήσιος αποκρίθηκε:

«Λοχαγός Μπεργκμάν».

«Κύριε Λοχαγέ.

» Δέχομαι την πρότασή σας και προσκα-λώ τους άξιωματικούς σας σε γεύμα, για την ήμερα των Άγίων Πάντων, στο

» πρώτο χαρνακωμά μας.

» Θα στήσω στο μέρος εκείνο μιάν σκηνή για να σας δεχθώ και διατελώ, εν ά-ραμονή της ύφλης αυτής εμής, κύριε Λοχαγέ.

» Προθυμότητας

» Μαρκήσιος ντε Λανζέβεν».

Την ήμερα των Άγίων Πάντων οι Γάλ-λοι κι' οι Αυστριακοί άξιωματικοί έπωρε-λούμενοι της άνακωχής, συναντήθηκαν έξω από την πόλη και αντήλλαξαν μεγάλες φι-λοφρονήσεις.

Ο αρχιστράτηγός μας μαρκήσιος ντε Λανζέβεν, που είχε κλησιστάιν άνομινη παρασία, παρέθεσε στους πολιορκουμένους ένα έξογο γεύμα κι' οι κυρίες της πόλεως έλαβαν πρόσκληση να γορέσουν κάτω από μιάν σκηνή φωταγωγημένη με βενγαιλικά και βενετσιάνικα φανάρια.

Την επομένη, που ήταν Ψυχράδατο, δεν δόθηκε χορός στην Φρούλεν. Μας κά-

Ο

Τά περίεργα του κόσμου

Παράδοξες προφητείες

Τά μυστικά του μέλλοντος. - 'Ο άστρολόγος Νοστράδαμους. - Πώς προβλέφθη ο Παγκόσμιος Πόλεμος. - 'Ο αντίχριστος και ο Κάζερ. - 'Ο προφήτης Μαλαχίας προλέγει το τέλος του κόσμου!

ΜΙΑ από τις μεγαλύτερες έγνοιες της ανθρωπότητας υπήρξε ανέκαθεν η προσπάθεια ν' αναγνωρίσει το μέλλον με την ελπίδα ότι κατ' αυτόν τον τρόπο θα ήταν εύκολο ν' αποφευχθούν τα κακά που συνεχώς έπατειλουν τον κόσμο. Από μια τέτοια απασχόληση γεννήθηκαν οι προφητείες που τόσο ρόλο έπαιζαν στην διαμόρφωση των θρησκευμάτων και που, όσο κι' αν αυτό φανή παράξενο, εξακολουθούν να έχουν μεγάλη περσση. Έτσι, κάθε λίγο και λιγάκι ακούμε να λέν πως ή τάδε κυρία (γιατί ανέκαθεν το ασθενές φύλο έδειξε ιδιαίτερη κλίση στις προφητείες, ως πιά... εφάνταστο) προείπε έναν πόλεμο, έναν κατακλυσμό, μια συμφορά, κι' όχι σπανίως ακόμα το τέλος άκόμα... του κόσμου!

Σ' αυτή την κατηγορία των προφητών, εξαιρετική θέση κατέχει ο διαβόητος γάλλος άστρολόγος και μάγος του 16ου αιώνος Νοστράδαμους. 'Ο άθεόφοβος έχει γράψει πάνω από 14.000 τετράστιχα, στο καθένα των οποίων περιέκλεισε και μια προφητεία! Μερικά από τα τετράστιχα αυτά βγήκαν αληθινά, σαν εκείνο π.χ. που προήγγειλε τιν βίαιο θάνατο του βασιλέως της Γαλλίας 'Ερρίκου Β', ο οποίος σκοτώθηκε πράγματι κατά λάθος σε κάποια ξιφασκία μ' έναν φίλο του. 'Επίσης έπηλήθευσε και η πρόρρησης ότι στα 1792 θα γίνει μια αναγέννησις του πολιτισμού: πράγματι από τα 1792 άρχίζει η νέα χρονολογία που έθεσπισεν η γαλλική επανάστασις.

□=□

Άλλη προφητεία, πολύ γνωστή έπίσης είναι αυτή που δημιουργήθηκε στο καθολικό μοναστήρι του 'Ορβάλ. Τό χαρακτηριστικό είναι ότι αν και πρωτοσυνεγράφη στα 1544, έγινε πλήρως γνωστή μόνον κατά την Γαλλικήν 'Επανάστασι, όπότε τα επαναστατικά στρατεύματα κατέλαβαν το μοναστήρι. Περιέργο πρέπει να θεωρηθί το γεγονός ότι ενώ οι μοναχοί είχαν προφητεύσει με καταπληκτική ακρίβεια όλα τα ιστορικά γεγονότα μέχρι της Γαλλικής 'Επανάστασεως, από κεί και πέρα τα κάνουν κυριολεκτικώς θάλασσα! Σ' αυτό στηρίζόμενες οι κακές γλώσσες υποστηρίζουν ότι οι άγαθοι μοναχοί, προτού δώσουν κατά το 1792 στην δημοσιότητα τις προφητείες που διετείνοντο ότι είχαν γίνει ποδ δυνάμει αιώνων, έθεώρησαν καλό να τις «ενημερώσουν» λιγάκι και να τις διορθώσουν σύμφωνα με τά... γεγονότα! 'Ο Θεός και η ψυχή τους!

Οι διάφοροι μάντιες και προφίτες ώργιάσαν κυριολεκτικώς γύρω στον Παγκόσμιο Πόλεμο! Τό περίεργο είναι ότι όλοι συμφωνούσαν πως το κυριότερο και σημαντικότερο γεγονός της τιτανωμίας αυτής θα ήταν ή καταστροφή του Παρισιού, που θα την προκαλούσε μια τεραστία πυρκαϊά! Τό ότι ένα τέτοιο δυστύχημα εύτυχως δεν συνέβηκε, δεν φθάνει για να αποθαρρύνει

νη αυτούς που δίνουν πίστη στους μάγους, γιατί στηρίζονται σε άλλες προφητείες που συνέπεσε να βγούν αληθινές. Έτσι, ή «Προφητεία της Μαγεντίας» λέγει επί λέξει: «Ο Γουλιέλμος, ο δεύτερος φέρων το όνομα αυτό, θα είναι ο τελευταίος βασιλεύς της Πρωσίας». Προφανώς πρόκειται για τον έκθρονοσθέντα Κάζερ, αλλά ή προφητεία προσθέτει: «Δέν θα έχη άλλους διαδόχους εκτός ενός βασιλέως της Πολωνίας, ενός βασιλέως του Χανόβερου και ενός της Σαξωνίας». 'Ο καιρός θα μας δείξη εάν θα ολοκληρωθί ή προφητεία της Μαγεντίας...

'Ο καλόγερος πάλι Φρά Τζοβάνι περιέγραφε στα 1600 τον 'Αντίχριστο ως έξης: «'Ο αληθινός αντίχριστος θα είναι ένας μονάρχης, γιός του Λουθήρου...θα έχη μονάχα ένα χέρι. Οι άμέτρητες στρατιές του θα πάρουν ως έμβλημά τους τη φράση: «'Ο Θεός μαζί μας».

Είναι εύκολο υπό τον χαρακτηρισμόν αυτό του 'Αντίχριστου ν' αναγνωρίσει κανείς και πάλι τον Κάζερ Γουλιέλμο Β' της Γερμανίας, που είναι Λουθηρανός τó θρήσκευμα, έχει τó ένα χέρι κοντήτερο από τó άλλο και που τα στρατεύματά του φώναζαν κατά τόν πόλεμο την περίφημη Ισχή «Γ κ ό τ μ ι τ ο υ ν» δηλαδή «'Ο Θεός μεθ' ημών»... 'Ο Φρά Τζοβάνι προσθέτει ότι στο τέλος «'Ο αντίχριστος θα χάση τó στέμμα του και θα πεθάνη έρμηος και τρελλός. Οι κτήσεις θα μοιρασθούν σε είκοσι δυο μερίδια, που κανένα του δεν θάχη ούτε βασιλέα, ούτε στρατιώτη. Στόν πόλεμο θά λάβουν μέρος συνασπισμένοι ή Λεοπάρδαλις, ή Κόκκορας και ή 'Ασπίς άετός έναντιόν τών δυο μαύρων 'Αετών». Αν αναλογισθούμε πως ή Λεοπάρδαλις συμβολίζει την 'Αγγλία, ή Κόκκορας τη Γαλλία, ή 'Ασπίς 'Αετός τη Πολωνία και ή Μαύρη 'Αετός την Γερμανία και την Αυστρία, βλέπουμε πως ο μοναχός του 1600 δέν έπαισε διόλου έξω.

□=□

'Εκεί όμως που άνοίγεται ελεύθερο τó πεδίο στη φαντασία των προφητών είναι τα ζητήματα που έχουν σχέση με τή Συντέλεια των Αιώνων και τó Τέλος του Κόσμου. 'Ανάμεσα σε χιλιάδες έρμηνείες, οι διάφοροι μάντιες συνυπνουν στα έξης περίπου σημεία: πρώτον στην χρονολογία: για όλους τó σωτήριο έτος 2000 μ. Χ. να σημαίνει τó τέλος του Κόσμου! Γιατί ειδικώς αυτή ή χρονολογία: Φαίνεται πως τους έθελε ή στρογγυλός αριθμός...Σύμφωνα λοιπόν με αυτές τις προφητείες, ή γενική φυσιογνωμία της ταραχώδους εκείνης εποχής θα είναι περίπου ή έξης: στην άρχή θα υπάρχουν μια περίοδος επαναστάσεων και πολέμων κατά την οποία θα καταστραφούν όλες οι πόλεις, ή έμφάνισις ενός μεγάλου βασιλέως που θα κυριarchήση παντού θα σημάνη την άρχή μιας ευτυχισμένης περιόδου πλούτου, ειρήνης και ανθόσπης, που θα συμπληρωθί με την εμφάνισις ενός μεγάλου 'Ιεράρχου που θα κατορθώση να ενώση όλες τις εκκλησίες... ή λαμπρή αυτή εποχή θα διακοπή από τόν 'Αντίχριστο που σε λίγο-λίγο χρόνο κóσμου μίας θα καταστρέψη τó έργο του βασιλέως. Σε λίγο ή 'Αντίχριστος θα νικηθί από τις συνασπισμένες στρατιές των πιστών. Τόν νέον αυτόν θρίαμβον λίγες μέρες τόν γιορτάζουν από την τελευταία ήμέρα του Κόσμου, τόσες μόνον όσες χρειάζονται για να μεταστροφούν κι' οι τελευταίοι άκόλουθοι του 'Αντίχριστου και να ετοιμα-

στούν μαζί με τούς Δικαίους για τó μέρα της Κρίσεως...

□=□

Τό συγκινητικό αυτό παραμύθι ναί άγνωστο πότε θα συμβή άν θα συμβή ποτέ. Μας τó κάνει όμως ή 'Αγίος Μαλαχίας που έζησε δωδέκατο αιώνα και που έγραψε αιτέρως να προμαντέψη ποιά θα ήαίη χαρακτηριστικά γνώρισμα του κατ' ένα της Καθολικής Εκκλησίας. Έπειτόν ότι πολύ συχνά οι χαρισματικοί αυτοί βγήκαν αληθινοί.

'Ετσι ή περίοδος κατά την οποία πηρεί Πάπας ή Κλήμης ΙΒ' (1774-1800) χαρακτηρίζεται ως «'Αγία 'Αναγέννησις». Πρόκειται για ή μεγάλη Γαλλικήν επανάστασι που προχώρα βασιλιά Πίος ΣΤ' (1774-1800) άνωστά πσολοκικός Τσάβιδηθης, πράγματι πας αυτός συνελήθη αιχμάλωτος τις στρατιές της Γαλλικής Δημοκρατίας περιλαβείς από πόλη σε πόλη να εξόριστος στη Βαλετία. ή βασιλιάς Πίος Ζ' χαρακτηρίζεται ως «'Ασπιδόκτητος άετός»: πρόκειται για τó πολέοντα που είχε ως σύμβολο τó καί ή όποιος άπήγαγε τόν Πάπα Ρώμης και τόν μετέφερε στο Ραβέννα. Για τόν Λέοντα ΙΒ' (1823-1846) ή «'Αγίος Μαλαχίας: «Κύριος άετός». Συγκύβει που φυλάει τó παλάτι ή Πάπας και φιδί ή διάφορες έταιρίες. 'Ο Πίος Θ' (1829-1846) χαρακτηρίζεται ως «'Ιερός άστροπότης τόν Γρηγόριο ΙΣΤ' ή προφητεία έσθουαστή. Τόν λέει «'Από τήν τής 'Ετρουρίας». Καί πράγματι πας αυτός άήκε σ' ένα τάγμα πδρευσέ στην πόλη Μπάλνις της Σερβίας! 'Ο Πίος Θ' καθορίζεται ως «'Ασπιδόκτητος άετός» τόν προελθών από Σταυρόν. Πρόκειται τήν κακοδαιμονία του Πάπα έπ' του βασιλικού οίκου της Σαβοΐας, σημερινού 'Ιταλικού οίκου, που έπ' οικόσημό του ένα σταυρό! Τό παλάτι του Πάπα Λέοντος ΙΓ' (1878-1903) περιέχει έναν κομήτη, κι' ό άναρχος ή χίος άναφέρει για τόν ποινιστή «'Φως στον ούρανό». Για τόν Πάπα «'Αντατή φωτιά»: είναι ή μεγάλη πυρκαϊά που άρχίζει... 'Ο Βενέδικτος (1914-1921) χαρακτηρίζεται ως «'Ασπιδόκτητος άετός» τόν σκεία άποδεκατισθείσα: ή πόλη τó δεκάτις μαζί με τήν άστροπότη τόν καθολικισμό.

Υστερα άπ' αυτόν, ή «'Αγία ή χίας προφητεύει πως δέν θα ήσται παρά μόνον έξη Πάπα, που τόν καθριζει ως έξης: «'Αγγελικός» «'Ποιμήν και Ναύτης», «'Ανθος 'Ανθέων», «'Η οεληή κομμένη τή μέση», «'Ο σκοτεινιασμένος 'Ηλιος» και ή τελευταίος «'Η Δόξα της 'Εληας».

'Ετσι αν υπολογίσουμε για κάθε Πάπα δέκα χρόνια, από τó τέλος του κόσμου μίας γιορτάζουν έξήντα εν δώδεκα χρόνια. Άν δώδ ή τó κοσμοϊστορικό αυτό γεγονός θα συμβή κατά τó ποσομό 2000 π. Χ! 'Ετσι λέει τó λαχιστον ή «'Αγίος Μαλαχίας.

'Η ιστορία του θεάτρου

'Η μάχη του «'Ερνάνη»

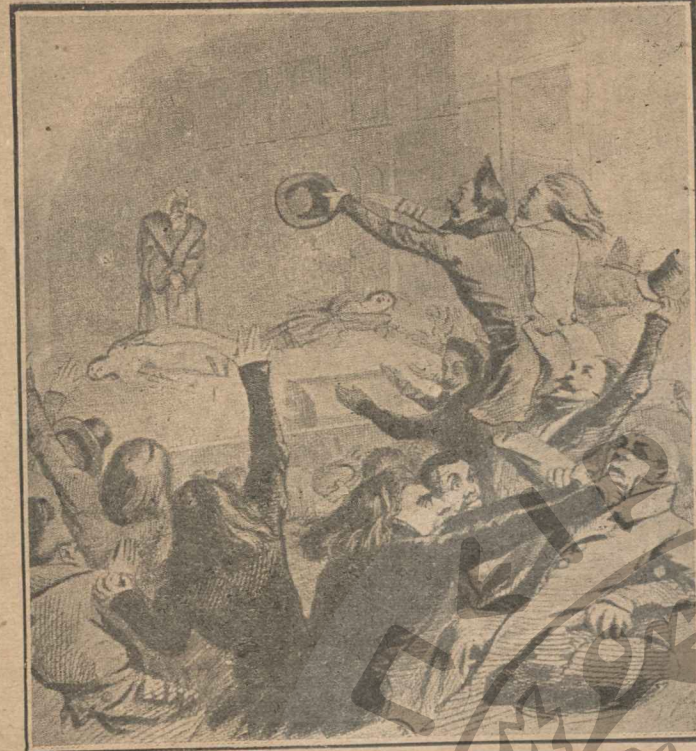
Μιά ιστορική παράστασις που κατέληξε σε... μάχη μεταξύ τών θεατών! Τό αλληλοφάγωμα κλασσικών και ρωμαντικών. Ξερρίζωμα γενειάδων, άνοιγμα μυτών, γρονθοκόπημα, κ. τ. λ.

ΟΤΑΝ σήμερα προφέρουμε με σεβασμό τó όνομα ενός μεγάλου συγγραφέως ή άναφέρουμε ένα από τά έργα εκείνα που ή φύη τους πέρασε άκατάλυτη διά μέσου τών αιώνων, ή αξία τους μάς κάνει ν' άδισοφορούμε για όλα τά μικρά εκείνα γεγονότα που συνοδεύουν πάντοτε τήν εμφάνισις κάθε δημιουργίας. 'Η παρτήρησις αυτή έφαρμόζεται κυρίως στο θέατρο που, λόγω της συστάσεώς του, έχει τήν πλουσιότερη άνεκδοτολογία. 'Όταν ή σημερινός θεατής άναπαυτικά καθισμένος, παρακολουθεί μια παράστασις του «'Οθέλλου», ή του «Φάουστ», δέν φέρνει βέβαια ποτέ στο νού τó χτυπόκαρδο του Σαίξπηρ και τού Γκαίτε, τó βράδυ της πρώτης παραστάσεως, τις δολοπλοκίες τών έθρων του, τους υπολογισμούς τού θεατήρη που ένδιαφερόταν μόνο για τις εισπραξείς, και έν γένει όλα τά πα-

ταληκτικήν έπιτυχία. Δεύτερη έπίθεσις τών ρωμαντικών με μια διασκευή του «'Οθέλλου» από τόν 'Αλφρέ ντε Βινύ: δεύτερος θρίαμβος. Οι «γέροι», όπως ήταν φυσικόν, τά χρειάστηκαν: υπήρχε κίνδυνος να τούς βάλουν τά γυαλιά. Οι νεαροί που τούς περιφρονούσαν ως τότε! Οι νέοι, πάλι, κατέλαβαν πως έμενε άκόμη να δώσουν τήν τελική μάχη έναντιόν του κλασσικού φρουρίου, να τó κυριεύσουν και να στήσουν όριστικά τήν θριαμβεύουσα σημαία τους! Κι' έτσι, τά δυο στρατόπεδα έτοιμάσθηκαν για τήν τελικήν έπίθεση που θα ξεκαθόριζε τó ζήτημα της έπικρατήσεως της μίας σχολής επί της άλλης. 'Η μάχη όρίστηκε να δοθί έπ' ευκαιρία της πρεμιέρας του «'Ερνάνη», δράματος τού άρχηγού τών Νέων Βικτωρος Ουγκώ.

Οι προετοιμασίες άρχισαν πυρετώδεις. Τήν γενική άρχηγία τού άγώνος τού μέρους τών Ρωμαντικών άνελαβεν ένας ζωγράφος, ή Θεόφιλος Γκατιέ, ή κατό-

Τά σέφη των ρωμαντικών ξεχύθηκαν έναντιόν τών κλασσικών κι' επηκολούθησε αληθινή έπική σύμπλοκη. ('Αναπαράστασις από παλιά γραβούρα)

πιν περίφημος ποιητής και κριτικός. 'Ο μοιέμ αυτός τύπος, έπ' μίαν έβδομόδα τριγυρούσε σ' όλο τó Καρτιέ-Λατέν και τó Μονπαρνάς, όπου έστεγάζοντο οι διάφοροι νεαροί καλλιτέχνες και έβγαζε φλογερούς λόγους, φανατίζοντας τούς πιστούς. 'Επίσης καθόριζε τήν θέση τού καθενός μέσας στο θέατρο και διάλεγε «παρηγηγούς» για να τόν βοηθήν και να γιγάνουν διαταγές στο στρατεύμα τού! 'Αληθινή έπιτελική εργασία!

Οι κλασσικοί πάλι, σαν σοβαροί και μετρημένοι άνθρωποι αυτοί, δέν έκαναν άλλο, παρά να άκονίζουν τις πιο φαρμακεμένες πέννες τους για να καταστήσουν, μετά τήν παταγώδη ήττην, τούς έργου που τούς φανάταν βεβαία, τούς «Θρασείς νεανίσκους, οι όποιοι είχαν τολμήσει να μεταχειρισθούν διά τούς πρεσβύτερους τών τήν λέξιν «γέρο-ξεκουτηράδες!».

'Η ήμέρα της πρεμιέρας, ή περίφημη έκτοτε 25 Φεβρουαρίου 1830 έστρεψεν επί τούς, με μίαν άτμόσφαιρα γεμάτη ή-

λεκτρική νευρικότητα. Από τó μεσημέρι ήδη ή πλατεία που είναι μπροστά στην «Κομεντί Φρανσαίς», είχε γεμίσει από τις στρατιές τών φίλων του Θεοφίλου Γκατιέ, που περίμεναν από νωρίς τó άνοιγμα του θεάτρου για να καταλάβουν έξ' έφόδου όλο τά επικαιρα σημεία. Πράγματι όταν άνοιξαν οι πόρτες, ξεχύθηκαν σαν αίφονας οι ρωμαντικοί με έπικεφαλής τους τόν Γκατιέ, που από πριν είχε καθορίσει ή ίδιος τήν θέση τού καθενός: κατέλαβαν έτσι όλο τó ύπερώο, ώστε να μην υπήρχε κίνδυνος να βάλουν εκεί οι κλασσικοί έγκαθέτους για να σφουρίσουν τó έργο. 'Επίσης έπιασαν τά πόστα της κλάκας (στην «Κομεντί-Φρανσαίς» τóς σειρές καθισμάτων στο πίσω μέρος, λόγω της άκουστικής των, προτιμούνται ή διατέρας από τούς κλακαδόρους). 'Ακόμα και σε κάθε σκοτεινή γωνία τοποθετήθηκαν από δυο-τρεις χειροδύναμοι νέοι, για να έμποδίσουν κανένα ύπουλο έθροβό ν' άποδοκιμάση τó έργο, κρυμμένοι και προφυλαγμένοι από τó σκοτάδι.

'Επί τέλους ή αύλαία σηκώθηκε. Τό τί συνέβη, τότε εινε άνεκδιήγητο. 'Ο πρώτος στίχος τού έργου ήταν ή έξης:

«Νάνα τάχα αυτός; Ειναι στη σκάλα τήν...»

Κρυφή...

'Αμέσως άναψεν ή καυγάς. Οι κλασσικοί, βλέποντας σ' αυτό τó σπάσιμο τού στίχου μια θανάσιμη προσβολή έναντιόν τών κανόνων της στιχουργικής, έθριξαν κι' άρχισαν να σφουρίζουν. Οι ρωμαντικοί πάλι, προσφισζόμενοι ότι τó σπάσιμο αυτό ήταν άριστουργηματικό, γιατί έτοι ριγμένη ή λέξις «κρυφή» στον δεύτερο στίχο διπλασίαζε τήν έντύπωση της άς... κρυφής άρχισαν να άλλαζάν την! 'Η σασαρία και τó κακό δέν σταμάτησαν παρά ό λίγο για να ξαναρχίσουν πάλι σε λίγο όταν ή ήρωίς προσαγορεύει τόν 'Ερνάνη ως έξης:

«Είσαι τó ύπερόχο και γενναίοφρονό που λεοντάρι!».

Αυτό πια υπερέβαινε τά όρια της άνεκτικότητας των κλασσικών. 'Ακούς εκεί «ύπερόχο και γενναίοφρονό λεοντάρι» σ' ένα θεατρικό έργο! Σχιζόντας τά ήμάτια τους, οι γέροι συνεκέντρωσαν όσα όόρους τους είχαν απομείνει κι' άρχισαν πάλι να σφουρίζουν δαμονιωδώς! Τότε ή άρχηγός Γκατιέ μ' ένα βλέμμα και μόνο έδωσε τó σύνθημα της μά-

χης. Τά στίφη των ρωμαντικών ξεχύθηκαν έναντιόν τών κλασσικών. Άνοιξαν μύτες, έσπασαν γυαλιά, γενειάδες ξεριζώθηκαν, περρούκες έξεφαίστηκαν, ρεντιγκότες έσχίστηκαν πάνω σ' αυτή τήν έπική σύμπλοκή, ενώ οι ήθοποι, αμυντικοί κι' αυτοί ρωμαντικοί, έδακρυλούθσαν με δαυλίαν άταραξία να άποκρίνονται τούς ρόλους των.

'Όταν τελείωσεν ή παράστασις — ένας Θεός ξέρει πως — παρεπήρη ότι οι κλασσικοί είχαν ήττηθί κατά κράτος και κύτταζαν με τί τρόπο να φύγουν από τó θέατρο άπαράτητοι. 'Ο ρωμαντισμός είχαν έπιβληθί όριστικά και οι έξαλλοι όπαδοί του απέθεσαν τόν θριαμβευτήν της βραδυάς.

'Ετσι ή ιστορική αυτή μέρα, που γκρέμισε έναν κόσμο και άνώμασε έναν άλλο, τελείωσε όπως ήταν φυσικό να τελείωση: Οι νικηταί, με τούς άρχηγούς τους επί κεφαλής, στρώθηκαν σ' ένα μεγαλοπρεπές ταμπόσι, που κράτησε όλη τή νύχτα!

Μιά Πελαγούδα σ'ή φλόγα τ'ής ζωής

ΣΠ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΑΘΗΝΑΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

Η ΝΕΛΛΗ ά-
γαπά με ά-
γνό άισθημα
τόν Νίκο Μαράτο, κά-
ποτε όμως πέφτει θύ-
μα ενός θείου της κι
αναγκάζεται στο τέ-
λος νά πάει τον
κακό δρόμο. Στο τέλος, γιά νά μήν άντι-
κρύψει τόν Νίκο, φεύγει μ' ένα φίλο της
στήν Εύρώπη.

Ο Νίκος έν τώ μεταξύ προσπαθεί νά μάθει τί απέγινε ή Νέλλη. Μά όλες του οί έρευνες και οί προσπάθειες μένουν ά-
καρπες. Γιά νά ξεγάση τόν πόνο του ρί-
γνεται στήν δουλειά και στο τέλος άνοίγει
δικό του γραφείο με συνεταιρο τόν Παύλο
Φουρδίζη, έναν παλιό παιδικό του φίλο.

Μιά μέρα ο Παύλος δίνει ένα γλέντι
στο σπίτι του και κατορθώνει νά πείσει και
τόν Νίκο νά παρευρεθώ. "Ολοι οί προσκε-
κλημένοι έχουν έλθει, εκτός από τόν Φί-
λιππο Κλάδη, πού τόν περιμένουν με άνη-
μπουνησία γιά νά τούς γνωρίσει τήν νέα
φιλανθά του πού είναι θαύμα όμορφιάς.

Και σέ λίγο εμφανίζεται ο Φίλιππος,
συνδεόμενος από τήν Νέλλη!

Ο Νίκος και ή Νέλλη κυττάζονται κα-
τάπληκτοι, αλλά κατορθώνουν νά συγκρα-
τηθούν ως τó τέλος του δείπνου, όποτε ο
Νίκος άποσύρεται σ' ένα σαλόνι μόνος. Σέ
λίγο υπαίνει μέσα και ή Νέλλη και άργί-
ζουν νά μιλούν γιά τόν παλιό έρωτά τους,
όταν έξαφνα παρουσιάζεται ο Φίλιππος.

Μεσολαβεί μιά σκηνή μεταξύ τών τριών.
Ο Νίκος αναγκάζεται νά έπέμβη και στο
τέλος παίρνει τήν Νέλλη και φεύγει γιά
τό σπίτι του.

Έκεί ή Νέλλη του δίνει εξηγήσεις, του
σανεώνει πώς είναι ένα θύμα της ζωής
και του δηλώνει ότι και άν άκόμη δέν θέ-
λει νά τήν κοιτάξει, εκείνη θά μείνει σπι-
τι του νά διευθύνει τό νοικοκυριό του. Και
ο Νίκος αναγκάζεται νά τó δεχθώ.

Τήν άλλη μέρα ή Νέλλη θναίνει νά
φωτίσει μερικά ποήματά της και ύστερα
πναινεί στήν παλιά κοιτίδα της Φα-
νί, πού όπως τήν πληροφορήσε ο Νίκος,
έχει παντορευτή και έχει άνοίξει ένα μα-
γαζί στο Φάληρο.

□ □ □

Εισιώπησαν κι' οί δυό γιά λίγο.

Επειτα ή Φανή επανέλαβε:

Τότε ήσαστε παιδι... Μά τώρα; Γιατί με
τις ιδιοτροπίες σας νά διώγνεται τήν γαρά
από κοντά σας; Θυμάμαι και τότε. Χωρίς
τίποτε, μάς αφήσατε όλους και φύγατε.
Γιατί τó κάνετε αυτό, άφου ή ευτυχία εί-
ναι στα γόδια σας;

—Καυμένη Φανή, Τώρα πιά δέν φταίω
εγώ. Δέν είναι οί ιδιοτροπίες πού έμποδι-
ζουν τήν ευτυχία μου. Δέν σου λέω περισ-
σότερα, γιατί θά λυπηθώ... Θωά ιδιοθώμε
πάλη. Άλλη σορά θά μάθεις τήν αλήθεια.

Και έσηκώθηκε.

—Θά σ'αγαπά; Έτσι γρήγορα;

—Ηθέλα νά σε ιδώ μονάχα και νά μά-

θω...

—Οχι, κυρία, θά μου π'ητε.

—Μά, αυτό πού ήθελα νά μάθω τώ-

μαθα. Τί θά κερδίσεις άν σου πώ;

—Θέλατε νά μάθετε άν σας αγαπά ά-

κόμη;

—Μπορεί.

—Μά τότε, εξηγήσέ μου τί γίνεται.

Γιατί νάγετε πάντα αυτή τήν κακία;

—Άμα έρθης στο σπίτι, θά τά πούμε.

Και τήν άποχαιρέτησε.

Μέσα στο σπίτι ή Νέλλη δέν ή-

ξερε τί έχει. Σάν νά ταξίδευε ή καρδιά
της σέ μιά θάλασσα παράξενη, πού είχε
δυό ειδών κύματα. Ένα γλυκό κι ένα
φαρμακωμένο. Τό ένα κύμα τήν έσκέπα-
ζε μ' έναν χαρούμενο άφρό. Ήταν ή χα-
ρά πού έμαθε ότι τήν αγαπούσε πάντα ο
Νίκος. Τό άλλο τήν ντύπαγε με σταλαγ-
ματίες πικρές. Ήταν ή σκέψη γιά τήν
σημερινή θέση της.

Και καθώς ή μορφή της είχε άκόμη
τήν παλιά εναλλαγή και τήν διπλή εκεί-
νη έκφραση, άν μπορούσε κανείς νά τήν
κντάξει θά τήν έδλεπε πότε φωτισμένη
μ' ένα παραδεισίο γαμόγλεο και πότε θλι-
βερό σάν νά τήν πλήγωνε ο πόνος κάποιας
μετανοίας.

Τό βράδυ στο τραπέζι είχαν λίγες όμι-
λίες και οί δυό. Η Νέλλη είπε πώς είχε
περάσει τήν ημέρα της και ο Νίκος με
σύντομες φράσεις προσπαθούσε νά μή δείξει
τήν ταραχή πού έφεραν στις σκέψεις του

Η μορφή της είχε μίαν έκφραση θλιβερή
άν νά τήν πλήγωνε ο πόνος κάποιας μετανοίας.

τά λόγια του φίλου του.

Εσπινά τόν ρώτησε ή Νέλλη:

—Τί σου είπε ο Παύλος γιά τó έπει-

σόδιο πού έγινε;

—Είναι άνάγκη νά σου πώ;

—Θύμωσε, βέβαια, μαζί μου και μέ...

κατηγόρησε. Ίσως και νά... μ' έβρισε.

—Τό τελευταίο, όχι... Δέν θά τόν ά-

φνη εγώ...

Η Νέλλη φάνηκε σάν νά παρακολου-

θούσε κάποια σκέψη κι' έμεινε άρκετ'ήν ό-

ρα σιωπηλή.

—Έχει δίκιο, είπε σέ λίγο. Τό σέ-

φ'ηκα άργότερα... Ο Παύλος είναι ένας

φίλος σου και δέν μπορεί νά λείψη από τό

σπίτι... Έγώ περιστέω εδω μέσα.

—Μή τά λές αυτά, είπε ο Νίκος. Πα-

ρασύνασαι γιά μιά στιγμή κι' έπειτα μονά-

χη μετανοήσεις.

—Ναι, έκανα λάθος... Μά έκανε κι' ε-

κείνος. Ο τρόπος του με πρόβαλε πολύ.

Επειτα όμως σκέφτηκα πώς είχε δίκιο.

Εγώ είμαι μιά γυναίκα πού ο καθένας έ-

χει δικαίωμα νά τήν προσβάλει.

Ο Νίκος σηκώθηκε και κντάξε τó ρω-

λόι του.

—Δέκα περασμένες, είπε. Δέν είναι

ώρα...

—Σέ στενοχωρεί αυτή ή ώρα;

—Καλήνυχτα, Νέλλη.

Προχώρησε στήν πόρτα και ή

άκούσε τήν άπάντησή της. Σήκω

έστρεψε πάλι τó πρόσωπο.

—Σού είπα καλήνυχτα. Μην

Ναι.

—Τί θέλεις;

—Νά μή χωριστούμε έτσι...

Ο Νίκος γύρισε με άνη έξ-

έρεση, τής είπε, πού τήν

τούς άλλους, μά τόν έσπντι του

λές κακό γιά τόν έσπντι σου με

είσε πολύ.

—Καλά. Θά τó πείσω. Μά

τί θέλεις άκόμη;

Έκείνη έσκυψε τó κεφάλι

Τήν πλησίασε τότε ο Νίκος

γελώντας τής έσήκωσε τó κεφάλι

γέει του κι' έφερε τó πρόσωπό της

στα νείλη του.

Τήν στιγμή πού τήν έσπρη

ρυθός άκούστηκε έξω στήν πόρτα

ο Βασίλει παρακολούθησε, κρατά

έξω κι' από τήν γασά της

Σάν άνοίξε ο Νίκος, τήν έ

ται με διαστεικό δέμα στήν

□ □ □

Στό δωμάτιό της ή Νέλλη

θε τά φώτα είδε έναν άνδρα

πάνω στο κομοδίνο νά τήν

τρέξε με περιέκνεια και είσε

σ'ή: «Πόδε τήν δεσποινί

νου—Στά γόδια της».

Τόν κράτησε γιά μιά στιγμή

ποθούσε νά μαντέψω.

Φυσικά, ήταν από τόν Νίκο

γοαστικός του γαλακτώδης

λύ. Ίσως τά έβν λόγια πού

τό νόσφιό του νάσεσαν από τήν

Τόν άνοίξε και κντάξε

πονοσά: «Παύλος Φουρδίζη».

Διάβασε τότε με κάποια

□ □ □

«Κυρία,

»Επειτα από τά μεγάλα

κύματα στήν ζωή σας, τó

είναι τó τελευταίο. Νά υπέ

τι τού Νίκου και νά έ

σάν κυρία. Τί ζητάτε, π

τήν στέγη ενός τιμω

μείνετε σάν έρωμένη

δέν θά τó επιτρέψη

άσος κάποτε, π

δοόμο, σάς είχε

σύζυγός του; Αυτό δέν

θα. Εγώ. Ο Νίκος είναι

θά ήμουν, έ

σπννα τόν άνθρωπο

σ'ότερο από

μου νά σ'ε

τωπο και νά

μ' ζωή του μ'

Νίκο δέν είναι

πος. Έχει σπάνια

δέν τά έ

Μή σαντα

άσ'ω ποτέ νά

κας πού τόν

και θά τόν

άν μείνη

καλλίτεση

δοή. Μην

μαστολώ

άσ'ω ποτέ νά

συμβουλεύ

□ □ □

Παύλος

(Η συνέχεια εις τ

Γιά νά μανθάνετε και νά διασκεδάσετε.

Τουρκικές προλήψεις

Η ζωή στήν Κωνσταντινούπολι τόν 16ον αιώνα. — Η μεγάλη ζωφιλία τών Τούρκων. — Όπου άπαγορεύεται τó... χαρτί!

ΕΙΣ τήν
Κων-
σταντι-
νούπολιν, κα-
τά τά τέλη
του 16ου
αιώδος, ύπη-

ρέτει ως γραμματεός της Αυστριακής
Πρεσβείας ο βαρώνος Μήτροβιτς. Ο δι-
πλωμάτης αυτός ήταν συγχρόνως και δό-
κμος συγγραφέας, και σ' ένα έξαιρετι-
κα έδιαφέρον βιβλίο πού μάς άφησε,
περιγράφει με πλήρη άνεκδότων τήν ζωή
της Κωνσταντινούπολεως κατά τά τέλη
του 16ου αιώδος.

Ιδιαίτεραν έντύπωση φαίνεται ότι εί-
καμε στόν συγγραφέα ή άγάπη τών
Τούρκων πρós τά ζώα. Αναφέρει δε σχε-
τικά τά έξης:

Ένας πτωχός Έλλην χριστιανός πω-
λούσε εις τήν πλατεία, μέσα εις ένα
κλουβί, καρδερίνες. Τόν έπλησίασε ένας
Τούρκος και άγόρασε όλα τά πουλιά.
«Επειτα έπήρε από τό κλουβί μιά καρ-
δερία τήν έβαλε εις τήν παλάμη του,
παρετήρησε παραδόξως επάνω, κάτω και
έξω κι' από τήν γασά της...
Σάν άνοίξε ο Νίκος, τήν έ

τα με διαστεικό δέμα στήν
□ □ □
Σέ άριμένα σημεία της πόλεως κάθε
μέρα συνήθιζαν οί γάτοι νά μαζεύωνται,
απαμεινότες πότε θά έλθουν οί μωαμεθ-
νοί φίλοι των γιά νά τούς τροφοσπύ-
σουν! Διότι πολλοί Τούρκοι είχαν τήν
συνήθεια νά μαγειρεύουν έντόσθια και
κομμάτια κρέας και νά τά περιφέρουν
άνα τούς δρόμους τής πόλεως φωνάζον-
τας: Κρέας γιά τούς γάτους!

Οί διάφοροι φιλόζωοι άγόραζαν ένα
κομμάτι και έτροφοδότηουν τόν άγαπώ-
μένο τους γάτο. Τήν εποχήν εκείνη, βλε-
πετε, τό κρέας έπερίσευε. Σήμερα δέν
ύπάρχει ούτε γιά τούς ανθρώπους...

Η τροφοδοσία αυτή τών γάτων ή-
ταν πολύ ένδιαφέρουσα. Ο διπλωμα-

της άφηγείται ότι έπήγα-
νε συχνά γιά νά διασκε-
δάσει με τό θέαμα αυτό.

Οί γάτοι συνήθιζαν νά συ-
ναθροίζονται σέ μιά πλα-
τεία δύο φορές τήν ημέρα.

Τό πρωί και τό άπόγευμα.

Τό περίεργον ήταν πώς
οί γάτοι είχαν συνήθεισε

τήν άκριβή ώρα και τούς
έβλεπε κανείς νά ξεκινούν

από όπου βρισκότανε λί-
γο πρó της ώρας τής

τροφοδοσίας και νά μα-
ζεύωνται στήν πλατεία, ή

όποια έβούλζε από τά μι-
αυρομάτια των έως ότου

τούς έδίδετο ή τροφή.

Όταν λοιπόν ή πλατεία
ένέμιζε από γάτους, πα-

ρουσιάζοντο από διάφορα
μέρη Τούρκισσες οί όποι-

ες άγόραζαν τό ψημένο
κρέας και τό πετούσαν.

Πολλές τούρκισσες πού
είχαν άριμένες προστα-

τευμένες γάτες, έφεραν
κίτι υπαστουγκία σ'τά

όποια έσκόλωναν τό κρέ-

ας και τό έδιναν σ'τις
προστατευμένες των, ένφ

ταυτοχρόνως έψιθούριζαν
μιά προσευχή πρós τόν

Προφήτη, επικαλούμενες
τήν εύνοια του γιά νά τούς

□ □ □

Παύλος

(Η συνέχεια εις τ

ΤΑ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΑ ΔΩΡΑ

Ο επισκέπτης (στο μικρό του σπιτιού). —
Νά, σού έφερα ένα γλύκισμα, αλλά νά μή τó
φας άμέσως.

Τό παιδί.—Γιατί, κύριε;

Ο επισκέπτης.—Γιά νά τó δώ ή μαμά...

□ □ □

ΚΑΚΟΓΛΩΣΣΙΕΣ

—Η Μαίρη φωτογραφήθηκε.

—Έπέτυχε ή φωτογραφία;

—Ασφαλώς, γιατί δέν τήν δείχνει σέ κα-

νένα.

□ □ □

ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΛΕΓΕΙΝ

— Τόν καυμένο τόν Καλομερόπουλο! Δέν
μού ήταν τίποτα, αλλά παρακολούθησε τήν
κηδεία του με τόση ευχαρίστηση, σάν νάταν
συγγενής μου!

□ □ □

ΣΤΟ ΧΕΙΡΟΥΡΓΕΙΟ

Η έγγειαιζόμενη ράπτρια.—Πώς θά μου
ράψετε τήν καλιά, γιατρέ; Κουφοδελονία ή
ψαροκόκαλο;

□ □ □

ΑΝΕΡΓΙΑ

—Λυπηθήτε, κυρία, έναν άνεργο.

—Τί δουλειά έκανε;

—Έκλεβα τά σαντάκια τών γυναικών.

□ □ □

ΜΕΤΑΞΥ ΣΥΖΥΓΙΩΝ

—Πώς είπατε κυρία μου; Δέν μπορείτε
νάχετε τρία χρόνια τό ίδιο μαντώ;

—Μά άγάπη μου, οί φιλανδές μου ρά-
θουν καινούργιο κάθε χρόνο.

—Μην κυττάς σ'όν τούς άλλους. Κι' εγώ
έχω φίλους πού αλλάζουν γυναικα κάθε χρόνο.

□ □ □

ΟΙ ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΙ

Έκείνος.—Πώς ήταν χθές τό θέατρο;
Εκείνη.—Θαυμάσιο! ή νέα μου ρουα-

λέττα είχε τρομέρο σουζέ!

Μιά παράξενη άγγελία

Ο ΜΑΡΤΕΝ Ντάλ διάβασε για δεύτερη φορά την άγγελία του «Μόρνινγκ Στάρ»:

«Ανθρωπος του καλού κόσμου, στον οποίο οι ιατροί δεν δίνουν παρά τρεις ακόμη μήνες ζωής, επιθυμεί να γνωριστεί και με άλλες δυστυχισμένες υπάρξεις, που για τον ένα ή τον άλλο λόγο βρίσκονται στην ίδια μ' αυτόν δραματική θέση. Σκοπός της γνωριμίας θα είναι η αμοιβαία ενθάρρυνση. Γράψατε: Ταχυδρ. Κιόωτ. 376, γραφεία της εφημερίδας»

Κανένας ιδιώτης πλούσιος θάνατο, σκέφθηκε ο Μάρτεν Ντάλ. Έτσι, μούχεται να ζητήσω την γνωριμία του, παρουσιάζομενος κι εγώ ως μελλοθάνατος.

Έβαλε το τυλιό του κι έτοιμαζόταν να γράψω προς τον άγνωστο ιδιώτη, όταν, σηκώνοντας τα μάτια του, αντίκρισε τον αστυνομικό Σούμερ.

— Καλημέρα, Σούμερ! Πώς τέτοια ώρα στην λεσχη μου; Βάζω στοιχήματα, πώς ήλθε μόνο για μένα.

— Ναι. Σε ζητούσα. Θάθελα να ξέρω, τι έκανες γι' αυτό το δράμα.

— Γιατί; Τι τρέχει πάλι;

— Ο λωποδύτης-φάντασμα ξανάχρησε τα δικά του. Μπήκε σ' ένα σπίτι κι έκλεψε έναν όπαλινο Βούδδα.

— Κι άρπασε πάλι την κάρτα του στο μέρος της κλοπής;

— Όχι. Πώς άλλος όμως εκτός από τον λωποδύτη-φάντασμα θα διάλεγε ένα απλό κομψοτέχνημα και θάφηνε τόσα άσημα ανέπαρα πουσαν ανυπολόγιστης αξίας; Γι' αυτό θάθελα να ξέρω, τι έκανες γι' αυτό το δράμα.

— Θα ικανοποιήσω την περιέργειά σου, αν και οι υποψίες σου εναντίον μου είναι αβυσσικές. Έπηγα στο θέατρο με τον Χάπτον. Κατόπι ηλθαμε εδώ και παίξαμε μπριτζ ως το πρωί. Είναι τώρα εύχαριστημένος; Θα πάρης βέβαια ένα ούισκυ.

==

Ο Έντουϊν Κάρντιγκαν, ο άνθρωπος που είχε κάνει την παράξενη εκείνη δημοσίευση, αν κι ήταν γνωστό σ' όλους πως είχε κερδίσει κολοσσιαία περιουσία στην Αμερική, ζούσε ώστόσο σ' ένα παλιό μικρό σπίτι του Μείντα-Βάλ. Ο Μάρτεν Ντάλ μπαίνοντας σ' αυτό το σπίτι, αίσθανόταν μιαν ύγρη αποπνικτική ατμόσφαιρα. Το τρίψιμο της πόρτας τον έκανε να σηκώσει τα μάτια του. Στο κατώφλι έβλεπε έναν άνδρα, ψηλό, γλυμό, αρκετά επιληπτικό, τον κύτταζε προσεκτικά.

— Ο κύριος Ντάλ; Πήρα το γράμμα σας. Καθήστε, παρακαλώ. Από τί πάχετε;

— Από αρτηριοσκλήρωση. Ο γιατρός μου δίνει ακόμη πέντε μηνών ζωής.

— Φοβάστε τον θάνατο;

— Όχι. Δεν φοβάμαι τον θάνατο, αλλά άναπό την ζωή.

— Τότε δεν μοιάζουμε. Εγώ, χωρίς να αγαπώ την ζωή, φοβάμαι τον θάνατο. Σκέφτηκα λοιπόν πως αν μάθαινα μερικούς ανθρώπους που βρίσκονται στην ίδια με μένα θέση, θα μπορούσαμε να αλληλοβοηθηθούμε. Εκτός από σας, μου έγραψε κά-

ποιος Στήβ Λούντ, που τον περιμένω απόψε, και μια νέα, η μίς Κρόφτον.

— Η κόρη του Πέτερ Κρόφτον;

— Υποθέτω. Επίσης μ' επισκέφθηκε και κάποιος άλλος, αλλά αυτόν δεν τον είδα. Θα σας φανή παράξενο: Πρό μηνός μου έβαλαν μυστηριώδες πάνω σ' αυτό το γραφείο ένα όπαλινο αγαλματάκι. Δεν μπόρεσα ακόμη να μαντέψω πώς βρέθηκε εδώ πάνω. Είναι τώρα όμως κάποιος νύγες, που κάποιος μπήκε και το έκλεψε.

— Περιέργο! Μήπως πρόκειται για έναν όπαλινο Βούδδα;

— Πώς το ξέρετε;

— Κάποιος φίλος μου ντετέκτιβ μου το είπε.

— Ναι. Κατήγγειλα την κλοπή στην αστυνομία. Αυτό είναι αίνιγμα άλλο...

Τα καταπληκτικά κατορθώματα του Άγγλου δεισοκράτου Μάρτεν Ντάλ, του δούληπου «Λωποδύτη-Φάντασμα», δημοσιεύονται σε μεγάλα ΑΥΤΟΤΕΛΗ διηγήματα, συγκινούν δόκιμο το αναγνωστικό κοινό της Ευρώπης. Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» είναι ο σύγχρονος Άρσεν-Λουπέν.

— Ας ήμαστε ειλικρινείς, μίστερ Κάρντιγκαν. Κρύβετε την σκέψη σας τόσο άτακτα! Είμαι βέβαιος πως την αλήθεια την υποκατέχετε...

— Βλέπω, κύριε Ντάλ, πως δεν μπορεί κανείς να σας κρύψει τίποτε. Μ' αρέσετε έτσι. Ε, λοιπόν, ναι. Υποθέτω πως η λύση του προβλήματος είναι εκεί μέσα. Πίσω απ' την πόρτα του δωματίου, στο έδαφος. Την πόρτα αυτήν έχω χρόνια να την ανοίξω. Φοβάμαι...

— Τι υπάρχει πίσω απ' αυτήν;

— Δεν ξέρω, ή μάλλον ξέρω είμαι βέβαιος. Ήλθρα πολλές φορές να ρίξω μια ματιά, αλλά δεν τόλμησα. Αυτός ο φόβος είναι...

— Ο υπηρέτης ήλθε να διαλύσει νομιμία, αναγγέλλοντας την άφιξη του Κρόφτον.

— Ο Μάρτεν Ντάλ πρόσεξε την μίς Κρόφτον, ένωση ο Κάρντιγκαν τις παρουσιάσεις και τις την περίπτωση του καλούς.

— Κι' εγώ, είπα η νέα κοπέλα, κάθιστε, βρίσκομαι στην περιουσία του Λούντ. Είμαι καλά στην υγεία μου, όμως θα πεθάνω σε δύο μήνες. Σας είπα για την άρρεση...

Οι τρεις άνδρες κατόπιν ηρώτησε περίεργος ο Λούντ.

— Όχι, αλλά μου το έδειξε να νταμ. Όλα που διαδίδει σε ένα ποτε μου προσδιώρισε και την πόρτα θα πάθινα ένα αυτοκίνητο...

Την ώρα μέρη του αυτοκινήτου πεσε σ' ένα γαντάκι κι έμεινε μόνος στο νοσοκομείο. Μία μέρα μου προσδιώρισε την ημέρα...

— Ζωή ενός ανθρώπου. Την πόρτα κλειδί στην τσέπη του.

— Σας βεβαιώ, όμως, πως κι' εγώ δεν έχω τί γίνεται εκεί μέσα, συνέχισε. Η μίς Κρόφτον είπε πως την άγγιξε ένα γαντάκι...

— Μίστερ Κάρντιγκαν, είπα ο Ντάλ, που η ανυπομονησία του είχαν άγγιξε να την καταγράψω. Αν δεν μου δώσετε το κλειδί...

— Στην αστυνομία; επανέλαβε σαν ή...

— Τέλος, ο Λούντ δέχθηκε την πρόταση.

— Αυτή την μάντα...

— Η νέα κοπέλα εμφανίστηκε πανικόβλητη, περισσότερο πεθαμένη παρά ζωντανή.

— να βέβαια γελοίος για έναν μελλοθάνατο, άλλ' όμως είναι ανώτερος από την θέλησή μου. Απόψε δεν φοβάμαι. Ίσως αυτό να σας φανή περίεργο. Το θάρρος σας είναι...

— μεταδοτικό και θα πάω να δω! Και ο Κάρντιγκαν έτρεξε, άνοιξε την πόρτα και χάθηκε στο σκοτεινό δωμάτιο.

— Ο Μάρτεν Ντάλ, άνοιξε την πόρτα και είδε ένα δωμάτιο, μερικές φορές, μερικές φορές, μερικές φορές...

— Ο Μάρτεν Ντάλ, άνοιξε την πόρτα και είδε ένα δωμάτιο, μερικές φορές, μερικές φορές, μερικές φορές...

— Ο Μάρτεν Ντάλ, άνοιξε την πόρτα και είδε ένα δωμάτιο, μερικές φορές, μερικές φορές, μερικές φορές...

— Ο Μάρτεν Ντάλ, άνοιξε την πόρτα και είδε ένα δωμάτιο, μερικές φορές, μερικές φορές, μερικές φορές...

— Ο Μάρτεν Ντάλ, άνοιξε την πόρτα και είδε ένα δωμάτιο, μερικές φορές, μερικές φορές, μερικές φορές...

— Ο Μάρτεν Ντάλ, άνοιξε την πόρτα και είδε ένα δωμάτιο, μερικές φορές, μερικές φορές, μερικές φορές...

— Ο Μάρτεν Ντάλ, άνοιξε την πόρτα και είδε ένα δωμάτιο, μερικές φορές, μερικές φορές, μερικές φορές...

Τα κατορθώματα του Λωποδύτη - Φάντασμα

Ο σύνδεσμος των μελλοθανάτων

Αυτότελες διήγημα του Χ. Λούντ

την έλεπα κρεμασμένη απ' την γλώσσα!

— Και τί μπορούμε να κάνουμε για σας; ρώτησε ο Ντάλ την μίς Κρόφτον.

— Πριν πεθάνω, θέλω ν' ανακαλύψω κάποιον γνωστό μου, τον Ούιλμπουρ Στόρς, που τον έχω χάσει εδώ κι' ένα μήνα.

— Ένα αγαλματάκι. Έναν όπαλινο Βούδδα, που έχασα την ίδια περίοδο.

— Αλλά... τι παθαίνετε;...

— Ο κόσμος είναι πολύ μικρός... ψιθύρισε ο Ντάλ.

— Σας παρακαλώ, συνέχισε η νέα. Μήπως ξέρετε τίποτε επ' αυτού; Ξέρετε μήπως που είναι ο Βούδδας μου;

— Ίσως... άνηλθε ο Κάρντιγκαν. Ένα μεγάλη σπουδαιότητα για σας αυτό το αγαλματάκι;

— Τεράστια!

— Πότε το χάσατε;

— Θέλει τώρα ένας μήνας και λίγες μέρες...

— Αυτό είναι περίεργο! Έκαμε ο Κάρντιγκαν, ρίχνοντας μια ματιά στο μυστηριώδες δωμάτιο.

— Γνωρίζω, μίς, αυτό το αγαλματάκι. Πρώ μηνός βρέθηκε μυστηριώδως πάνω στο γραφείο μου.

— Δεν έμαθα, ωστόσο, ποιος το έστησε. Τώρα πάλι, πάνε λίγες μέρες που γάληνε επίσης μυστηριώδως! Πολλά παράδοξα, ξέρετε, συμβαίνουν εδώ μέσα, και το πιο παράδοξο...

— Δεν προχώρησε, σαν να φοβόταν την συνέχεια. Η πόρτα του μυστηριώδους δωματίου σαν να τον υπνωτίσε.

— Δεν σας πιστεύω, είπα ξανά η νέα κοπέλα, και τινάχτηκε ορθή. Ο Βούδδας μου είναι εκεί μέσα... συνέχισε, δείχνοντας το μυστηριώδες δωμάτιο.

— Και πριν προλάβω κανείς να την συγκρατήσει, έτρεξε, άνοιξε την πόρτα του μυστηριώδους δωματίου, κοινοστάθηκε μια στιγμή και χάθηκε στο βαθύ σκοτάδι.

Ο Μάρτεν Ντάλ κι' οι άλλοι τρέξαν ζωστές της, αλλά δεν προφτάσαν να περάσουν την πόρτα και η νέα κοπέλα εμφανίστηκε ξανά, ξεκαλλισμένη, πανικόβλητη, κατακίτρινη, περισσότερο πεθαμένη παρά ζωντανή.

Ο Μάρτεν Ντάλ την έπιασε από το χέρι και την πήγε στην πολυθρόνα της.

— Τι σας τρομάζει τόσο, μίς;

— Εκείνη έφερε τα γέλια της στον λαιμό της κι' άνοιξε πολλές φορές το στόμα της. Στο τέλος ψιθύρισε:

— Είναι οργισμένο! Μ' άγγιξε κάτι σαν γέρι πεθαμένου!

— Χέρι πεθαμένου! φώναξε ο Στήβ Λούντ. Μα τί διάβολο γίνεται σ' αυτό το παλιό σπίτι;

Ο Κάρντιγκαν, γλωμός σαν κέρνος, έμεινε ακίνητος μπροστά στην άνοιχτη πόρτα του δωματίου.

Ο Μάρτεν Ντάλ, χωρίς να χάσει την ισορροπία του, πήρε μια μπουτίλα με κοκκινιστό κρασί και έβγαλε ένα ποτηράκι στην νέα κοπέλα, ενώ του ξανασηγόταν στην σκέψη ή φωνή που είχαν αφήσει προ όλιγου κι' ο Κάρντιγκαν όταν μπήκε στο μυστηριώδες δωμάτιο.

— Πάω να δω τί γίνεται εκεί μέσα! είπε έπειτα στον απολιθωμένο Κάρντιγκαν.

— Αυτό δεν θα γίνει, μίστερ Ντάλ! Μή ξεγυμνάτε πως είστε στο σπίτι μου...

Και τρέγοντας, κλειδωσε την πόρτα κι' έφυγε το κλειδί στην τσέπη του.

— Σας βεβαιώ, όμως, πως κι' εγώ δεν έχω τί γίνεται εκεί μέσα, συνέχισε. Η μίς Κρόφτον είπε πως την άγγιξε ένα γαντάκι...

— Μίστερ Κάρντιγκαν, είπα ο Ντάλ, που η ανυπομονησία του είχαν άγγιξε να την καταγράψω. Αν δεν μου δώσετε το κλειδί...

— Στην αστυνομία; επανέλαβε σαν ή...

— Τέλος, ο Λούντ δέχθηκε την πρόταση.

— Αυτή την μάντα...

— Η νέα κοπέλα εμφανίστηκε πανικόβλητη, περισσότερο πεθαμένη παρά ζωντανή.

— να βέβαια γελοίος για έναν μελλοθάνατο, άλλ' όμως είναι ανώτερος από την θέλησή μου. Απόψε δεν φοβάμαι. Ίσως αυτό να σας φανή περίεργο. Το θάρρος σας είναι...

— μεταδοτικό και θα πάω να δω! Και ο Κάρντιγκαν έτρεξε, άνοιξε την πόρτα και χάθηκε στο σκοτεινό δωμάτιο.

— Ο Μάρτεν Ντάλ, άνοιξε την πόρτα και είδε ένα δωμάτιο, μερικές φορές, μερικές φορές, μερικές φορές...

— Ο Μάρτεν Ντάλ, άνοιξε την πόρτα και είδε ένα δωμάτιο, μερικές φορές, μερικές φορές, μερικές φορές...

— Ο Μάρτεν Ντάλ, άνοιξε την πόρτα και είδε ένα δωμάτιο, μερικές φορές, μερικές φορές, μερικές φορές...

— Ο Μάρτεν Ντάλ, άνοιξε την πόρτα και είδε ένα δωμάτιο, μερικές φορές, μερικές φορές, μερικές φορές...

— Ο Μάρτεν Ντάλ, άνοιξε την πόρτα και είδε ένα δωμάτιο, μερικές φορές, μερικές φορές, μερικές φορές...

— Ο Μάρτεν Ντάλ, άνοιξε την πόρτα και είδε ένα δωμάτιο, μερικές φορές, μερικές φορές, μερικές φορές...

— Ο Μάρτεν Ντάλ, άνοιξε την πόρτα και είδε ένα δωμάτιο, μερικές φορές, μερικές φορές, μερικές φορές...

γώ ο Κάρντιγκαν. Ας ερωτηθώ και ήμεις Κρόφτον αν είναι της ίδιας γνώμης.

— Υποθέτω, είπε η νέα, ότι θάνατο καλύτερα ν' αφήσουμε για την ώρα τα πράγματα όπως έχουν.

Ο Μάρτεν Ντάλ υπεκλήθη. Κατάλαβε πως ούτε ο Κάρντιγκαν ούτε και η μίς Κρόφτον επιθυμούσαν την ανάμιξη των αργών.

— Ας διαλυθούμε, λοιπόν, άποψε κι' ελπίσω να σας δω και αύριο. Η ώρα είναι περασμένη, είπε ο Κάρντιγκαν.

— Στοιχηματίζω πως μόλις φύγουμε, θα ξεναυπήσει σ' εκείνο το δωμάτιο.

— Δεν θα ξεναυπήσω εκεί μέσα, όσον καιρό κι' αν ζήσω.

Σε λίγο ο Μάρτεν Ντάλ, ο Στήβ Λούντ και η μίς Κρόφτον ήσαν στον δρόμο.

Ο Λούντ, αφού τους βεβαίωσε πως ήταν άνευρεμένη νύχτα για μια... διάρρηξη, τους καληνύγισε κι' έφυγε.

— Αυτό είναι περίεργο! Έκαμε ο Κάρντιγκαν, ρίχνοντας μια ματιά στο μυστηριώδες δωμάτιο.

— Γνωρίζω, μίς, αυτό το αγαλματάκι. Πρώ μηνός βρέθηκε μυστηριώδως πάνω στο γραφείο μου.

— Δεν έμαθα, ωστόσο, ποιος το έστησε. Τώρα πάλι, πάνε λίγες μέρες που γάληνε επίσης μυστηριώδως! Πολλά παράδοξα, ξέρετε, συμβαίνουν εδώ μέσα, και το πιο παράδοξο...

— Δεν προχώρησε, σαν να φοβόταν την συνέχεια. Η πόρτα του μυστηριώδους δωματίου σαν να τον υπνωτίσε.

— Δεν σας πιστεύω, είπα ξανά η νέα κοπέλα, και τινάχτηκε ορθή. Ο Βούδδας μου είναι εκεί μέσα... συνέχισε, δείχνοντας το μυστηριώδες δωμάτιο.

— Και πριν προλάβω κανείς να την συγκρατήσει, έτρεξε, άνοιξε την πόρτα του μυστηριώδους δωματίου, κοινοστάθηκε μια στιγμή και χάθηκε στο βαθύ σκοτάδι.

Ο Μάρτεν Ντάλ κι' οι άλλοι τρέξαν ζωστές της, αλλά δεν προφτάσαν να περάσουν την πόρτα και η νέα κοπέλα εμφανίστηκε ξανά, ξεκαλλισμένη, πανικόβλητη, κατακίτρινη, περισσότερο πεθαμένη παρά ζωντανή.

Ο Μάρτεν Ντάλ την έπιασε από το χέρι και την πήγε στην πολυθρόνα της.

— Τι σας τρομάζει τόσο, μίς;

— Εκείνη έφερε τα γέλια της στον λαιμό της κι' άνοιξε πολλές φορές το στόμα της. Στο τέλος ψιθύρισε:

— Είναι οργισμένο! Μ' άγγιξε κάτι σαν γέρι πεθαμένου!

— Χέρι πεθαμένου! φώναξε ο Στήβ Λούντ. Μα τί διάβολο γίνεται σ' αυτό το παλιό σπίτι;

Ο Κάρντιγκαν, γλωμός σαν κέρνος, έμεινε ακίνητος μπροστά στην άνοιχτη πόρτα του δωματίου.

Ο Μάρτεν Ντάλ, χωρίς να χάσει την ισορροπία του, πήρε μια μπουτίλα με κοκκινιστό κρασί και έβγαλε ένα ποτηράκι στην νέα κοπέλα, ενώ του ξανασηγόταν στην σκέψη ή φωνή που είχαν αφήσει προ όλιγου κι' ο Κάρντιγκαν όταν μπήκε στο μυστηριώδες δωμάτιο.

— Πάω να δω τί γίνεται εκεί μέσα! είπε έπειτα στον απολιθωμένο Κάρντιγκαν.

— Αυτό δεν θα γίνει, μίστερ Ντάλ! Μή ξεγυμνάτε πως είστε στο σπίτι μου...

Και τρέγοντας, κλειδωσε την πόρτα κι' έφυγε το κλειδί στην τσέπη του.

— Σας βεβαιώ, όμως, πως κι' εγώ δεν έχω τί γίνεται εκεί μέσα, συνέχισε. Η μίς Κρόφτον είπε πως την άγγιξε ένα γαντάκι...

— Μίστερ Κάρντιγκαν, είπα ο Ντάλ, που η ανυπομονησία του είχαν άγγιξε να την καταγράψω. Αν δεν μου δώσετε το κλειδί...

— Στην αστυνομία; επανέλαβε σαν ή...

— Τέλος, ο Λούντ δέχθηκε την πρόταση.

— Αυτή την μάντα...

— Η νέα κοπέλα εμφανίστηκε πανικόβλητη, περισσότερο πεθαμένη παρά ζωντανή.

— να βέβαια γελοίος για έναν μελλοθάνατο, άλλ' όμως είναι ανώτερος από την θέλησή μου. Απόψε δεν φοβάμαι. Ίσως αυτό να σας φανή περίεργο. Το θάρρος σας είναι...

— μεταδοτικό και θα πάω να δω! Και ο Κάρντιγκαν έτρεξε, άνοιξε την πόρτα και χάθηκε στο σκοτεινό δωμάτιο.

— Ο Μάρτεν Ντάλ, άνοιξε την πόρτα και είδε ένα δωμάτιο, μερικές φορές, μερικές φορές, μερικές φορές...

— Ο Μάρτεν Ντάλ, άνοιξε την πόρτα και είδε ένα δωμάτιο, μερικές φορές, μερικές φορές, μερικές φορές...

— Ο Μάρτεν Ντάλ, άνοιξε την πόρτα και είδε ένα δωμάτιο, μερικές φορές, μερικές φορές, μερικές φορές...

— Ο Μάρτεν Ντάλ, άνοιξε την πόρτα και είδε ένα δωμάτιο, μερικές φορές, μερικές φορές, μερικές φορές...

— Ο Μάρτεν Ντάλ, άνοιξε την πόρτα και είδε ένα δωμάτιο, μερικές φορές, μερικές φορές, μερικές φορές...

— Ο Μάρτεν Ντάλ, άνοιξε την πόρτα και είδε ένα δωμάτιο, μερικές φορές, μερικές φορές, μερικές φορές...

— Ο Μάρτεν Ντάλ, άνοιξε την πόρτα και είδε ένα δωμάτιο, μερικές φορές, μερικές φορές, μερικές φορές...

— Ο Μάρτεν Ντάλ, άνοιξε την πόρτα και είδε ένα δωμάτιο, μερικές φορές, μερικές φορές, μερικές φορές...

— Ο Μάρτεν Ντάλ, άνοιξε την πόρτα και είδε ένα δωμάτιο, μερικές φορές, μερικές φορές, μερικές φορές...

— Ο Μάρτεν Ντάλ, άνοιξε την πόρτα και είδε ένα δωμάτιο, μερικές φορές, μερικές φορές, μερικές φορές...

— Ο Μάρτεν Ντάλ, άνοιξε την πόρτα και είδε ένα δωμάτιο, μερικές φορές, μερικές φορές, μερικές φορές...

— Ο Μάρτεν Ντάλ, άνοιξε την πόρτα και είδε ένα δωμάτιο, μερικές φορές, μερικές φορές, μερικές φορές...

— Ο Μάρτεν Ντάλ, άνοιξε την πόρτα και είδε ένα δωμάτιο, μερικές φορές, μερικές φορές, μερικές φορές...

πώ είχαν επί έναν δόκιμο μήνα τον Βούδδα πάνω στο γραφείο του.

— Θάθελε κανείς πως κάποιος όδηγεί τα εμένα μου...

— Η μάντα. Όλα, ίσως...

— Η μάντα. Όλα; Είναι αδύνατο!

— Μια ερώτηση, μίς: Αν πεθάνετε, ποιος θα σας κληρονομήσει;

— Ο Ούιλμπουρ Στόρς.

— Γιατί πήγατε στην μάντα. Όλα;

— Άκουσα να γίνεται λόγος γι' αυτήν. Από ποιόν;

— Από... Για σταθήτε! Μα, από τον Ούιλμπουρ Στόρς!

Ξαφνικά τα μάτια της νέας πέσανε στο συπόγραφο του γραφείου.

— Κυττάτε εδώ! είπα με τρεμάμενη φωνή στον νέο. Ο γραφικός χαρακτήρας του! 3 Μαρτίου. Όστε ήταν εδώ προ μίας εβδομάδας! Κι' έγραψε σε μένα! Περίεργο! Δεν έλαβα γράμμα του! Τί χρίμα! Δεν είναι αποτυπωμένη καλά ή επι-

στολή στο συπόγραφο...

Ο Μάρτεν Ντάλ έβαψε στον κάλαθο των αγρότων και βρήκε ένα τσαλακωμένο σχέδιο επιστολής:

«Αγαπητή μου Έλένη,

» Δεν ξέρω αν θα χαρής

» η θα λυπηθείς όταν μαυίς

» πως είμαι ζωντανός. Πάντως

» πως είμαι ζωντανός. Πάντως

» πως είμαι ζωντανός. Πάντως

» πως είμαι ζωντανός. Πάντως

» πως είμαι ζωντανός. Πάντως

Τὸ ἀπόγευμα ἡ μίς Κρόφτον εἶδε τὸν Στόρς, ὁ ὁποῖος τὴν θεώρισε πῶς δὲν τῆς εἶχε τηλεφωνήσει, ἐπίσης καὶ πῶς δὲν ἦταν ἀρρωστός, καὶ ἀκόμα πῶς δὲν ἦξερε πῶς ἡ Βάνδα θὰ πῆγαινε σπίτι του.

Μόνο τὸ μαντηλάκι δὲν θὰ ἀνησυχούσε καὶ τόσο πολὺ τὴν μίς Κρόφτον, ὅλα μαζί ὅμως τὴν ἐνοχοποιούσαν τρομερά!

Τὸ φέρετό της μετὰ τὸν Στόρς ἦταν γνωστό, ὅπως ἐπίσης ἦταν γνωστὴ καὶ ἡ εχθρὰ της πρὸς τὴν Βάνδα.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Στόρς πῆγε καὶ τὴν ἀπειλῆσε πῶς ἀν δὲν δεχόταν νὰ γίνη γυναίκα του, θὰ πῆγαινε νὰ τὴν καταγγεῖλῃ ὡς δολοφόνου τῆς Βάνδας. Τὸ μαντηλάκι, ἀν καὶ δὲν εἶχε τὰ ἀρχικά της, εἶχαν ὁ μὴς τὸ ἀρώμα της, ἕνα ἀρώμα πού καμμία ἄλλη γυναίκα δὲν εἶχε στὸ Λονδίνο. Τὸ ἀρώμα αὐτό, πού τὼλεγαν «Δακρυὰ τῆς Σελήνης», τῆς τοῦ εἶχε φέρεῖ ὁ πατέρας της ἀπὸ τὴν Περσία.

Ἡ ἀστυνομία εἶχε κλείσει ἐρμητικὰ τὸ μαντηλάκι αὐτὸ σ' ἕνα γυάλινο δοχεῖο γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸ ἀρώμα του. Οἱ εἰσικοί που τοῦ ἐξέτασαν, ἀνεκάλυψαν πῶς ἦταν ποτισμένο με «Δακρυὰ τῆς Σελήνης», καὶ ἡ ἀστυνομία ἐρευνούσε τώρα νὰ ἀνακαλύψῃ ποια γυναίκα μεταχειρίζεται τὸ σπάνιο αὐτὸ περσικὸ ἀρώμα.

Ὁ Βούδδας, πού γάθηκε μυστηριώδως, δὲν ἦταν ἕνα ἀπλό ἀγαλματάκι. Ἦταν τὸ μπουκαλάκι πού περιείχε τὰ «Δακρυὰ τῆς Σελήνης». Ἦταν πολὺ δύσκολο ὅμως νὰ κατακαθῇ κανεὶς πῶς τὸ ἀγαλματάκι περιείχε ἀρώμα.

Ἡ μίς Κρόφτον, ὅταν ἀκούσε τὴν ἀπειλὴ τοῦ Στόρς, ἐτρέψε στὸ δωμάτιό της νὰ ἐρῇ τὸν Βούδδα γιὰ νὰ τὸν καταστρέψῃ μαζί με τὸ ἀρώμα. Μετὰ φρίκη ὅμως πιστοποίησε ὅτι τὸ ἀγαλματάκι της εἶχαν ἐξαφανισθῇ.

Κατόπιν ἐξαφανίσθηκε καὶ ὁ Στόρς, πρᾶγμα πού συνέβαινε νὰ αὐξήθῃ ἡ ἀπόγνωσή της. Ἦταν βεβαία πῶς αὐτὸς τῆς δὲν εἶχε κλέψῃ, ὅπως ἦταν βεβαία καὶ ὅτι αὐτὸς εἶχε δολοφονήσει τὴν Βάνδα.

—Καὶ τὸ πῶς περίεργο εἶπε ὅτι ὁ Βούδδας ἔμεινε ἕνα μῆνα στὸ γραφεῖο τοῦ Κάρντιγκαν! Φιθύρισε ὁ Ντάλ... Ἀς πηγαίνουμε ὅμως τώρα καὶ αὐριο θὰ δοῦμε.

Βγήκανε ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ πλησιάζανε τὸ αὐτοκίνητο.

—Καληνύχτα, μίς.
—Δὲν ἐργάζεσαι μαζί μου;
—Ὀχι. Καληνύχτα...

□□□

Ὁ Μάρτεν Ντάλ δὲν ἔχασε καιρὸ. Μόλις τὸ αὐτοκίνητο ἀπομακρυνθῇ, ἔρριξε τροχὺ τοῦ μίς καὶ ἀπὸ βεβαιώθηκε πῶς ὁ δρόμος ἦταν ἐρημικός, διέρρηξε τὴν πόρτα τοῦ Στόρς καὶ μπήκε στὸ σπίτι. Σὲ λίγο ἐμπαινε στὸ δωμάτιο πού εἶχε ἐπισκεφθῇ καὶ προηγουμένως μετὰ τὴν μίς Κρόφτον. Αὐτὴ τὴν φορὰ κάποιος ὁρίσκόταν μέσα. Ὁ Ντάλ δὲν ἐδίστασε:

—Καλησπέρα, μίστερ Στόρς!
Ὁ Στόρς, ἕνας νέος μ' ἀθλητικὸ παρὰστημα καὶ περιποιημένο παρουσιαστικόν, κόντεψε νὰ πέσῃ ἀπὸ τὴν ἐκπληξή του.

—Δὲν φύγατε ἀκόμη;

—Ἐφύγα, ἀλλὰ ἐπέστρεψα...

—Ἐσέρετε πῶς εἰμαι ἐδῶ;

—Ἦμουνα βέβαιος πῶς κάποιος ἦταν στὸ... ἀκατοίκητο πάνω πᾶνω ὡς γιὰ τὴν ἡμέρα.

—Αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά!

—Γιατί δὲν ἐταχυδρομήσατε τὴν ἐπιστολὴ πού ἐτοιμάσατε γιὰ τὴν μίς Κρόφτον; Καὶ γιατί τῆς κλέψατε τὸν Βούδδα; Γιατί δολοφονήσατε τὴν Βάνδα καὶ γιατί ἡ ἀνταμείβω; Ὀλγα...

—Ἡ μάντλα. Ὀλγα; Δὲν τὴν ξέρω...

—Καὶ ὅμως τὴν ξέρετε! Τὸ κόλπο σας δὲν εἶνε βέβαια πρωτότυπο, ἀσφαλῶς ὅμως θὰ κατορθώσατε νὰ τρελλάνετε αὐτὸ τὸ κορίτσι, ἀν δὲν τὸ σκοτώσετε! Ἀλλ' αὐτὸ θὰ τὰ ἐξετάσουμε ἀργότερα. Τώρα, δώστε μου τὸν Βούδδα.

—Εἰσαθε πολὺ ἀφελής! Θέλετε τὸν Βούδδα; Ἐλάτε νὰ τὸν πάρετε...

Καὶ μετὰ γρήγορη κίνηση ἔχωσε τὸ χεῖρ στὴν τσέπη του καὶ ἔβγαλε τὸν Βούδδα.

—Καὶ μετὰ γρήγορη κίνηση ἔχωσε τὸ χεῖρ στὴν τσέπη του καὶ ἔβγαλε τὸν Βούδδα.

—Καὶ μετὰ γρήγορη κίνηση ἔχωσε τὸ χεῖρ στὴν τσέπη του καὶ ἔβγαλε τὸν Βούδδα.

—Καὶ μετὰ γρήγορη κίνηση ἔχωσε τὸ χεῖρ στὴν τσέπη του καὶ ἔβγαλε τὸν Βούδδα.

—Καὶ μετὰ γρήγορη κίνηση ἔχωσε τὸ χεῖρ στὴν τσέπη του καὶ ἔβγαλε τὸν Βούδδα.

—Καὶ μετὰ γρήγορη κίνηση ἔχωσε τὸ χεῖρ στὴν τσέπη του καὶ ἔβγαλε τὸν Βούδδα.

—Καὶ μετὰ γρήγορη κίνηση ἔχωσε τὸ χεῖρ στὴν τσέπη του καὶ ἔβγαλε τὸν Βούδδα.

στον πόρο του.

Ὁ Μάρτεν Ντάλ ἐκάργασε, ἔκαμε πῶς πέφτει ὡς, ἐπειτα σηκώθηκε μ' ἕνα πῆγμα καὶ δρέθηκε στὴν πλατὴ τοῦ Στόρς. Μετὰ μεγάλη εὐκολία τοῦ ἀρπάξε τότε τὸν Βούδδα.

—Καὶ τώρα, δώσε μου τὸν Βούδδα, γιατί ἔλασες...

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὴν φράση του. Ἐνῶς ἀνεπαίσθητος θόρυβος ἀκούστηκε πίσω του. Ὁ Μάρτεν Ντάλ πῆδησε, ἀλλὰ ἦταν... ἀργά.

Ἐνῶς δυνάτὸ χτύπημα πάνω ἀπ' τ' αὐτὸ του, τὸν ἐρρίχνε ἀνίσθητο, ἐνῶ ταυτόχρονα ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο ἀκούγότανε.

□□□

Ὁ Μάρτεν Ντάλ ἔτρωγε μετὰ τὸν ἀστυνομικὸ Σούμερ σ' ἕνα ρεστοوران τοῦ Λέιτσεστερ Σκوائر.

—Καὶ πού βρίσκεισαι ἡ ὑπόθεσις τῆς Βάνδας ντὲ Λύς; ρώτησε τὸν ἀστυνομικό.

—Πάντα στὸ ἴδιο σημεῖο. Γιατί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις;

—Γνωρίζεις κάποιον Οὐίλμπουρ Στόρς;

—Βεβαίως. Ἐγὼ ἐξαφανισθῇ πρὸ μὴνός, ἀλλὰ εἶναι ἐκτὸς ὑπονοίας, γιατί τὸ «ἀλλοῦθι» του εἶναι ἐξακριβωμένο. Ἡ Βάνδα ντὲ Λύς δολοφονήθηκε ἀπὸ μιὰ γυναίκα...

Ὁ Μάρτεν Ντάλ δὲν ἀπάντησε καὶ σὲ

αὐτὸν.

—Καὶ πού βρίσκεισαι ἡ ὑπόθεσις τῆς Βάνδας ντὲ Λύς; ρώτησε τὸν ἀστυνομικό.

—Πάντα στὸ ἴδιο σημεῖο. Γιατί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις;

—Γνωρίζεις κάποιον Οὐίλμπουρ Στόρς;

—Βεβαίως. Ἐγὼ ἐξαφανισθῇ πρὸ μὴνός, ἀλλὰ εἶναι ἐκτὸς ὑπονοίας, γιατί τὸ «ἀλλοῦθι» του εἶναι ἐξακριβωμένο. Ἡ Βάνδα ντὲ Λύς δολοφονήθηκε ἀπὸ μιὰ γυναίκα...

Ὁ Μάρτεν Ντάλ δὲν ἀπάντησε καὶ σὲ

αὐτὸν.

—Καὶ πού βρίσκεισαι ἡ ὑπόθεσις τῆς Βάνδας ντὲ Λύς; ρώτησε τὸν ἀστυνομικό.

—Πάντα στὸ ἴδιο σημεῖο. Γιατί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις;

—Γνωρίζεις κάποιον Οὐίλμπουρ Στόρς;

—Βεβαίως. Ἐγὼ ἐξαφανισθῇ πρὸ μὴνός, ἀλλὰ εἶναι ἐκτὸς ὑπονοίας, γιατί τὸ «ἀλλοῦθι» του εἶναι ἐξακριβωμένο. Ἡ Βάνδα ντὲ Λύς δολοφονήθηκε ἀπὸ μιὰ γυναίκα...

Ὁ Μάρτεν Ντάλ δὲν ἀπάντησε καὶ σὲ

αὐτὸν.

—Καὶ πού βρίσκεισαι ἡ ὑπόθεσις τῆς Βάνδας ντὲ Λύς; ρώτησε τὸν ἀστυνομικό.

—Πάντα στὸ ἴδιο σημεῖο. Γιατί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις;

—Γνωρίζεις κάποιον Οὐίλμπουρ Στόρς;

—Βεβαίως. Ἐγὼ ἐξαφανισθῇ πρὸ μὴνός, ἀλλὰ εἶναι ἐκτὸς ὑπονοίας, γιατί τὸ «ἀλλοῦθι» του εἶναι ἐξακριβωμένο. Ἡ Βάνδα ντὲ Λύς δολοφονήθηκε ἀπὸ μιὰ γυναίκα...

Ὁ Μάρτεν Ντάλ δὲν ἀπάντησε καὶ σὲ

αὐτὸν.

—Καὶ πού βρίσκεισαι ἡ ὑπόθεσις τῆς Βάνδας ντὲ Λύς; ρώτησε τὸν ἀστυνομικό.

—Πάντα στὸ ἴδιο σημεῖο. Γιατί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις;

—Γνωρίζεις κάποιον Οὐίλμπουρ Στόρς;

—Βεβαίως. Ἐγὼ ἐξαφανισθῇ πρὸ μὴνός, ἀλλὰ εἶναι ἐκτὸς ὑπονοίας, γιατί τὸ «ἀλλοῦθι» του εἶναι ἐξακριβωμένο. Ἡ Βάνδα ντὲ Λύς δολοφονήθηκε ἀπὸ μιὰ γυναίκα...

Ὁ Μάρτεν Ντάλ δὲν ἀπάντησε καὶ σὲ

αὐτὸν.

—Καὶ πού βρίσκεισαι ἡ ὑπόθεσις τῆς Βάνδας ντὲ Λύς; ρώτησε τὸν ἀστυνομικό.

—Πάντα στὸ ἴδιο σημεῖο. Γιατί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις;

—Γνωρίζεις κάποιον Οὐίλμπουρ Στόρς;

—Βεβαίως. Ἐγὼ ἐξαφανισθῇ πρὸ μὴνός, ἀλλὰ εἶναι ἐκτὸς ὑπονοίας, γιατί τὸ «ἀλλοῦθι» του εἶναι ἐξακριβωμένο. Ἡ Βάνδα ντὲ Λύς δολοφονήθηκε ἀπὸ μιὰ γυναίκα...

Ὁ Μάρτεν Ντάλ δὲν ἀπάντησε καὶ σὲ

αὐτὸν.

—Καὶ πού βρίσκεισαι ἡ ὑπόθεσις τῆς Βάνδας ντὲ Λύς; ρώτησε τὸν ἀστυνομικό.

—Πάντα στὸ ἴδιο σημεῖο. Γιατί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις;

—Γνωρίζεις κάποιον Οὐίλμπουρ Στόρς;

—Βεβαίως. Ἐγὼ ἐξαφανισθῇ πρὸ μὴνός, ἀλλὰ εἶναι ἐκτὸς ὑπονοίας, γιατί τὸ «ἀλλοῦθι» του εἶναι ἐξακριβωμένο. Ἡ Βάνδα ντὲ Λύς δολοφονήθηκε ἀπὸ μιὰ γυναίκα...

Ὁ Μάρτεν Ντάλ δὲν ἀπάντησε καὶ σὲ

αὐτὸν.

—Καὶ πού βρίσκεισαι ἡ ὑπόθεσις τῆς Βάνδας ντὲ Λύς; ρώτησε τὸν ἀστυνομικό.

—Πάντα στὸ ἴδιο σημεῖο. Γιατί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις;

—Γνωρίζεις κάποιον Οὐίλμπουρ Στόρς;

—Βεβαίως. Ἐγὼ ἐξαφανισθῇ πρὸ μὴνός, ἀλλὰ εἶναι ἐκτὸς ὑπονοίας, γιατί τὸ «ἀλλοῦθι» του εἶναι ἐξακριβωμένο. Ἡ Βάνδα ντὲ Λύς δολοφονήθηκε ἀπὸ μιὰ γυναίκα...

Ὁ Μάρτεν Ντάλ δὲν ἀπάντησε καὶ σὲ

αὐτὸν.

—Καὶ πού βρίσκεισαι ἡ ὑπόθεσις τῆς Βάνδας ντὲ Λύς; ρώτησε τὸν ἀστυνομικό.

—Πάντα στὸ ἴδιο σημεῖο. Γιατί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις;

—Γνωρίζεις κάποιον Οὐίλμπουρ Στόρς;

—Βεβαίως. Ἐγὼ ἐξαφανισθῇ πρὸ μὴνός, ἀλλὰ εἶναι ἐκτὸς ὑπονοίας, γιατί τὸ «ἀλλοῦθι» του εἶναι ἐξακριβωμένο. Ἡ Βάνδα ντὲ Λύς δολοφονήθηκε ἀπὸ μιὰ γυναίκα...

Ὁ Μάρτεν Ντάλ δὲν ἀπάντησε καὶ σὲ

αὐτὸν.

—Καὶ πού βρίσκεισαι ἡ ὑπόθεσις τῆς Βάνδας ντὲ Λύς; ρώτησε τὸν ἀστυνομικό.

—Πάντα στὸ ἴδιο σημεῖο. Γιατί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις;

—Γνωρίζεις κάποιον Οὐίλμπουρ Στόρς;

—Βεβαίως. Ἐγὼ ἐξαφανισθῇ πρὸ μὴνός, ἀλλὰ εἶναι ἐκτὸς ὑπονοίας, γιατί τὸ «ἀλλοῦθι» του εἶναι ἐξακριβωμένο. Ἡ Βάνδα ντὲ Λύς δολοφονήθηκε ἀπὸ μιὰ γυναίκα...

Ὁ Μάρτεν Ντάλ δὲν ἀπάντησε καὶ σὲ

αὐτὸν.

—Καὶ πού βρίσκεισαι ἡ ὑπόθεσις τῆς Βάνδας ντὲ Λύς; ρώτησε τὸν ἀστυνομικό.

—Πάντα στὸ ἴδιο σημεῖο. Γιατί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις;

—Γνωρίζεις κάποιον Οὐίλμπουρ Στόρς;

—Βεβαίως. Ἐγὼ ἐξαφανισθῇ πρὸ μὴνός, ἀλλὰ εἶναι ἐκτὸς ὑπονοίας, γιατί τὸ «ἀλλοῦθι» του εἶναι ἐξακριβωμένο. Ἡ Βάνδα ντὲ Λύς δολοφονήθηκε ἀπὸ μιὰ γυναίκα...

Ὁ Μάρτεν Ντάλ δὲν ἀπάντησε καὶ σὲ

αὐτὸν.

—Καὶ πού βρίσκεισαι ἡ ὑπόθεσις τῆς Βάνδας ντὲ Λύς; ρώτησε τὸν ἀστυνομικό.

—Πάντα στὸ ἴδιο σημεῖο. Γιατί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις;

—Γνωρίζεις κάποιον Οὐίλμπουρ Στόρς;

—Βεβαίως. Ἐγὼ ἐξαφανισθῇ πρὸ μὴνός, ἀλλὰ εἶναι ἐκτὸς ὑπονοίας, γιατί τὸ «ἀλλοῦθι» του εἶναι ἐξακριβωμένο. Ἡ Βάνδα ντὲ Λύς δολοφονήθηκε ἀπὸ μιὰ γυναίκα...

Ὁ Μάρτεν Ντάλ δὲν ἀπάντησε καὶ σὲ

αὐτὸν.

—Καὶ πού βρίσκεισαι ἡ ὑπόθεσις τῆς Βάνδας ντὲ Λύς; ρώτησε τὸν ἀστυνομικό.

—Πάντα στὸ ἴδιο σημεῖο. Γιατί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις;

—Γνωρίζεις κάποιον Οὐίλμπουρ Στόρς;

—Βεβαίως. Ἐγὼ ἐξαφανισθῇ πρὸ μὴνός, ἀλλὰ εἶναι ἐκτὸς ὑπονοίας, γιατί τὸ «ἀλλοῦθι» του εἶναι ἐξακριβωμένο. Ἡ Βάνδα ντὲ Λύς δολοφονήθηκε ἀπὸ μιὰ γυναίκα...

Ὁ Μάρτεν Ντάλ δὲν ἀπάντησε καὶ σὲ

αὐτὸν.

—Καὶ πού βρίσκεισαι ἡ ὑπόθεσις τῆς Βάνδας ντὲ Λύς; ρώτησε τὸν ἀστυνομικό.

—Πάντα στὸ ἴδιο σημεῖο. Γιατί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις;

—Γνωρίζεις κάποιον Οὐίλμπουρ Στόρς;

—Βεβαίως. Ἐγὼ ἐξαφανισθῇ πρὸ μὴνός, ἀλλὰ εἶναι ἐκτὸς ὑπονοίας, γιατί τὸ «ἀλλοῦθι» του εἶναι ἐξακριβωμένο. Ἡ Βάνδα ντὲ Λύς δολοφονήθηκε ἀπὸ μιὰ γυναίκα...

Ὁ Μάρτεν Ντάλ δὲν ἀπάντησε καὶ σὲ

αὐτὸν.

—Καὶ πού βρίσκεισαι ἡ ὑπόθεσις τῆς Βάνδας ντὲ Λύς; ρώτησε τὸν ἀστυνομικό.

—Πάντα στὸ ἴδιο σημεῖο. Γιατί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις;

—Γνωρίζεις κάποιον Οὐίλμπουρ Στόρς;

—Βεβαίως. Ἐγὼ ἐξαφανισθῇ πρὸ μὴνός, ἀλλὰ εἶναι ἐκτὸς ὑπονοίας, γιατί τὸ «ἀλλοῦθι» του εἶναι ἐξακριβωμένο. Ἡ Βάνδα ντὲ Λύς δολοφονήθηκε ἀπὸ μιὰ γυναίκα...

Ὁ Μάρτεν Ντάλ δὲν ἀπάντησε καὶ σὲ

αὐτὸν.

—Καὶ πού βρίσκεισαι ἡ ὑπόθεσις τῆς Βάνδας ντὲ Λύς; ρώτησε τὸν ἀστυνομικό.

—Πάντα στὸ ἴδιο σημεῖο. Γιατί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις;

—Γνωρίζεις κάποιον Οὐίλμπουρ Στόρς;

—Βεβαίως. Ἐγὼ ἐξαφανισθῇ πρὸ μὴνός, ἀλλὰ εἶναι ἐκτὸς ὑπονοίας, γιατί τὸ «ἀλλοῦθι» του εἶναι ἐξακριβωμένο. Ἡ Βάνδα ντὲ Λύς δολοφονήθηκε ἀπὸ μιὰ γυναίκα...

Ὁ Μάρτεν Ντάλ δὲν ἀπάντησε καὶ σὲ

αὐτὸν.

—Καὶ πού βρίσκεισαι ἡ ὑπόθεσις τῆς Βάνδας ντὲ Λύς; ρώτησε τὸν ἀστυνομικό.

—Πάντα στὸ ἴδιο σημεῖο. Γιατί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις;

—Γνωρίζεις κάποιον Οὐίλμπουρ Στόρς;

—Βεβαίως. Ἐγὼ ἐξαφανισθῇ πρὸ μὴνός, ἀλλὰ εἶναι ἐκτὸς ὑπονοίας, γιατί τὸ «ἀλλοῦθι» του εἶναι ἐξακριβωμένο. Ἡ Βάνδα ντὲ Λύς δολοφονήθηκε ἀπὸ μιὰ γυναίκα...

Ὁ Μάρτεν Ντάλ δὲν ἀπάντησε καὶ σὲ

αὐτὸν.

—Καὶ πού βρίσκεισαι ἡ ὑπόθεσις τῆς Βάνδας ντὲ Λύς; ρώτησε τὸν ἀστυνομικό.

—Πάντα στὸ ἴδιο σημεῖο. Γιατί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις;

—Γνωρίζεις κάποιον Οὐίλμπουρ Στόρς;

Τὰ μάτια σου

Τὰ μάτια σου, μεγάλα, μαύρα, φλογερά, γεμάτα όνειρα... Πώς με μεθούν!... Πώς με σκλαβώνουν!

Σά με κутτάζουνε γλυκά, νοιώθω μιά ταραχή πρωτοφανή κι ένα σωρό αισθημάτα τρανά και πόθους άκαθόριστους να πλ... κυρίζουν την φτωχή καρδιά μου... Νοιώθω ένα ρίγος άναπάντεχο και μιά έλπίδα άδέσπαιη κρυφογεννιέται μέσα μου... Νοιώθω ν' ανοίγεται μπροστά μου μιά άπέραντη τριανταφυλλένια στράτα, που πάει σε τόπους άφαστους... κι' ώμέ!... χιμαίρι' κούς... Νοιώθω νά σέρνομαι σκλάβος μαζι τους...

Τὰ μάτια σου, μεγάλα, μαύρα, φωτερά, γεμάτα λαύσα και φωτιά... Σκορπούν τριγύρω φώς και λάμψη σαν άστέρια... Σάν άστρα, που σκορπούν τις άσημόχρυσες άγχιδες, δίνοντας δύναμη κι' έλπίδα σ' αυτούς που κινδυνεύουν νά γυθουν...

Σάν άστρα φωτεινά, παρήγορα... άστρα περήφανα, μαγευτικά... Άστρα λαμπρόφωτα, μεθυστικά... π' αλλοίμονο!... άργά ή γρήγορα θά βασίλευσιν, θά σιγασθούν...

ΑΘ. ΚΑΡΑΜΗΤΡΟΣ

□=□

Νά, γιατί κλαίω

— Καλή μου, γιατί στ' άκουσμα μιάς ξένης ιστορίας δάκρυσαν τὰ μάτια σου και τὸ πρόσωπό σου πήρε μιάν ακόμα βαθύτερη γλωμάδα;...

«Τί τάχα μπορεί νά σου θυμίζει μιά ιστορία, που ξοτίζει ένας τραγουδιστής της ζωής; Ήταν μιά άτελείωτη ιστορία για τὸ άτελείωτο ρομάντζο μιάς άγάπης, που σόυστηκε ένα θλιμμένο φθινοπωρινό δειλινό... που μπορεί και νά μὴν εἶναι αλήθεια... Κι' όμως, εσύ θέλησες νά σου πω μιά τέτοια ιστορία!...

«Μὴν κλαίς, καλή μου... Μὴ θελήσης νά θολώσης τὰ νερά της άπέραντης θάλασσας της άγάπης μας...

— Άκουσε, γλυκέ μου ποιητή... «Κλαίω, γιατί μαντεύω πώς μιά μέρα τὸ ἴδιο τὸ πόντο στρατί κι' ἐγὼ θ' ἀκολουθήσω... Δὲν εἶναι ἡ ιστορία σου φαντασία γέννημα... Φαίνεται ζωντανός ὁ ρόλος πούνεις παίξει σὲ κάποιον πὸν πλάνεψες μετὰ τὴν γλυκὴ λογιά σου... σὲ μιά καρδιά πὸν πίστεψε πὸς σὲ σένα θά βρῇ της ζωῆς τὴν χαρὰ... Μαντεύω, τώρα, ποιητή μου, πὸς ἦταν ἡ ιστορία μιάς κόρης π' άγάπησε σένα...

«Ήταν κι' αὐτὴ ὅμοια μετὰ μένα, πὸν τὰ φεύτικα λόγια σου τὴν μάγεψαν ἕνα σουρουπό τ' Ἀπριλίου... ὅπως κι' ἐμένα μετὰ πλάνεψαν τὰ ἴδια σου τὰ λόγια. Καὶ ποῖός ἔσται ἂν τάχα δὲν πῆς τὰ ἴδια σὲ μιάν ἀλη... Νά, γιατί κλαίω!...

ΜΙΜΗΣ ΘΑΜΜΕΝΟΣ

□=□

Ἡ ζωὴ μας

«Ένα φῶς στὸ σκοτάδι, π' ἀφήνει μιάν ἀνταύγεια και σόδνει.

«Ένα χῶδι ἀπαλό, μιάν ἐλπίδα, ἕνα κλάμμα γιὰ κάποια ρυτίδα... Μιάν ἀγάπη, πὸν πάντα θ' ἀφήνει ἕναν πόντο μικρὸν ἢ μεγάλο και στερνά: τίποτ' ἄλλο!

Β. ΓΚΑΝΑΣ

ΠΡΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΡΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Σκηνές βροχής

Ἀναδευτήκαν τὰ κλαδιά τοῦ μαΐστρα- λιοῦ τῆς διάδα- κι' οἱ κυκλαμιές τ' ἀνθάκια τους σκύ- φανε ταπεινά, λές και καλωσόρισαν τὰ σύννεφα τὰ μπλάβα, πὸν νοτισμένα ἐπέζεψαν σ' ἀλαργινὰ βουνά.

Σπάθισαν ἄγρια ἡ ἀστραπή τὸ παλὴν κάστρο ἀγνάντια, και τὴ βροντὴ ἀντιλάλησαν ὁ λόγγος κι' οἱ σπηλιές. Χοντρές, χοντρές σταλαματιές— φαν- ταστικά διαμάντια— ἐπιπάσανε τις κορασιές, πὸν μάχευαν ἐ- ληές.

Μ' ἀργυρογέλια τρύπωσαν στὴν ἀσπρη θυμωιά, στὴς μπόρας τ' ἀνευόδαρμα μετὰ τὸν πούλακι. Βρέχει τ' ὁ γερογίδαρος τοῦ φράχτη τῆς γωνιάς, μασώντας κάποιες ἀγρελῆδες τὰ νεῖο- βγαλτα κλαδάκια.

ΜΑΝΩΛΗΣ ΦΙΛΙΠΠΑΚΗΣ

□=□

Τοιγάνικο βιολί

Βραδυά όνειρεμένη. Γύρω ἡ φύση ἀποκοιμήθη στὴς νυχτιάς τὴν ἀγκαλιά. Θυμάμαι μιάν ἀγάπη μου παλαιά, όνειρα μαγεμένα, πούχουν σόυσει.

Μακρυά, ἕνα τοιγάνικο βιολί, λυπητερά ἀρχινά καιτὴ νά λήη... Μαζι του ἡ ψυχὴ μου σιγνοκαίει, σάν πληγωμένο κι' ἔρημο πούλι...

Κι' ὅταν τὸ μαγεμένο τὸ δοξάρι, ἐσώσε στὴς νυχτιάς τὴ σιγαλιά, ἐνοιώσα, πὸς ἡ ἀγάπη μου ἡ παλιὰ καιτὴ απ' τὴν ψυχὴ μου εἶχε πάρει...

Β. Π.

□=□

Και νάταν

Και νάταν, λέει, φθινόπωρο, σά σμί- ζουμε, ἕνα χλωμό τοῦ φθινοπώρου δειλί. Γύρω μας ὅλα νάναι τὸσον ἥρεμα και μόνο ἐμεῖς οἱ δύο, καλή μου φίλη...

Τοῦ πάρκου τὰ δρομάκια νάν' ὅλα ἔ- ρημα, Νά ἐλέγουμε ψηλά πούλια νά φεύγουν μετὰ κάποια σιωπηλὴν ἀνατριχίλα...

Στὸ ἔρημικὸ παγκάκι τὸ μισόγειρο νά πέφτει θλιβερὰ τὸ πρωτοβροχι, κι' ὡρὸ νά γέρνει κάποιον τριαντά- φυλλο

στὴς γῆς τὴ νοτισμένη ἀνθοδόχη...

ῶ! Νάταν, λέει, φθινόπωρο, ἀγά- πη μου, πρώτη φορὰ σά σμίζουμε τὰ χεῖλη. Γύρω μας ὅλα νάναι τὸσον ἥρεμα και μόνοι ἐγὼ και σύ, μικρὴ μου φίλη...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Πάψε, βιολιστή

— Πάψε, γλυκέ μου βιολισ- τή, νίξης μετὰ τὸ ἀσπληγν δοξάρι, ψιαρικές ριγῆδες γορῆς τὸν ἥλιον, πονεμένα τραγούδια, πονεμένα σερενάτες, πὸν μιλῶν γιὰ ἀπύ- φτερα όνειρα... γιὰ δρόματα πὸν τὴ κάθε πονεμένη δασύρα μετὰ σάν κάποιον ἀσπληγν τοῦ πόνου ματώνει τὴν σάρκα μου, καιτὴ κάθε θλιμμένη νότα σου πὸν πῶς κά, συρτά, μου φαίνεται πὸν τὸν μου, πὸν σόδον μετὰ μετὰ τὸν μου, νά πονῶ... νά πονῶ ἀκόμα, ψε, ἀγαπημένε βιολιστή, πὸν κλάμμα σου πᾶνω στὸν ἥλιο, γιατί μετὰ τὸ παίξιμό σου καιτὴ μου νά γονατίζη καιτὴ εἶναι μετὰ νίξεται, γιατί ἀναθυμᾶται πᾶνω καιτὴ ὑποφέρω... Πάψε, βιολιστή, μετὰ τὰ γαλάζια ὄβλημα σου παίζεις αὐτὸ τὸν όνειρεμένο μου φέρνει δάκρυα στὰ μάτια... κι' ὅλο τραγουδι... ἄλλο παρμὺ μὺθι πλάνο, γλυκό, τριανταφυ- νά μιλά γιὰ ὁμορφες δοξασιές, ρεῖον σὺρτὸ χορὸ στὴν γλῶ- λουδὲς μεταξένιες... γιὰ ἀγασ- τες, αἰώνιες... κι' ἀκούονται πὸν σω βάλασμα στὴν ψυχὴ μου πὸν στὴν φτωχούλικη καρδιά μου...

□=□

Μὴ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ ἐπαναλαμβάνομε πὸς γελοῖους ὅρους συνεννοήσεως στὴ Λο- γοτεχνία σου:

Α'. Γράφετε καθαρά κι' ἀπὸ τὴν μιά μεριὰ τὸ χαρτί.

Β'. Ὅσοι χρησιμοποιεῖτε ψευδώνυμο ση- μαντικὸν πάντως τὸ ὄνομά σας καιτὴ θελήσειτε γιὰ τὴν ὑπερσία τοῦ περιο- ρισμοῦ.

Γ'. Ὅταν ἀναφέρεσθε σὲ παλαιότερες ἀ- ναμνήσεις νά σημειώνετε πάντως τὸν ἀριθμὸ τοῦ φύλλου γιὰ τὸ ὅποιο μᾶς γράφετε.

Δ'. Νά μὴν στέλνετε ποτὲ περισσότερα ἀπὸ ἕνα πεζὸ ἢ δύο ποιήματα. Ὅ- ταν στείλων περισσότερα ὅσα ὀρίζομε ἵσχυον ὑπ' ὄνομα τοῦ ἑαυτοῦ ἡ διὰ τὴν ἑνὴν ἕνα πεζὸ ἢ δύο ποιήματα καιτὴ ἄλλα θά στείλωνται.

Ε'. Νά μὴν στέλνετε ποτὲ νέα συνεργα- σιας ἀν δὲν λάβετε ἀπάντησιν σ' ἐκείνη καιτὴ εἴστε στείλει, γιατί δὲν θά ληφθῇ ὑπ' ὄψη. Νά σημειώνετε σὲ καθὲ κεινόμενῳ ἀ- ποκριτικῇ ποτὲ ἐλάθετε ἀπάντησιν στὴν προη- γουμένη.

□=□

Τις ὥρες

Ψυχὴ μου, τί νά θυμῆσαι τοῦ πόνου πὸν γύρω μας θ' ἀπλόηται πὸν πῶς ὅσοι σὲ νά καταστήσουν δυνατὴ τὴν ἀπάντησιν στὰ γράμματα πὸν λαβαίνουμε τὸν ἥλιον ἐνός ἡμέρων καιτὴ ἀπ' ἐτέ- ρου σὲ νά ὑποχρεώσουν τοὺς συνεργάτες μας νά τὰ δουλεύουν περισσότερο καιτὴ νά μὴ διά- νωνται νά μᾶς στείλων ὁδασίματα τὴν φι- λωμένη τὸν παραγωγῇ.

Σημ: Ὅς γνωστὸν ἡ «Ἑβδομάς» ἐγ- γράφει τὰ ἔργα τῶν ἀγνωστων της καιτὴ ἐκπαιδεύει τὰ ἐγκυρόμενα ἡωρίς καιτὴ ἀπὸ χρονοματικὴν ἀμοιβή.

□=□

Τις ὥρες τις ἀτελείωτες πὸν τὰ δίχως φύλλα ἐδέχοντο πὸν μᾶταια προσμένοντας νὰ τὴν λήγης χαρὲς προάγγελος...

Ἡ τις στιγμὲς πὸν ἔκανε πὸν όνειροπόλα νά μιλήσῃ γιὰ τὸν ὅσπου μετὰ λύπη νοιώσαμε πὸν γιὰ μᾶς τοὺς δύο μὴ μόνον...

□=□

ΣΗΥΡΟΣ Γ. ΠΑΝΟΣ

□=□

Ξέρεις ὅτι...

Ἐχεις μαλλάκια ὁμορφα...

Ἐχεις λογάκια πρόχειρα...

Ἐχεις φωνὴν σάν μουσικὴν...

ματάκια παιχνιδιάρικα...

χαρίσματα, πὸν δὲν μπορῶ...

□=□

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΚΑΚΗΣ

Μεταξύ μας

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς εἰσόδου της στὸ Τον- τὸς τῆς ἐκδόσεώς της, ἡ «Ἑβδο- μάς» παρουσιάζεται τοὺς ἀναγνώστες της ἐνταυσιασμένη. Δίκαιο, λοιπόν, εἶναι ἡ ἀνα- κίνηση αὐτὴ νά φθάσῃ ὡς τὴν σελίδα τῆς Νουβελιζῆς Λογοτεχνίας.

Ἡ διευθυνσις τῆς «Ἑβδομάδος» εἶδε μετὰ τὴν χαρὰ τὴν καλὴν καιτὴ ἐξακολου- ῶντα πρὸς τοὺς φίλων της πὸν πα- ρουσιάζονται πᾶ δόκιμοι, σχεδόν, νέοι λό- γοι. Ὅτι στείλων ἐγκρίνεται πάντα, γιατί αὐτὰ εἶναι καλὰ. Αὐτὸ, όμως, ζημιώνει τοὺς ἄλλους γιατί ὁ ὅρος τῆς σελίδος εἶναι περὶ τοὺς ἑκατομύρια. Γι' αὐτὸ ἀπὸ τώρα καιτὴ ἐξ ἔξῃ θά δημοσιεύονται ἔργα ἀναγνω- στῶν μας: τὰ πολὺ καλὰ, καιτὴ ἐξω ἀπὸ τὴν εἰδή Νουβ. Λογοτεχνίας, χωρίς αὐτὸ νά θεωρεῖται ὅτι τοῦ ἴσου ποιητῆ δὲν θά δημο- σιεύθῃ πάλι καιτὴ σελίδα.

□=□

Μὴ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ ἐπαναλαμβάνομε πὸς γελοῖους ὅρους συνεννοήσεως στὴ Λο- γοτεχνία σου:

Α'. Γράφετε καθαρά κι' ἀπὸ τὴν μιά μεριὰ τὸ χαρτί.

Β'. Ὅσοι χρησιμοποιεῖτε ψευδώνυμο ση- μαντικὸν πάντως τὸ ὄνομά σας καιτὴ θελήσειτε γιὰ τὴν ὑπερσία τοῦ περιο- ρισμοῦ.

Γ'. Ὅταν ἀναφέρεσθε σὲ παλαιότερες ἀ- ναμνήσεις νά σημειώνετε πάντως τὸν ἀριθμὸ τοῦ φύλλου γιὰ τὸ ὅποιο μᾶς γράφετε.

Δ'. Νά μὴν στέλνετε ποτὲ περισσότερα ἀπὸ ἕνα πεζὸ ἢ δύο ποιήματα. Ὅ- ταν στείλων περισσότερα ὅσα ὀρίζομε ἵσχυον ὑπ' ὄνομα τοῦ ἑαυτοῦ ἡ διὰ τὴν ἑνὴν ἕνα πεζὸ ἢ δύο ποιήματα καιτὴ ἄλλα θά στείλωνται.

Ε'. Νά μὴν στέλνετε ποτὲ νέα συνεργα- σιας ἀν δὲν λάβετε ἀπάντησιν σ' ἐκείνη καιτὴ εἴστε στείλει, γιατί δὲν θά ληφθῇ ὑπ' ὄψη. Νά σημειώνετε σὲ καθὲ κεινόμενῳ ἀ- ποκριτικῇ ποτὲ ἐλάθετε ἀπάντησιν στὴν προη- γουμένη.

□=□

Τις ὥρες

Ψυχὴ μου, τί νά θυμῆσαι τοῦ πόνου πὸν γύρω μας θ' ἀπλόηται πὸν πῶς ὅσοι σὲ νά καταστήσουν δυνατὴ τὴν ἀπάντησιν στὰ γράμματα πὸν λαβαίνουμε τὸν ἥλιον ἐνός ἡμέρων καιτὴ ἀπ' ἐτέ- ρου σὲ νά ὑποχρεώσουν τοὺς συνεργάτες μας νά τὰ δουλεύουν περισσότερο καιτὴ νά μὴ διά- νωνται νά μᾶς στείλων ὁδασίματα τὴν φι- λωμένη τὸν παραγωγῇ.

Σημ: Ὅς γνωστὸν ἡ «Ἑβδομάς» ἐγ- γράφει τὰ ἔργα τῶν ἀγνωστων της καιτὴ ἐκπαιδεύει τὰ ἐγκυρόμενα ἡωρίς καιτὴ ἀπὸ χρονοματικὴν ἀμοιβή.

□=□

Τις ὥρες τις ἀτελείωτες πὸν τὰ δίχως φύλλα ἐδέχοντο πὸν μᾶταια προσμένοντας νὰ τὴν λήγης χαρὲς προάγγελος...

Ἡ τις στιγμὲς πὸν ἔκανε πὸν όνειροπόλα νά μιλήσῃ γιὰ τὸν ὅσπου μετὰ λύπη νοιώσαμε πὸν γιὰ μᾶς τοὺς δύο μὴ μόνον...

□=□

ΣΗΥΡΟΣ Γ. ΠΑΝΟΣ

□=□

Ξέρεις ὅτι...

Ἐχεις μαλλάκια ὁμορφα...

Ἐχεις λογάκια πρόχειρα...

Ἐχεις φωνὴν σάν μουσικὴν...

ματάκια παιχνιδιάρικα...

χαρίσματα, πὸν δὲν μπορῶ...

□=□

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΚΑΚΗΣ

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Δόγμ τυπογραφικῆς ἀδελφίας ὑπάρχει λάθος εἰς τὴν ἀριθμῆσιν τῶν σελίδων τοῦ φύλλου αὐτοῦ. Λέει οἱ ἀριθμοὶ 29, 30, 31, 32, 41, 42, ἐνὸς ἀντιθέτως ὑπάρχουν διπλοὶ οἱ ἀριθμοὶ 9, 10, 13, 14, 15, 16. Πάντως τὸ σύνολον τῶν σελίδων εἶνε 52.

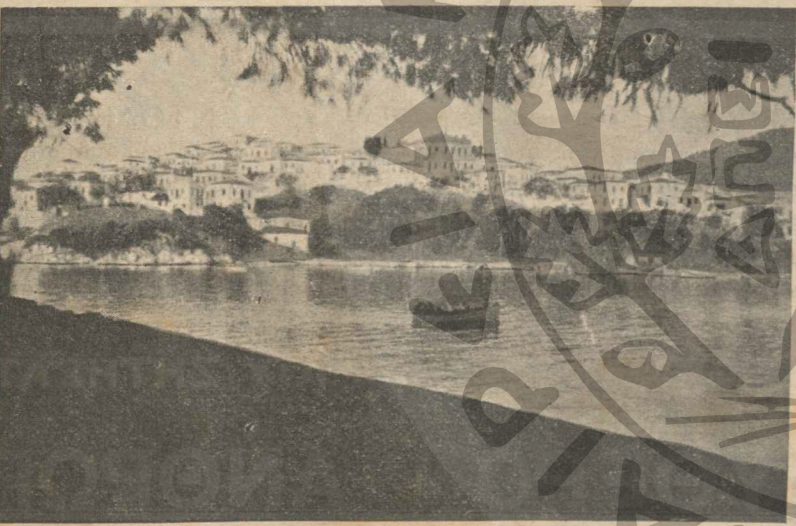
Β. Πολύλογος καιτὴ ρητορικός. Κάνετε ἀπλὴ τὴν φράσιν σας. Ἡ ἀπλότης εἶναι τὸ πᾶν ὅχι ἡ λεζιθηρία. — Σπυρίδ. Ζωιτόπου- λος. Ἀφροῦ εἰσάστε παλὴς ἐπρεπε νά γράφετε τὰ πὸς χρῆσιν ἀπὸ τὴν μιά μεριὰ τοῦ χαρτιοῦ. Ἐξ ἄλλου ἀπὸ μιά μεριὰ πὸν ρίξαιμε εἶναι πολὺ τραβηγμένο ἔχει δὲ καιτὴ πολλές φουτουριστικές φράσεις. Π.χ. «Ὁ λαμὸς τοῦ κόλτης σάν ἄμμο...». «Ἀνοίξε τὸ στόμα γιὰ τὸν ἥλιο...». κ. τ. λ. Χρ. Μετ. Εἰσάστε νέος φίλε μου. Μὴ- στε γιὰ τὴν χαρὰ, τὸ γέλιο, τὴν ζωὴ. Ἀφίστε τις ψυχὲς πὸν πεθαίνουν μετὰ σωματὶ μάτια καιτὴ δάκρυα. — Δ. Ημ. τ. τριον. Θεοφάνος. Κατ' ὅσον ἀπὸ τὰ προηγούμενα. Προσέξτε τὸ στίχο σας, μερικὲς μερικὲς ξεφύγει: στὴν ἰδέα του. Α. Μαυροειδῆ. Ἐγκρίνεται. Γ. Παπαεὺγγέλου. Ἐχει μερικὲς ἀρετὲς τὸ πεζὸ σας, ἀλλὰ τὸ θέμα τὸν εἶναι πολὺ ἀρελές. Διαβάστε γνωστούς πεζο- γράφους ἑλληνες καιτὴ ξένους. — Π. Β. ρ. ο. ν. Κ. α. τ. ο. β. λ. οἱ «Εἰκονίτες» συμπαθητικὸ κομμάτι, ἀλλὰ θέλει ἀλλαγὴν τὸ τοῦτο μέ- ρος. Ἡ «γοναίκα» συνθημένο ὡς θέμα καιτὴ γεῖστο ἀδικαιολογητὸς ρητορισμός. Γιὰ τὰ φύλλα, σύμφωνα, ἀρετὴ νά μὴν εἶναι ἀπὸ τὰ πολὺ πρῶτα. — Α. Σπ. τ. τριον. Τὸ θέ- μα κοινὸ. Προσέξτε σὲ μέτρο γιατί ἔχετε κάποιαν ἀκαταστασία. Γιὰ τὸ διβλίο, εὐχε- ρίστως, Μ. π. ἰ. ν. α. Δ. ὅσο. Καλὰ γραμ- μένο ἀλλὰ θά ἐπρεπε νά εἶναι γραμμένο ἀπὸ ἄνδρα. Ἀλλοῦ φαίνεται ψεύτικο. Μ. π. ἰ. ν. α. Ρ. ο. μ. α. ἰ. ο. υ. Βρίσκω ἀρετὲς τις δι- καιολογίας σας καιτὴ χαριτωμένα γραμμένες. Ἀμφιβάλλω μόνο γιὰ τὴν τελευταία φρά- σιν σας.

Γεώργιος Φ. λ. ε. ἰ. α. ν. ο. υ. Πολὺ κοι- νὸ ὡς θέμα. Στείλτε τίποτα ἄλλο. — Ν. ἰ. ο. ν. Σ. ο. λ. γ. ε. ὡ. ν. Τὰ ποιήματά σας δείχ- νουν πὸς ἔχετε ταλέντο ἀλλὰ χρειάζεται ἀκόμη δουλειὰ στὸ στίχο σας, στίς ἐκφρά- σεις σας. Συναρτῶνται τὰ δουλεμένα ὅσο μπορεῖτε. — Παύλος Φεοφίτην. Καὶ πάλι εἶνε πολὺ μεγάλο. Μικρύνετε τὸ ὅσο μπορεῖτε. Μετὰ ὅσο τὸ δυνατό μικρὴ εἰ- σαγωγή μπορεῖτε νά δώσετε ἐντύπωση σὲ διαλογικὸν σας φινάλε.

Α. ν. α. σ. τ. α. ν. Καλὴ ἡ ἰδέα καιτὴ γενικά ἡ ἐ- κτέλεσις. Προσέξτε ὅμως λίγα περισσό- τερα στίς ἐκφράσεις σας. Π. χ. «Σταυτεῖλα ἀπρόσμενα» «Σπάρτο τουτέστι» κ. τ. λ. — Γ. ε. φ. ο. γ. ο. ν. Π. ο. τ. α. ν. Ὅσον δουλεμένα πολὺ στὴν ἐκφράσιν τους οἱ καλὲς ἰδέες σας. — Α. ν. α. σ. τ. α. ν. Ζ. α. ο. ε. ἰ. ο. ν. Τὸ διήγημα σας εἶναι ὑπερβολικὰ ἀνηχηματικὸν καιτὴ κου- ράει. Προσέξτε τὰ πάλι. Τὸ «Νεκροταφεῖο» ἐγκρίνεται. Τὸ «Μαρία» θέλει δουλειὰ στὰ δύο τελευταῖα ποίηματα.

— Ν. ο. τ. τ. η. ν. Ρ. ο. σ. ἰ. α. ν. ο. Γιατί μετὰ στὰ ὡ- ραία ποιήματά σας βάλετε μερικὸς στίχους πὸν τὰ χα- ταστέρετε; Παράδειγμα: Στίς «Στάσεις». «Τὴ μορφή σου τὴν κορφίστωνα βα- θιά». Στὰ ἄλλα οἱ «κοινὸι θανόντες» καιτὴ οἱ «ἐξέχρη- μένες φράσεις» τοῦ «Θού- νου» τί χρειάζονται; — Γ. ἰ. α. ν. η. Ρ. ο. μ. ο. Μ' εὐχαρί- στησέ μας εἰδόμε κάποιον πρόοδο σὲ με ἀρετὲς πᾶν- τος, γράψατέ μας. Προσέξτε, όμως, πολὺ τις ἐκφρά- σεις σας καιτὴ μὴ γράφετε: ὁ λαπώνερος λάκκος, μου- γρηματικὴ νύχτα, κοκτέιλ ἀπὸ φάσεις, θεομιμῶντα, κ. τ. λ. Τὸ «Ἀλτάρ» ἐπισό- διον ἦθελε πολὺ πρὸ ἄλλο γράψιμο. Δὲν μᾶς ἀπάντη- σατε γιὰ κινεῖμα. Γιὰ τὴν ἀριέρεση εὐχαρίστως.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΟΜΟΡΦΙΕΣ

Γενική άπομεις ιης Σιιάθου.

(Φωτογραφία Μ. Τριανταφυλλίδη)

Ο ΝΕΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

Ως γνωστόν, εἰς τὸ «Μουσικὸν Λύκειον Ἀθηνῶν» ἄρχεται λειτουργοῦσα νέα δογματικὴ συνελή ἐπὶ νέων βασέων, μετ' ἂριστον διδακτικὸν προσωπικὸν καὶ πλήρες πρόγραμμα μαθημάτων.

Ἡ σχολὴ αὕτη διευθύνεται ἀπὸ τὸν κ. Σ. Καραντινόν, διπλωματοῦχον Δρῆδης—μέλος τοῦ «Ντρώτσερ φερὰιν φὺρ-στιμμπλιν-τουνγκ». Διδάσκουν δὲ ἐκτὸς τοῦ ἰοῦ τακτικῶς οἱ κ. κ. Ν. Παρασκευᾶς, ἡθοποι-ος, Δ. Ματσούκης, μέλος τῆς ἑνώσεως Σκηνικῶν διευθυντῶν τοῦ Βερολίνου, Α. Πικιώνης, καθηγητὴς τοῦ Πολυτεχνείου, Σ. Βασιλείου, ζωγράφος καὶ ἡ κ. Ε. Σπέκ, καθηγήτρια χοροῦ.

Μαθήματα θὰ διδασκῶσιν: Ἀγωγή τοῦ λόγου (ὁρθοφωνία, ἄρθρωσις), Σκηνικὴ κίνησις, Χορός, Μακιγιάζ, Ἱστορία τῆς Τέχνης, Ἀνάλυσις θεατρικῶν ἔργων καὶ Σπουδὴ ρόλων.

Ἡ «Ἐβδομάς» ἔχουσα τὴν πεποίθησιν ὅτι ὑπάρχουν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα πολλὰ ταλέντα, τὰ ὅποια διὰ λόγους οἰκονομικοῦς κυρίως ἀδυνατοῦν νὰ σπουδάσουν, καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ φανῇ χρήσιμος εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους σχετικῶς ἀναγνώστας τῆς, ἀναλαμβάνει τὴν

= τελείως δωρεὰν =

φοίτησιν εἰς τὴν ἐν λόγῳ σχολὴν τριῶν ἀναγνώστριων τῆς καὶ τριῶν ἀναγνώστῶν.

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν

προκηρύσσει

διαγωνισμόν καὶ προσκαλεῖ τοὺς ἐνδιαφερομένους νὰ ἀποστείλουν τὸ ἀργότερον μέχρι 1ης Δεκεμβρίου μίαν φωτογραφίαν τῶν καὶ λεπτομερῆ σημειώσιν τῶν παραστάσεων καὶ τῶν ἔργων, εἰς τὰ ὅποια ἔχουν τυ-

χὸν ἐμφανισθῇ, σημειώνοντες τὸν ρόλον, τὸν ὅποιον ἔχουν παίξει καὶ τὴν, κατὰ τὴν γνώμην τῶν, εἰδικότητά τῶν.

Οἱ κρινόμενοι ὡς πλέον κατάλληλοι θὰ κληθοῦν διὰ νὰ ἐξετασθοῦν πρὸ ἐπιτροπῆς εἰδικῶς συσταθεσμένης πρὸς τελικὴν ἐπιλογὴν.

Περὶ σότεραι πληροφορίες καθ' ἐκάστην εἰς τὰ γραφεῖα μας 11 π. μ.—1.30' μ. μ.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΝΥΜΦΗ

Γνωστότατος ἔμπορος τῶν Ἀθηνῶν, μετ' ἀρίστην φήμην καὶ μεγάλον κύκλον ἐργασιῶν, προκειμένου νὰ ἀποκαταστήσῃ τὸν εἰκοσιτετραετῆ υἱόν του, νέον μορφωμένον τῶσον ἐγκυκλοπαιδικῶς ὅσον καὶ ἐμπορικῶς καὶ διευθύνοντα τὴν ἀριστα λειτουργοῦσαν πατρικὴν ἐπιχείρησιν, ζητεῖ ὡς νύμφην δι' αὐτὸν κόρην περισσότερον ἡθικὴν καὶ ὀλιγώτερον μορφωμένην, μετ' ἀνάλογον προῖκα καθοριζομένην, ὡς καὶ ἡλικίαν. Προτιμῶνται αἱ ἐξ ἐπαρχιῶν.

Ἐπὶ τῆς ἀλληλογραφίας θὰ κρατηθῇ ἀπόλυτος ἐχεμύθεια.

Γράψατε κ. Φίλιππον Α. Πανόπουλον
Poste-Restante Ἀθῆναις.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΤΟΥΠΑΘΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

Εἰδικὸς νοσημάτων

Στομάχου - Ἐντέρων - Ἡπατος

Μετώκησεν

ΛΥΚΑΒΗΤΤΟΥ, 22

καὶ δέχεται 4—6 μ. μ.

ΜΟΝΟΝ ΕΓΟ

ΑΓΟΡΑΖΩ

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΠΙΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΔΙΑΜΑΝΤΑΣ - ΠΙΡΡΙΔΙΑΝ

ΟΛΙΘΟΥΣ πάσης αξίας, πα

Ὁρολόγια, παλαιὰ ἀσῆμα, παλαιὰ τοὺς εἶδους νομίσματα Καποδιστριακά, νιξ, παλαιὰ ἑλληνικὰ χαρμῆνα (ἀκέραια), εἰκόνες Βυζαντινῶν, καὶ πίστες κεχοιμάρια καὶ γυαλιστεροὶ καὶ Κοράλλια μετ' ἀντικείμενα λῶν τῶν ἄλλων καταστημάτων.

Ὅστις μᾶς πωλήσῃ τὸ χρυσὸν ἢ τὸν ἄλλοτερον ἀντικείμενον τὴν τιμὴν μηχανῆς του σὲ νικελία καὶ.

Κατασκευάζω καὶ ἐπισκευάζω χρυσὰ καὶ ἀσημένια κοσμήματα.

Δόγω ρεκλάμας ἐπισκευάζω καὶ ἠγγυημένα διὰ 2 ἐτὶ πρὸς τὴν πᾶσαν βλάβην. Ἐχὼ τοὺς καλλιεργητάς.

Μὴ πωλήσετε τὰ κοσμήματά σας μετ' ἐπισκευῆς καὶ τοῦτο πρὸς τὸν ὅσον σας.

Ὡσαύτως διαθέτω διαζύγιον ἐν τῇ τέρῳ κοσμημάτων (ἀγορασθέντων ἐν τῇ ῤι) καὶ εἰς ἀρίστην κατάστασιν, εἰς τὸν τῆς αξίας τῶν. Μία ἐπίσης διὰ νὰ πεισθῇτε διὰ τὸ ἀσυνήθιστον κατὰ τὴν τιμὴν.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ εἰς τὴν διεύθυνσιν τὸν ἀκριβῆ ἀρ. 56.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΟΣ - ΧΡΥΣΟΚΟΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΣ 56

ΑΠΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ 5 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ"

ΑΡΧΙΖΕΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΟΝ ΤΟ ΝΕΟΝ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ κ. ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ

"ΒΑΝΑ ΔΡΟΣΙΝΟΥ"

Ἡ ΒΑΝΑ ΔΡΟΣΙΝΟΥ, ἡ ἡρώϊδα τοῦ νέου μυθιστορήματος τοῦ κ. ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ, θὰ συγκινήσῃ τὴν πρώτην στιγμὴν ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀναγνώστας τῆς, ποὺ θὰ παρακολουθήσουν μετ' ἐξαιρετικῶν ἐνδιαφερόντων καὶ ἡμέραν τὴν αἰσθηματικὴν ζωὴν τῆς, γεμάτην ἀπὸ περιπέτειας καὶ ἐκκεντροκλίσεις. Ἡ ΒΑΝΑ ΔΡΟΣΙΝΟΥ ποὺ παντρεύτηκε καὶ χωρίσεν μέσα σ' ἕνα χρόνον δύο φορές, κυριευμένη ἀπὸ ἕναν περιεργὸν σὺλὸν κάνει τὴ «μεγάλην ζωὴν» μετ' ὅσον πρὸς ἐξωφρενικὸν ἐκκεντροκλισμὸν ταξιδεύοντάς στα μεγαλειότερα κέντρα τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀναστατώνοντάς τὴν Ἀθηναϊκὴν ἀριστοκρατίαν μετ' ἄλλεπάλληλα σκάνδαλά της.

ΑΠΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ 5 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟΝ

"ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ"